

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကြယ်စင်မျိုးဝေ

အမုန်းနှင့်နှောင်ဖွဲ့ရစ်နွယ်သော

အချစ်
လုံးချစ်ကဏ္ဍသစ်

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း	- ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၆၊ ဖေဖော်ဝါရီလ။
ထုတ်ဝေသူ	- ဦးအေးလွင် (၀၀၄၀၅) ရွှေပဒေသာစာပေတိုက် အမှတ် (၃၃)၊ ကျီတော်လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
မျက်နှာပိုးနှင့် အတွင်းပုံနှိပ်သူ	- ဦးအေးလွင် (၀၀၂၄၀) ရွှေပဒေသာအောင်ဆု အမှတ် ၃၃၊ ကျီတော်လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖြန့်ချိရေး အုပ်ချုပ်	- ၁၆၀၀ ကျပ် - ၅၀၀ အုပ်

၈၉၅ • ၈၃

ကြယ်စင်မျိုးဝေ

အမုန်းနှင့်နှောင်ဖွဲ့ရစ်နွယ်သော / ကြယ်စင်မျိုးဝေ - ရန်ကုန်၊
ရွှေပဒေသာစာပေ ၊ ၂၀၁၆ ။

၂၈၈ - စာ ၊ ၁၂ • ၃ x ၁၈ စင်တီမီတာ။

(၁) အမုန်းနှင့်နှောင်ဖွဲ့ရစ်နွယ်သော

ကြယ်စင်မျိုးဝေ

အမုန်းနှင့်နှောင်ဖွဲ့ရစ်နွယ်သော

BURMESE
CLASSIC

သူ့ကို အရှင်လတ်လတ် ခေါင်းထဲထည့်ပြီး ပြေငြိမ်ထား
ကြပါလား။ ဘယ်သူလဲ။ ဘယ်သူကလဲ။ ကြောက်လန့်
လွန်းသဖြင့် လူက သေငယ်တောနှင့်တောချွေးတွေ
တအားထွက်ပြီး နှလုံးသားက လည်ဝသို့ ခုန်ထွက်
လှလှ။

ပြည့်လက်ရုံး

ကျွန်မတို့ဘာသာ တောမှာနေရတဲ့ဘဝက အေးချမ်း
တယ်။ ခုကျ နေပဲ သေရမလား။ ညပဲ သေရတော့
မလား။ တထိတ်ထိတ်နဲ့ လူကူးပြီး သတ်မှာ ကြောက်ရ
အောက်လမ်းနည်းနဲ့ တိုက်သတ်မလား ပူရနဲ့ တော်ပါပြီ
အစ်ကိုရယ် . . . ကျွန်မတို့ တောပြန်ပါရစေတော့။
ကြာညို

အခန်း (၁)

ပြည့်လက်ရုံး။

ဝိန်းဝိတ်အောင်မောင်သော အမှောင်ထုကြီးထဲမှာ မြေ
တစ်ကောင်လို တွားသွားနေရတာ အသက်ရှူလို့ပင် မရတော့။ အဆုတ်
တစ်ခုလုံးလည်း လေတစ်စက်မှ မရှိတော့ဘဲ ပူဖောင်း အပိန်အရုံ
တစ်ခုလို ပြာချပ်နေပြီထင်ရဲ့။

အနံ့အသက်တွေကလည်း မကောင်း။ ပုပ်အဲ့အဲ့ ညှို့ဖို့ဖို့
သည်ကြားထဲ အေးစက်စိုစွတ်နေလိုက်တာကလည်း ရေခဲတိုက်ထဲ
ရောက်နေသလို။

အလို ရှေ့မှာ မှောင်ထဲဝတ်တုတ်ကြီး ထိုင်နေတာ ယမမင်း
ဝါလား။ ယမမင်းရဲ့တိုင်းပြည်ကလည်း ပြိတ္တာတွေရဲ့တိုင်းပြည်နှင့်
နှင်လား။ ငါလား။ ငါလား။

တံတားတွေကို သံချောင်းမထည့်ဘဲ ဝါးတွေထည့်ထားတာကြောင့် တံတားတွေလည်း ပုံပျက်၊ ပန်းပျက်။

ကတ္တရာလမ်းကျတော့လည်း ကတ္တရာအပြည့်မထည့်တာကြောင့် ကျောက်တွေက ထိုးထိုးထောင်ထောင်။

နေရာတကာ ဝန်ဆောင်ခတွေ များနေတဲ့ ယမမင်းရဲ့တိုင်းပြည်ထဲ အမှောင်အတိုင်းပဲ သူ တိုးသွားနေတော့ ယမမင်းက ဒေါသတကြီး ရေခွက်အော်ဆဲလို့။

ပြည့်လက်ရုံး လျှောက်သွားနေရင်း နောက်မှ တဝန်းဝန်း ပြေးလိုက်လာသည့် ယမမင်းနှင့် အဖွဲ့တော်သားတွေကြောင့် ကိုယ်လည်း အမှောင်ထုထဲမှာ အလဲလဲ အပြိုပြိုဖြစ်အောင် တွားသွားနေရင်း ပုစွန်လုံးတွင်းတစ်ခု တွေ့သဖြင့် အတင်းတိုးဝင်လိုက်ရာ ...

“အား”

အသက်ရှူလို့မရတော့အောင် ဖြစ်လာပြီ။

ဟိရိုနိုမားနဲ့ နဂါးစကီးကို အနုမြူငှားကြချတော့ မြို့ပရဝဏ်တစ်ခုလုံး အောက်စီဂျင်မရှိတော့ဘဲ လူတွေမွန်းကျပ်သေဆုံးကုန်ကြသတဲ့။

ငယ်ငယ်တုန်းက အမှတ်တမဲ့ဖတ်ဖူးခဲ့တဲ့ ‘မွန်းမတည့်မိ (မိနစ်) ဆိုတဲ့ စာအုပ်ပါးလေးကို သွားသတိရရင်း ပြည့်လက်ရုံး အသက်

ရှူကျပ်လွန်းလို့ တွန့်လိမ်ကောက်ကွေး၊ ဇောချွေးတွေ ခွဲနစ်လာ၏။

ဒါဟာ အိပ်မက်တော့ မဟုတ်ဘန်ရ။ သူ တကယ်ခံစားနေရတာ။ ခြေတွေလက်တွေ လှုပ်ကြည့်တော့လည်း မရ။

ဘုရားရေ ... မျက်လုံးကို အတင်းအကျပ် ဖွင့်ကြည့်တော့လည်း မှောင်နှင့်မည်းမည်း။ သူ ဘာမှမမြင်ရ။

သူ့ခြေနှင့်လက်ကို ကြိုးနှင့်တုပ်ထားသေးရဲ့ ...။

“အား”

သူ သေသေချာချာ စဉ်းစားတွေးဆကြည့်မှ သူဟာ အရှင်လတ်လတ် ခေါင်းထဲရောက်နေပါလား။

“အား”

အော်တော့လည်း အသံကမထွက်။ ခေါင်းထဲတင်မက မြေကျင်းထဲရောက်၊ မြေကြီးထဲရောက်နေသည့်အဖြစ်ကို သိလိုက်ရလျှင် ပြည့်လက်ရုံး သေလုမတတ် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့သွားမိသည်။

ဒါကြောင့် မှောင်နေတာ။ ဒါကြောင့် အသက်ရှူလို့မရတာ။ ခေါင်းကျဉ်းကျဉ်းလေးက မျက်နှာပေါ်မှာ တစ်ထွာလောက်လွှတ်နေပုံ။

သူ့ကို အရှင်လတ်လတ် ခေါင်းထဲထည့်ပြီး မြေမြှုပ်ထားကြပါလား။ ဘယ်သူလဲ။ ဘယ်သူလဲ။ ကိုယ့်အကြောင်းတောင် ကိုယ်ပြန်မစဉ်းစားအား။ ကြောက်လန့်လွန်းသဖြင့် လူက သေငယ်စောနှင့်

၁၂ ကယ်မင်များစေ

စောချွေးတွေ တအားထွက်ပြီး နှလုံးသားက လည်ဝသို့ ခုန်ထွက်လှလှ။
သေးတွေလည်း ရွှဲ။ လိပ်ပြာလွင့်လှလှ။

သူ ထိတ်ထိတ်လန့်လန့်နှင့်ပင် ခြေထောက်တွေ၊ ဒူးတွေကို
ရသလောက် လှုပ်ရှား။ ခေါင်းနှင့်အခေါင်းကို တိုက်။ အခေါင်းထဲမှာ
ငါးရှဉ့်တိုးသလို တဒုတ်ဒုတ်။ အသံကိုလည်း ရသလောက်အော်။
မြေကြီးထဲမှာမို့ အသံအပြင်ရောက်မရောက်တော့ သူမသိ။

သူ့မှာတော့ အော်လိုက်ရတာ အသံနက်ကြီးနှင့်လာ။ အသံ
ပြာကြီးနှင့်လာ။ မသိတော့ပါ။

“ကယ်ကြပါဗျို့... ကယ်ကြပါ”

“ဒုတ်... ဒုတ်... ဒုတ်”

“ကယ်ကြပါ... ကယ်ကြပါ”

“ဒုတ်... ဒုတ်... ဒုတ်”

သူ့နားထဲမှာ ယမမင်းရဲ့ရယ်သံတွေ။ တစ္ဆေသရဲတွေရဲ့
အော်သံတွေ။

မြေကြီးထဲမှာ၊ အခေါင်းထဲမှာ၊ အမှောင်ထုထဲမှာ ပိန်းပိတ်
အောင် မှောင်နေတာမို့ ကြောက်လန့်လွန်းလို့ ပြည့်လက်နဲ့ သတိလစ်
မေ့မြောသွားခဲ့ရပြန်သည်။

အခန်း (၂)

ဒေါနနှင့်ကြည့်။

မိဘမဲ့မောင်နှမ (၂) ယောက်။

တောသူတောင်သားတွေဟာ သက်တမ်းစေ့အောင် မနေရ
ဘူး။ သမုဒ္ဒရာဝမ်းတစ်ထွာအတွက် ဆန်တွင်းက နက်လွန်းလို့ သေလှ
အောင် ပင်ပန်းကြရရှာတာ။

အဖေက သစ်ခုတ်သမား။ လွှဲဆွဲသမား။ စကားပုံလည်း ရှိ
ရဲ့။ လှေထိုး၊ လွှဲတိုက်... လူမိုက်တဲ့။ ပင်ပန်းလွန်းလို့ ပြောတာ
ဖြစ်မည်။

မောင်တစ်ထမ်း၊ မယ်တစ်ရွက်ဆိုသလို အမေကလည်း
ကောက်စိုက်၊ ပျိုးနှုတ်၊ ပဲကောက် အစစအလုပ်ကို မနားတမ်း
လုပ်ရပါသည်။

ဒေါ်နုနှင့်ကြည့်ဆိုသည် သား၊ သမီးလေးတွေကိုတော့ ပညာတတ်အောင် ဖျစ်ညှစ်ပြီး ကျောင်းထားခဲ့ပါရဲ့။

ဒေါ်နုက (၈) တန်း၊ ကြည့်က (၆) တန်းနှစ်မှာပဲ တောတက်ပြီး လွှဲသွားသည့် အဖေက ငှက်ဖျားမိပြီး ငှက်ဖျားပိုးဦးနှောက်ထဲရောက်ခါ ကွယ်လွန်သွားရှာခဲ့သည်။

ဒေါ်နု ကျောင်းထွက်ပြီး အမေနှင့်အတူ ဒိုးတူပေါင်ဖက် အလုပ်လုပ်ရပြီ။ ညီမလေး ကြည့် (၉) တန်းနှစ်မှာတော့ အမေလည်း အဖေ့နောက်ကို လိုက်သွားခဲ့ပြီ။

ခွေးကိုက်တာကို ပေါ့ပေါ့ဆဆနေမိလိုက်လို့ ခွေးရှူးပြန်ပြီး သေဆုံးခဲ့ရတာ။

ရွာမှာပဲ တွဲဖက်အထက်တန်းကျောင်းရှိတာမို့ ညီမလေးကိုတော့ (၁၀) တန်းပြီးသည်အထိ ဒေါ်နု ကျောင်းဆက်ထားခဲ့သည်။

မောင်နှမ (၂) ယောက် ရွာစွန်က ခြံဝိုင်းလေးမှာပဲ စိုက်ပျိုးစားသည်။ ကြက်ကလေး၊ ဝက်ကလေး မွေးသည်။ နောက် အဖေနှင့်အမေထားခဲ့သည့် လှည်းလေး၊ နွားလေးနှင့် ထင်းခုတ်စားသည်၊ အငှားလိုက်သည်။ သူတို့နေတာကိုက ပဲခူးရိုးမရဲ့အစွန်အဖျားကရွာ

သည်နေလည်း ရွာထဲမှ အရိုးသင်းဒီရဲ့ပဲအိတ်တွေကို ခြွဲပွဲရုံသို့ ပို့ပေးပြီး မောင်နှမနှစ်ယောက် လှည်းနှင့် ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

လှမ်းလမ်းကတော့ ထုံးစံအတိုင်း သင်္ချိုင်းကုန်းထဲမှ ဖြတ်မောင်းရသည့် လမ်း။

မှောင်ရိတရောရှိုပေမယ့် သွားနေကြနေရာတွေမို့ သူတို့မောင်နှမ မကြောက်ပါ။ ကြည့်၊ သူ့အစ်ကို ဒေါ်နုသာပါလျှင် အစီစီလည်း မကြောက်။ ငရဲပြည်လည်း မကြောက်။

သူ့အစ်ကိုဟာ ငယ်ငယ်ကတည်းက အလုပ်ကြမ်းတွေ လုပ်ခဲ့ရသဖြင့် ဗလက ကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ်၊ လူကလည်း အစားကြမ်း၊ အနေကြမ်းမို့ ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်း။ အသက်က (၂၀) ပေမယ့် ယောက်ျားရင့်မာကြီးဖြစ်နေပေပြီ။

မြို့သားတွေလို ပျော့ပျော့နွဲ့နွဲ့၊ နုနုဖတ်ဖတ်မဟုတ်။ လောကဝံကို ခံနိုင်ရည်ရှိပြီး မာလိုက်တာကလည်း သံချောင်းကပင် အဘခေါ်ရမည်။

နောက် နှမချောရဲ့အစ်ကိုမို့ သွားလေရာမှာ ဥပဒေလွတ်သည့် လက်နက်က ပါစမြဲ။ ပေါက်တူးတို့၊ ပေါက်ချွန်တို့ဆိုတာ လယ်သမားသုံးပစ္စည်းတွေဖြစ်ပေမယ့် ရန်သူကို ခုခံကာကွယ်လို့လည်း ရပါသည်။

နောက် နွားရိုက်သည့် ကြိမ်လုံးမျိုးက (၂) လုံး၊ တကယ်ကျ နွားရိုက်ဖို့ မဟုတ်ပါ။ ရန်သူတွေ့လျှင် ခုခံကာကွယ်ဖို့။

ခေါင်းကြီးကြီးနှင့် ကြိမ်လုံးဟာ ရန်သူ့ခေါင်းကိုတော့ ကွဲ

သွားစေမှာမလွဲ။ အဖျားမှာ သံချွန်တပ်ထားပြီး အရင်းမှာ သံမူလီစွပ်ထားတာ အကြောင်းရှိသည်။

မောင်နှမ (၂) ယောက်ထဲ မိမိ၊ ဖမဲ့တွေဖြစ်ရသည့်ကြားထဲ နှမလေးက ချောတော့ သွေးတိုးစမ်းချင်သူ၊ လူရမ်းကားဆိုတာ ရှိစမြဲ ကိုယ့်ရွာထဲမှာပဲ လူကောင်းတွေ ရှိသလို၊ လူဆိုးဆိုတာတွေလည်း ရှိတာပဲ။

လွန်ခဲ့သည့်နှစ်က နွေတစ်နေ့မှာ ဒီလိုပဲ သူတို့မောင်နှမ ခြုံမှ လှည်းအငှားလိုက် ပြန်လာကြစဉ် လူပြတ်သည့် လှည်းလမ်းပေါ်သို့ ခပ်လှမ်းလှမ်းကိုင်တောထဲမှ လူ (၃) ယောက် ပြေးထွက်လာပြီး တားကြသည်။ လက်ထဲမှာ ဓားတွေနှင့် ...

“ဟိတ် ... လှည်းရပ်စမ်း၊ ရပ်ဆို ရပ်စမ်း၊ နွားခြေထောက်တွေကို ဓားနဲ့ခုတ်ဟေ့”

“မလုပ်နဲ့”

မောင်ဖြစ်သူက ပေါက်ချွန်းကိုဆွဲပြီး လှည်းပေါ်မှ ပေါက်ချသလို နှမကလည်း ကြိမ်လုံးကို ဆွဲပြီး ကြိမ်လုံးခေါင်းဖက်မှ ရိုက်ချသည်။

“အား”

ထင်မှတ်သည်မို့ လှည်းပေါ်မှ မောင်နှမ၏လက်သံပြောင့်

ကို အောက်မှ (၃) ယောက် ခံစားလိုက်ကြရသည်။

ပုဆိုးတွေနှင့် မျက်နှာကို စည်းထားကြသည်မို့ ဘယ်သူတွေ နှိုးတော့ မသိရ။

(၃) ယောက်သား သွေးထွက်သံယိုတွေနှင့် ပြေးကုန်ကြပြီ နောက် ဘယ်သူမှမစော်ကားခဲ့ကြတော့ပါ။

အိမ်မှာလည်း ခွေး (၃) ကောင် မွေးထားသည်။ ခြံဝိုင်းကို လုံအောင်ကာထားသလို ဝါးအိမ်လေးကလည်း ခြေတံရှည်။ ခွေး (၃) ကောင်ကလည်း စွာလွန်းသဖြင့် သူတို့မောင်နှမဆို ဘယ်သူမှ ခစော်ကားခဲ့။

သတိတော့ အမြဲရှိနေရသည်။ ဒါကြောင့် ဘယ်သွားသွား ပေါက်ချွန်း၊ ပေါက်ပြားနှင့် သံခေါင်းတပ်ကြိမ်လုံးကတော့ ပါစမြဲ။

“အစ်ကို ဖြည်းဖြည်းမောင်းနော်”

“ဟဲ့ ... နင့်ဥစ္စာ အဆန်းပါလား၊ သင်္ချိုင်းကုန်းနားရောက်တော့မယ်လေး၊ မြန်မြန်မောင်းမှပေါ့”

“မဟုတ်ဘူး အစ်ကိုရဲ့၊ ညက ညီမလေး အိပ်မက် မက်အယ်၊ အိပ်မက်ထဲမှာ ဒီသင်္ချိုင်းကုန်းထဲက မင်းသားလေး ထွက်လာအယ်၊ အဲဒါ ဟုတ်၊ မဟုတ် ကြည့်မလို့”

“အရူးမ မင်းသားတော့ တွေ့မှာမဟုတ်ဘူး၊ သရဲပဲ”

တွေ့မယ်”

“တကယ်ပြောတာ အစ်ကိုရဲ့၊ ညီမလေးက အိပ်မက်ကို ယုံကြည်တယ်၊ မင်းသား တွေ့ကိုတွေ့မှာ၊ အဲဒီမင်းသားကလေ မြေပုံ ထဲက ထွက်ကိုလာတာ၊ ညီမလေးတော့ မြေပုံတွေကို လျှောက်ကြည့် ဦးမယ်”

“အရှုံးမထစမ်းပါနဲ့ဟာ၊ စုန်းကားတွေ၊ မှော်ကားတွေ လျှောက်ကြည့်ပြီး ပေါက်ကရတွေ မက်တာနေမှာပါ”

“အစ်ကိုနော် ညီမလေးပြောတာ မယုံရင် လှည်းပေါ်က ဆင်းကျန်ခဲ့မှာ၊ တကယ်အိပ်မက် မက်ပါတယ်ဆို၊ မင်းသားက ဘောင်းဘီအနက်နဲ့ ရှုပ်အကွက်အပြာအကောင်းစားလေးနဲ့ ခပ်ချော ချောလေး”

“ကဲပါ ... ကဲပါ ... အရှုံးမရယ်၊ နင့်သဘောအတိုင်း ဖြည်းဖြည်းပဲ မောင်းပို့မယ်၊ လှည်းပေါ်ကတော့ မဆင်းပါနဲ့”

တစ်ဦးတည်းသော ညီမလေးမို့ ဒေါန အလိုလိုက်ရသည့် သင်္ချိုင်းထဲလည်း လှည်းက ဝင်လာပါပြီ။ အင်းလေ ... လူသေတွေက လူတွေကို အန္တရာယ်မပေးပါဘူး။ လူရှင်တွေကသာ အန္တရာယ် ပေးတတ်ကြတာပါ။

“ဟိုတစ်နေ့က အမေရိကန်ကားထဲမှာလေ မင်းသားကို

မသေသေးဘဲ ခေါင်းထဲထည့်ပြီး ဝိတ်ထားတာ အစ်ကိုရဲ့၊ မင်းသား လေး သနားပါတယ်။ နောက် သူ တဒုန်းဒုန်းနဲ့ ထူပြီး အသံပေးတော့ ခု လူတွေသိပြီး ကယ်ထုတ်တာ၊ အခုလည်း အဲလိုဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့၊ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် မြေပုံထဲက မင်းသားထွက်လာတာ အစ်ကိုရဲ့”

“အေးဟေ့ ... ကြည့် ... ကြည့်၊ တော်ကြာမှ ခေါင်းထဲက ဗိုလ်ပွဲနေတဲ့ လူသေကောင် ထွက်လာမှ နင့်ကို အရှုံးထောင်လိုက်ပို့ နေဦးမယ်၊ တော်ရုံ ရှုံးပါ ကြာညီရယ်”

“ဟော ... ဟိုမှာ ... ဟိုမှာ ... မြေပုံအသစ်၊ အစ်ကို သေသေချာချာကြည့်၊ ညီမလေးတော့ အသံတစ်ခုခု ကြားရသလိုပဲ”

ဒေါနပါ ညီမကို မျက်စောင်းထိုးရင်း လှည်းရပ်ခါ၊ နားစွင့် လိုက်တော့ တဒုတ်ဒုတ်အသံကို ကြားလိုက်ရသလို။

“ဟော ... ကြားလား အစ်ကို၊ အသံ ... အသံ မြေကြီး ထဲက လာရလို့ မသဲကွဲတာ”

“မိကြာညီရယ် ... ဟုတ်မှလည်း လုပ်ပါ”

“အစ်ကို ယောက်ျားမဟုတ်ဘူးလား၊ တစ်ခါတလေမှာ စိတ်နယ်လွန်ဖြစ်ရပ်တွေရှိတယ်၊ အဆက်အစပ်တွေရှိတယ်၊ အစ်ကို ကြောက်ရင် ရပ်ကြည့်နေ၊ ညီမလေးတော့ ဒီမြေပုံကို ဖော်ကြည့်မယ်”

“လူတွေမြင်ရင် ငါတို့ကို ပြဿနာရှာနေပါဦးမယ်ဟာ”

၂၀ ကြယ်စင်မှူးဝေ

“မှောင်တော့မယ်၊ ဘယ်သူမှ မမြင်ဘူး၊ ကဲ ... လာပါ အစ်ကိုရယ်၊ မြေဖို့ထားတာလည်း တော်ခို၊ လျော်ခိုပါ၊ အမူးသမားတွေ ဖြစ်သလိုလုပ်သွားတာပါ၊ လာ ... မြန်မြန်ဖော်ရအောင်”

ဒေါနမှာ ညီမဖြစ်သူ စိတ်အားထက်သန်နေမှုကြောင့် မနေ သာတော့ဘဲ ပေါက်တူးနှင့် ပေါက်ချွန်းကို ဆွဲချပြီး မြေပုံကို ဖော်နေရ ပါတော့သည်။

အခန်း (၃)

မြေပုံအသစ်ဟာ ခဏလေးပဲ ဖော်ရသည်။ ခေါင်းတစ်လုံး ပေါ်လာခဲ့ပေပြီ။ ခေါင်းကတော့ ခပ်ညံ့ညံ့၊ အသားကြမ်းတွေကို ရိုက် ထားတာဖြစ်သည်။

“ဖွင့်လေ အစ်ကို”

“ဘာသံမှ မကြားရဘူးဟ၊ အထဲမှာ လူသေပဲ ဖြစ်ရမယ်”

“ဟာ ... အစ်ကိုကလည်း မြေပုံတောင် ဖော်ပြီးမှပဲ ခေါင်း ကို ဖွင့်ပါဆိုမှ”

ဒေါန ညီမ၏စကားအတိုင်း ခေါင်းအဖုံးကို ပေါက်ချွန်းဖြင့် ကော်ဖွင့်လိုက်သည့်အခါ အထဲမှာ ခြေ၊ လက်တွေ ကြိုးတုတ်ထား သည့်လူငယ်တစ်ယောက်။

“ဟော ... တွေ့လား၊ ညီမလေးအိပ်မက်ထဲက အတိုင်းပဲ”

ဘောင်းဘီအနက်နဲ့ ရှပ်ကွက်အပြာ”

မကြောက်မရွံ့ပင် ကြာညို ခေါင်းထဲမှ လူကို လက်နှင့်လှမ်း ထိလိုက်တော့ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်လျက်။ သို့သော် ညည်ညူ သံကော့ ထွက်နေပါသည်။

“အင်း... အင်း...”

“တွေ့လား အစ်ကို... သူ့ မသေသေးဘူး။ တစ်ယောက် ယောက်က မကောင်းကြံစည်တာ၊ ကြိုးတွေ ဖြည်ပေးလိုက်ပါ အစ်ကို ရယ်... သနားပါတယ်၊ သူ အကြောက်လွန်ပြီး သတိလစ်နေတာ”

နောက်ဆုံး ကြာညို၏ဆန္ဒအတိုင်း ဒေါ်နုမှာ ထိုလူကို ကြိုး ဖြည်ပြီး လှည်းပေါ်တင်ခေါ်လာခဲ့ရသည့်အဖြစ်။

ခေါင်းကိုလည်း ကျင်းထဲပြန်ထည့်၊ မြေဖို့ရသေးသည်။ တော်ကြာ အမှုပတ်မှာစိုးလို့ပါ။

အမှောင်ကြီးစိုးနေပြီမို့ သူ့ကိုခေါ်လာတာ ရွာထဲက ဘယ် သူမှ မသိလိုက်ကြ။ လှည်းပေါ်မှာပင် အေးစက်နေသည့်လူငယ်ကို ကြာညို ခြေဆုပ်လက်နယ်ပြုမိသည်။ သွေးပူအောင် ပွတ်ပေးမိသည်။

“အကြောက်လွန်ပြီး သတိပြန်လစ်သွားတာနေမှာ အစ်ကို၊ သူ့နေရာမှာ ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီလိုမျိုး ကြိုးရရင် သတိလစ်မှာပဲ၊ ညီမလေးသာဆို လန့်ပြီး အသက်တောင် ထွက်လောက်တယ်”

“ရာဇဝတ်မှုတွေ၊ ဘာတွေ ဖြစ်နေရင်တော့ ဒုက္ခပါပဲ မိကြာ ညိုရယ်၊ ငါတို့ဘာသာ အေးအေးနေရတဲ့ဘဝကနေ ဘယ်လိုတွေ ကြုံလာဦးမယ် မသိဘူး”

“အသက်တစ်ချောင်း ကယ်ကောင်းပါတယ် အစ်ကိုရယ်၊ စေတနာအကျိုးပေးပါလိမ့်မယ်”

“နင်ပဲ သိ၊ နင်ပဲ တတ်ပေါ့လေ”

“ဪ... တကယ်ပါဆို၊ စိတ်ကောင်းကောင်းသာထားပါ အစ်ကိုရယ်”

လှည်းကို ခြံဝိုင်းထဲသို့ မောင်းသွင်းပြီး မောင်နှမ (၂) ယောက် မလှုပ်နိုင်သည့် ထိုလူကို အိမ်ပေါ်သို့ ခက်ခဲစွာ သယ်တင်ရသည်။

နောက် ညစ်ပေနေသည့် သူ့အဝတ်များကိုလဲပေး၊ ရေခွေး ဝတ်နှင့် တိုက်ပေးပြီး အိမ်ရှာပေါ်မှာ နွေးနွေးထွေးထွေး သိပ်ထား လိုက်၏။

မောင်နှမ (၂) ယောက် လူနာနားမှာပဲ ထမင်းစားလိုက်ကြ သည်။ လူနာ သတိရလာတာကို မသိလိုက်မှာစိုးလို့ပါ။ ဟင်းကလည်း

အထွေအထူးမဟုတ်။ မန်ကျည်းသီးစိမ်းငါးပိကျက်။

စားသောက်ပြီးတော့ မောင်နှမ (၂) ယောက် လူနာနားမှာပဲ စကားစမြည်ပြောကြသည်။

“သူ အရမ်းကြောက်မှာပဲနော်၊ သတိရလာတော့ ခေါင်းထဲ ရောက်၊ မြေမြှုပ်ခံနေရတဲ့အဖြစ်ကြီး၊ ညီမလေးသာဆို ခေါင်းထဲတင် ချေးတွေ၊ သေးတွေ ပါပြီး တစ်ခါတည်း အသက်ထွက်လောက်တယ်”

“ယုံပါတယ် ... ဗန္ဓုလသွေးရယ်၊ ညီမလေးရဲ့လူဆိုတာ အရေးကြုံရင် သက်လုံကောင်းရမယ်၊ ကိုယ့်လွတ်လမ်းကို ဒီလိုပဲ ရှာရ ကြရမှာပေါ့”

လေကြီး၊ လေကျယ်တွေ ပြောနေသည့် အစ်ကိုပိဏ္ဍကတ် အိုးကွဲအား ကြည့်၊ မျက်စောင်းထိုးလိုက်ပါသည်။

“အပိုတွေ၊ ကဲ ... မြေကြီးထဲရောက်နေတဲ့သူကို လူတွေ က ဘယ်မှာဂရုစိုက်တော့မှာလဲ၊ သေဖို့က ရာနှုန်းပြည့်၊ သင်္ချိုင်းထဲ ကို လူသူကလည်း အရောက်အပေါက်နည်း၊ မြေကြီးထဲက တဒုတ် ဒုတ်ကြားတော့လည်း လူတွေက ကြွက်တိုးသလား၊ ငါးရှဉ့်တိုးသလား ဆိုပြီး ဂရုစိုက်ကြမှာလား။ ညီမလေးသာ ညက အိပ်မက်အရ အစ်ကိုကို အတင်း အဖော်ခိုင်းရတာ”

သည်တော့မှ ကိုယ်တော်ချောက လျှောချရင်း ရယ်ကွဲကွဲနှင့်

“အေးဟ ... ဒီနေရာကျတော့ နင်က သာသွားပြန်ရော၊ စုန်းကား၊ သရဲကားတွေကြည့်ပြီး အရှူးထနေတယ် မှတ်တာ၊ ဒါပေမဲ့ ... ညီမလေးရယ် နောက် ... သင်္ချိုင်းကုန်းက ဖြတ်သွားတိုင်း ငါ့ကို တော့ မြေပုံအသစ်တွေ မဖော်ခိုင်းပါနဲ့၊ တော်ကြာ သုဘရာဇာမောင် နှမဆိုပြီး ငါတို့ကို ဘယ်သူမှ ဆေးဖော်ကြောဖက် မလုပ်ကြမှာစိုးလို့ ပါ”

“ဪ ... အဲလိုတော့လည်း လုပ်ခိုင်းမလား အစ်ကိုရဲ့၊ ဒီတစ်ခါသာ အိပ်မက်အရ လုပ်ခိုင်းတာပါ”

“တိုက်ဆိုင်တာလား၊ ဆန်းကြယ်တာလား၊ ဒီလူနေရာမှာ ငါ အတွေးနဲ့တောင် ဝင်မကြည့်ရဲဘူးဟာ၊ သူ့နေရာမှာ ငါဆိုရင်လည်း သေမှာပါပဲ၊ မြေကြီးထဲက အသံကို ဘယ်သူမှ အရေးစိုက်ကြမှာ မဟုတ်ဘူးလေ၊ ကိုယ့်ဘာသာ တိုးထွက်ရအောင်လည်း သူ့ခမျာ ခြေတွေး လက်တွေ ကြိုးတုပ်ခံထားရတာ”

မောင်နှမ (၂) ယောက် ထိုကိုလူချောအစား ကြက်သီး တဖြန်းဖြန်း ထနေကြ၏။ ကြည့်၊ ကိုလူချော၏မျက်နှာကို တစ်စုံစီမိမိ ငေးကြည့်နေမိသည်မှာ သနားကရုဏာသက်လွန်းလို့ပါ။

အဘယ်သူတွေကများ သူ့ကို အရှင်လတ်လတ် မြေမြှုပ်ခွဲ ကြတာလဲ။

ဒါဟာ သွေးရိုးသားရိုးလား၊ လုပ်ကြံမှုလား။ တစ်ခါတလေ မှာ သေပြီမှတ်လို့ မှားပြီးလည်း မြေမြှုပ်တတ်ကြပါတယ်။

သို့သော် သူ့အသွင်က မျောနေမည့် လူမမာပုံလည်း မပေါက်ပါ။ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်လွန်းလို့ မျက်တွင်းတွေကျ၊ ပါးစပ်တွေ ခြောက်နေပေမယ့် ပုံစံက သန်သန်မာမာ။

သူ့နှုတ်ခမ်းလေးတွေကို ရေခွတ်ပေး၊ သူ့ပါးစပ်ထဲကို ကြည့်၊ ရေစက်တွေ ချပေးနေပါသည်။ သူမဟာ ကြက်ခြေနီအဖွဲ့ထဲ တစ်ဦးမို့ ရှေ့ဦးဆောင်သူအလုပ်တွေ လုပ်တတ်ပါသည်။ အခေါင်းဆံ မှာ ရုန်းချ၊ ကန်ရလွန်းလို့ ပွန်းပဲ့၊ သွေးစို့နေသည့် ဒူးတွေ၊ ခြေ လက်တွေနှင့် နဖူးတို့ကိုလည်း အရက်ပျံနှင့် ပွတ်ပြီး ဆေးထည့် ပလာစတစ် ကပ်ပေးထားပြီးပြီ။

“တို့မောင်နှမ တစ်လှည့်စီအိပ်မှဖြစ်မယ်၊ သူ နိုးလာရင် နှစ်သိမ့်မို့၊ လိုတာလုပ်ပေးဖို့ လိုတယ်၊ နွားနို့ပူလေးလည်း ဓာတ်ဘူး ထဲ ထည့်ထားတယ် မဟုတ်လား၊ သူနိုးရင် တိုက်လိုက်”

“အင်းပါ ... အစ်ကို အရင်အိပ်လိုက်။ အစ်ကိုက တစ်နေ့ လုံး ပင်ပန်းနေတာ၊ ညီမလေး စောင့်မယ်”

“အေး ... နင် အိပ်ချင်တော့ ငါ့ကို နို့၊ ငါ ခဏတော့ မှေးလိုက်မယ်”

“သူ ... အပတွေ၊ ဘာတွေများ မှီလာသေးလား၊ မသိဘူး နော်၊ ခုထိ နှိုးမလာသေးဘူး၊ အစ်ကို ... ဆေးမှူးခေါ်ရရင် ကောင်း မယ်ထင်တယ်၊ တော်ကြာ ... ညီမလေးတို့ကြောင့် သေသွားပါဦး မယ်”

ကြည့်၊ အရမ်းစိုးရိမ်နေမိတာကြောင့် ဒေါနကို အကြံပေး လျှင် ဒေါန ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ဖြစ်နိုင်တာပဲ။ ဒီလောက်ဆို ဒီလူ နိုးသင့်ပြီ။

“နေဦး ... ငါ့ဆီမှာ ဆေးမှူးရဲ့ဖုန်းနံပါတ် ရှိတယ်၊ လှမ်း ပင့်လိုက်မယ်”

ဘယ်လောက်ပင် ဆင်းရဲဆင်းရဲ မြန်မာပြည်မှာလည်း လူတန်းစားမရွေး ဖုန်းကိုင်နိုင်ပြီ မဟုတ်ပါလား။ ဟန်းဆက်အပေါ်စား လေးဖြစ်ဖြစ်၊ ဖုန်းဆက်လို့ရရင် ပြီးတာပါပဲ။

“ဟဲ့လို ... ဆေးမှူးကြီးခင်ဗျာ ... ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာ ချဉ်သည် လူမမာရှိလို့ လာကြည့်ပေးစေချင်ပါတယ်၊ ဟုတ်ကဲ့ ... ညီမလေးတစ်ယောက်တည်းမို့ ကျွန်တော် ဖုန်းနဲ့လှမ်းပင့်ရတာ ခွင့်လွှတ်ပါနော်၊ လူမမာက အကြောက်လွန်ပြီး သတိလစ်နေတာပါ၊ ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့”

ဖုန်းဆက်ပြီးတော့ ဒေါန ညီမဖြစ်သူကို လှည့်ပြီး သတင်း

ပေးသည်။

“သူ ... ခုပဲ လာခဲ့မယ် ... တဲ့၊ ဒါထက် ... ညီမလေး လူနာကို မြေကြီးထဲက၊ ခေါင်းထဲက ခေါ်လာခဲ့တယ်ဆိုရင် ငါတို့ကို အမှုပတ်နိုင်တယ်၊ ဒီလိုပဲ လမ်းမှာ လဲနေလို့ ခေါ်လာတယ်လောက်ပဲ ပြောရအောင်”

“ဟုတ်တယ်နော်၊ အဲလိုပဲ ပြောကြမယ်၊ မြို့ကအပြန် သင်္ချိုင်းနားမှာ လဲနေလို့ ခေါ်လာတာလို့ပဲ ပြောကြမယ်”

မောင်နှမ (၂) ယောက် တိုင်ပင်လိုက်ပြီးချိန်တွင်ပင် ခြံရှေ့သို့ ဆေးမှူး၏ဆိုက်ကယ် ရောက်လာခဲ့သည်။ ဆေးမှူးဟာ အသက်သုံးဆယ်ပင် မပြည့်သေးသည့် လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး စေတနာ့ကောင်းသူ၊ တက်ကြွသူပါ။

“ဒေါနရေ ... မင်းခွေးတွေရော၊ သေချာကြည့်ပါဦး၊ ငါ့ခွေးကိုက်တော့ မခံချင်ဘူးနော်”

“လာပြီ ဆရာ ... ကျွန်တော် ကြည့်ပေးထားပါတယ် အိမ်ပေါ်ကို ကြွပါဆရာ”

သူတို့ရဲ့ဝါးခြေတံရှည်အိမ်လေးဟာ ဆရာကြီးမင်းသုဝဏ်ရဲ့ လယ်စောင့်တဲလေးကဗျာထဲကလို ချစ်စရာ။ ဆေးမှူးဦးမျိုးသူ အိမ်လေးရဲ့ဝါးလှေကားလေးမှ မနည်းတက်ခဲ့ရတော့ ဒေါနက ဆေးအိမ်

ဆီးယူသည်။ လူမမာက ဘုရားခန်းလေးရဲ့ရှေ့မှာ ပက်လက်အလျော့သာ။

သူတို့ရဲ့ဝါးအိမ်လေးဟာ သုံးပင်အိမ်လေးမို့ (၂) ခန်းပဲ ရှိပြီး နှမအပျိုအတွက် အခန်းကာပေး၊ ကန်လန်ကာလေး ချထားပြီး ကျန်တာ ဟင်းလင်း။

မီးဖိုကိုလည်း မြင်ရသည်။ စားပွဲခုံလေးနှင့် အပေါ်မှ ပလတ်စတစ်အုပ်ဆောင်းလေး အုပ်ထားတာ၊ အိုးလေးတွေ စင်ပေါ်မှာ စီမောက်ထားတာတွေပါ မြင်နေရပါသည်။

“မင်းတို့လူနာက ဘယ်ကရောက်လာတာလဲ၊ အသက်မှ ခြုံသေးရဲ့လားကွာ၊ ဒီမောင်နှမကတော့ လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီဟေ့၊ ဒီလူမောကို ဘယ်ကခေါ်လာကြတာလဲ၊ သင်္ချိုင်းထဲကလား”

ဦးမျိုးသူက အတတ်ဟောဆရာကြီးလို ပြောချလိုက်လျှင် မောင်နှမ (၂) ယောက်လုံး တုန်သွားကြပေမယ့် ကယျာကယာ ဟန်ဆောင်လိုက်ကြရသည်။

“သင်္ချိုင်းနားမှာ လဲနေတာတွေ့လို့ သနားလို့ ခေါ်လာခဲ့တာပါ ဆရာ၊ သူ ခုထိ သတိမရသေးတာနဲ့ ဆရာကို လှမ်းပင့်တာပါ ဆင်ဗျာ”

ဆရာက သူတို့မောင်နှမကို ကလေးလို သဘောထားပုံရ

သည်။

“တော်ကြာ ... လူဆိုးတွေ၊ ဘာတွေဖြစ်နေလို့ မင်းတို့ ဒုက္ခရောက်နေဦးမယ်၊ ခေတ်ကြီးက လွယ်တာမဟုတ်ဘူး။ ရုပ်ရည် သနားကမားပေမယ့် မူးယစ်ဆေးကုန်ကူးတဲ့လူတွေ၊ လူကုန်ကူးတဲ့ လူတွေ ဖြစ်နေရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

“အသက်တစ်ချောင်း ကယ်ကောင်းပါတယ် ဆရာ”

ဦးမျိုးသူကလည်း ထိုင်ပြီး စကားများနေတာ မဟုတ်ပါ။ လူနာကို စမ်းသပ်၊ စစ်ဆေး၊ နားကျပ်နှင့်ထောက်၊ သွေးပေါင်ချိန် တိုင်းနေရင်း ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။

“လူနာက အကြောက်လွန်ပြီး ရှေ့ရသွားတာ၊ နှလုံးခုန်နှုန်း လည်း အရမ်းနှေးနေတယ်၊ မင်းတို့ခေါ်လာတာ မှန်ပါတယ်လေ၊ ပစ်သာထားခဲ့ရင် သူ သေသွားနိုင်တယ်”

လိုအပ်သည့်ဆေးများကို ထိုးပေး၊ ဂလူးကိုးချိတ်နှင့် ဦးမျိုး သူ လုပ်ကိုင်ပေး၊ ပြုစုပေးနေသည်ကို ကြည့်တို့မောင်နှမ ကူညီရင်း ကြည့်နေရသည်။

တစ်နာရီလောက်ကြာတော့ ဆရာ အိမ်ပြန်ဖို့ပြင်သည်။ ည (၁၀) နာရီလောက်လည်း ရှိပေပြီ။

“မနက်ဖြန်ကျရင် သူ့ကို ဆရာဆေးခန်းပို့လိုက်၊ မင်းတို့

မောင်နှမ ဒုက္ခရောက်မှာစိုးလို့ပါ”

“သူ အားနည်းနေရင်တော့ ဆရာပဲ လာခဲ့ပါနော်”

“အေး ... အကျိုးအကြောင်း ဖုန်းဆက်လိုက်၊ ဆရာ ပြန် ခယ်နော်၊ ဆရာကတော်က ကြောက်တတ်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ ... ကျေးဇူးအများကြီး တင်ပါတယ် ဆရာ”

“မင်းတို့တောင် ကလေးတွေဖြစ်ပြီး အသက်တစ်ချောင်းကို ကယ်ခဲ့သေးတာပဲ၊ ဆရာက ပိုပြီး လုပ်ပေးရမှာပေါ့”

ဒေါန ဆရာကို ခြံပေါက်ဝထိ လိုက်ပို့လိုက်ပြီး လူနာနှင့် မလှမ်းမကမ်းမှာ အိပ်ဖို့ပြင်၏။

“ညီမလေး ... နင်လည်း အိပ်ချင်အိပ်ပါလား၊ မီးဖြုတ် လိုက်လေ၊ နင့်ဘက်ထရီအိုးက ကုန်သွားဦးမယ်”

သူတို့အိမ်လေးဟာ အစိုးရထောက်ပံ့သည့် ဆိုလာပြားရထား သည်မို့ မီးအတွက် မပူရပါ။

“တစ်နေ့လုံး နေပူခဲ့တာပဲ အစ်ကိုရယ်၊ ထွန်းထားလိုက်မယ်၊ တော်ကြာ ... သူ နှိုးလာရင် မှောင်နေရင် မြေကြီးထဲမှာမှတ်ပြီး ထန်အော်နေဦးမယ်”

“အေး ... ဒါဆိုလည်း ထွန်းထား၊ ငါတော့ အိပ်ပြီ”

တစ်နေ့လုံး ပင်ပန်းခဲ့သူမို့ ခဏအတွင်းပင် ဒေါ်နု တရုန်းရှိုး နှင့် အိပ်ပျော်သွားလျှင် ကြာညို သူ့ကို ငေးကြည့်နေမိသည်။

အသက် (၁၈) နှစ်ဆိုတာ ရွှေရင်သိမ်းသစ်အရွယ်မကပေ မယ့် ကြာညိုဆိုတာ နုသစ်စအရွယ်။ ဘဝရဲ့လောကကို အစ်ကိုနှင့် အတူ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရလို့ ဘဝရင့်ကျက်ခဲ့ပေမယ့် နှလုံးသားကတော့ အသစ် စက်စက်။

ညက အိပ်မက်ထဲမှာကတည်းက ထူးဆန်းလွန်းသည့် အိပ် မက်ကြောင့် ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံး ပွင့်ထွက်မတတ် ခံစားခဲ့ရသည့်ကြား ထဲ ...

ယခု ညနေ နေဝင်ပြီးပြီမှာ တကယ်ပဲ အိပ်မက်ထဲကအတိုင်း ဖြစ်လာတော့ သူဟာ တကယ် ကိုလူချေ။ မင်းသားတစ်ယောက်လို ပါပဲ။

ကြာညိုဟာ တောသူတစ်ယောက်မို့ ဒီလောက် သားသား နားနားလူကို မမြင်ဖူးခဲ့တာလည်း အမှန်။

ကြည့်ပါဦး ... အသားအရေ ဖြူစင်ဝင်းပပ့်နှင့် မျက်ခုံး မျက်တောင်၊ နှုတ်တွေ၊ နှုတ်ခမ်းကလည်း လောလောဆယ် ပြာနေ ပေမယ့် လှမယ့်ပုံ။ မျက်နှာကျကလည်း အဆင်ပြေပြေ။

ဘယ်လိုလူတွေကများ ဒီအစ်ကိုကို အရှင်လတ်လတ် ကြီး

တုပ်ပြီး ခေါင်းထဲ ထည့်မြှုပ်လိုက်ကြပါလိမ့်။ ရက်စက်လိုက်ကြတာ။ ခက်ဆစ်နာဖို့ဆိုတာတွေထက်တောင် ရက်စက်သည်။ စစ်သွေးကြွတွေ တောင် ဒီလိုလုပ်မှာမဟုတ်။

သူ့မှာ ဆွဲကြိုးနှင့်လက်စွပ် ဝတ်ထားတာမို့ ပစ္စည်းယူချင် ဘာလည်း မဟုတ်တန်ရာ။ လက်စွပ်က တဖျပ်ဖျပ်လက်နေတာမို့ ဖိန်ဆိုတာ ဖြစ်မည်။

လူမမာကိုကြည့်ရင်း ကြာညို တွေးတောနေဆဲ။ ရွာထိပ်ဖက် ၄ ခွေးအူသံတွေ ကြားရသဖြင့် ကြက်သီးတဖျန်းဖျန်း ထမိသည်။ အလို ... အိမ်က ခွေးတွေကပါ လိုက်အူလို့။

ဘုရား ... ဘုရား ... ဒီအစ်ကိုနောက်များ သမိုင်းက ဆရဲတစ္ဆေတွေ လိုက်လာသလား။

ကြာညို ဘုရားခန်းမှ ဘုရားဆင်းတုတော်လေးကို လက်အုပ် နီနီ၊ ရှိခိုးပူဇော်ရင်း လူမမာနားသွားကာ ပဌာန်းရွတ်ပါတော့သည်။ အလွတ်မရပေမယ့် စာအုပ်ကိုကြည့်ပြီး ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈယ်ပါသည်။

နောက် သူ့ဖုန်းထဲမှာ ထည့်ထားသည့် ပရိတ်တော်တွေကို နှိုင်းလိုက်သည်။ တဲလေးပေါ်မှာ ပရိတ်ရွတ်သံနှင့်ပဌာန်းရွတ်သံက ညှိမ်းမြဲနေ၏။ သည်တော့မှ မကြာမီ ခွေးဟောင်းသံတွေ၊ ခွေးအူသံ ဆွဲလည်း ရပ်သွားပါလေ၏။

ကြာညိုလည်း တစ်နေ့လုံး ပင်ပန်းထားသည့်အပြင် အရွယ်
ကလည်း အအိပ်မက်သည့်အရွယ်မို့ ညသန်းခေါင်ကျော်သည်နှင့်
ထိုင်စောင့်ပေးနေရင်းမှ ဘယ်လိုအိပ်ပျော်သွားမှန်းပင် မသိတော့ပါချေ။

အခန်း (၄)

ပြည့်လက်ရုံး အိပ်မက်ဆိုးတွေ မက်နေပြီး မကောင်းဆိုးဝါး
ဆွနှင့် လွတ်အောင် ပြေးလွှားနေခဲ့ရပါသည်။ တစ်ညလုံး ချောင်း
ဆွဖြတ်၊ မြစ်တွေကူး၊ ပင်လယ်ထဲမှာ မြုပ်ချည်၊ ပေါ်ချည်ဖြစ်ပြီး
ချွေကုန်လက်ပန်းကျတော့မှ သူ မောပန်းစွာ သတိရလာခဲ့သည်။

“အား”

သတိရလာသည်နှင့် သူ ပထမဦးဆုံး ခံစားလိုက်ရသည်က
အကြောက်တရား။

သူ့ကို ခေါင်းထဲထည့်ပြီး ခြေမြုပ်ကြတယ်။ ခြေတွေလက်
ဆွ ကြိုးတုပ်ထားကြတယ်။ ကယ်ကြပါဦး။ သူ သေနေပြီလား။
ဇယ်ဘဝကို ရောက်နေပြီလဲ။

ခြေတွေ လက်တွေကလည်း လှုပ်လို့မရ။ လေဖြတ်ခံထား

ရသလို လေးလေးလံလံ။ သူလုပ်နိုင်တာ ပါးစပ်ပါပဲ။

သည်တစ်ခါလောက် ကြောက်လန့်စိုးရွံ့တာ နှိုင်းပြစ်ရာကို မရှိတော့။ လူဆိုတာ သေဘေးနှင့်ကြုံရလျှင် သေလုမတတ် စိုးရွံ့ ထိတ်လန့်ရခြင်း။

“အား ... ကယ်တော်မူကြပါ”

ရင်ထဲက တအားအော်ပေမယ့် အသံကိုထွက်မလာတော့။ အကြောက်လွန်ပြီး ရှော့ရသွားတာပဲ ဖြစ်မည်။ အသံလည်း မထွက်၊ လူကလည်း လှုပ်မရ။ ကေန္တ သူသေပြီးလို့ တစ္ဆေဖြစ်နေတာပဲ ဖြစ်မည်။

သူတစ်ကိုယ်လုံး လှုပ်လို့ရသလောက် လှုပ်ကြည့်လိုက်တော့ ဝါးအိမ်လေးက ကျိုးကျိုးကျိုးကျိုးမြည်သွား၏။

ဒေါနရော၊ ကြာညိုပါ မောင်နှမ (၂) ယောက်လုံး လူးလဲထလိုက်ကြပြီး လူနာနားသို့ ကပ်သွားလိုက်ကြသည်။

“အစ်ကိုကြီး ... မကြောက်နဲ့တော့နော်၊ မြေကြီးထဲမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ အပြင်ရောက်လာပြီ”

“ကျွန်မတို့ ရှိတယ်၊ မကြောက်နဲ့တော့နော်၊ အစ်ကိုကြီးနဲ့ ဆေးလည်း ကုပေးထားတယ်”

သူ့ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်ကို ရောက်လာပြီး သူ့လက်များ

တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်အားပေးကြသဖြင့် ပြည့်လက်ရုံး မျက်လုံးကြီး အပြူးသားဖြင့် ကြောက်လန့်တကြား ကြည့်မိသည်။

မောင်နှမ (၂) ယောက်။ အဲဒါ တစ္ဆေမောင်နှမလား။ အိမ်တလည်း တစ္ဆေအိမ်လား။ မီးရောင်ကလည်း ခပ်မှိန်မှိန်။

သူကတော့ လောလောဆယ်အသံမထွက်။ စကားပြောလို့ ချေ၊ မျက်လုံးကြီး တလည်လည်နှင့်သာ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေလျှင် ဒေါနနှင့်ကြာညို သူ့ခံစားချက်ကို ခံစား၊ နားလည်မိပါသည်။ သည်တော့ သေချာရှင်းပြရပါ၏။

“အစ်ကိုရောက်နေတာ တောင်ပူမြို့နယ်ထဲက ဝါးနက်ချောင်းနား ကျွန်တော့်နာမည်က ဒေါနနဲ့ ညီမလေးက ကြာညို။ ဘာမှမစိုးရိမ်နဲ့တော့နော်၊ အစ်ကို စိတ်ချလက်ချနေပါ၊ ကျွန်တော်တို့မောင်နှမအနား နာရှိတယ်၊ ညီမလေး သူ့ကို နွားနို့တိုက်ရအောင်၊ သူ ဆာနေမှာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို”

ဒေါနက သူ့ကို ကြင်နာစွာ ပွေ့ထူပေးပြီး ကြာညိုက ဓာတ်နုထဲမှ နွားနို့ပူလေးကို မှတ်ပြီး တိုက်သည်။ သူ့ရင်ထဲ နွေးသွားပြီး ခြံခွံမှုတွေ လျော့ပါးရ၏။

ရိုးသားဖြောင့်မတ်ပုံရသည့် မောင်နှမ၏ပုံသဏ္ဌာန်က အားချင်စဖွယ်။ မောင်ကလည်း ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်း။ ညီမကလည်း

မြင့်မြင့်သွယ်သွယ်။

ဆေးရှိန်တွေကြောင့်လား။ ဗိုက်ထဲက အစာဝင်သွားလို့လား မသိ။ သူ ထပ်မံအိပ်ပျော်သွားခဲ့ပြန်ပါသည်။

သည်တစ်ခါ သူ နီးလာတော့ နေအလင်းရောင်က စူးစူးဆဲဆဲ သူ့ဘေးမှာ ညကတွေ့ရသည့် မောင်နှမအပြင် ဆေးဆရာပါ ရောက် နေ၏။

“အကြောက်လွန်ပြီး ရှေ့ရသွားတာ။ ဆေးထိုးပေးထား တယ်။ တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်ကြာရင် ပုံမှန်ပြန်ဖြစ်တန်ကောင်းပါရဲ့။ ဒီန ညီလေး... ဒီအိမ်မှာက ကလေးမောင်နှမ (၂) ယောက်တည်းရှိတာ အစ်ကိုအိမ်လိုက်ခဲ့။ ဆေးခန်းက ရွာလယ်မှာရှိတယ်၊ ဆေးလည် နီးတာပေါ့ကွာ”

ဆေးမှူးက ပြောတော့ ပြည့်လက်ရုံး ခေါင်းခါမိသည်။ သူ့ ကြည်တာ ဒီမောင်နှမ။ သူ့အသက်ကို ကယ်ခဲ့တာလည်း ဒီမောင်နှမ။

ပြည့်လက်ရုံး လှုပ်လို့မရ စကားပြောလို့မရသေးပေမယ့် ဦးနှောက်ကတော့ ပုံမှန်ဖြစ်လာပေပြီ။

နေ့အလင်းရောင်အောက်မှာ လူကောင်း၊ သူကောင်းတွေနှင့် တွေ့ဆုံရပြီမို့ သူ့အကြောက်တရားတွေ တဖြည်းဖြည်း လျော့ပါးလာ တာ ဖြစ်ရမည်။

“ကြောက်... တယ်...”

ဆွံ့အစွာနှင့်ထွက်လာသည့် စကားက (၂) လုံးထဲ။ ဒေါနနှင့် ဦးမျိုးသူ အားပေးရသည်မှာ ပျာပျာသလဲ။

“ဘာမှမကြောက်နဲ့တော့ ညီလေး။ ဒါ... သူတော်ကောင်း တွေနေတဲ့ရွာ။ ဒေါနရေ... သူ အားရှိအောင် ဘကြီးမိုးနဲ့ ဦးလေး မောင်ကိုပါ အစောင့်ခေါ်ထားရအောင်ကွာ၊ သူ့ခမျာ ဘယ်လိုတွေ ဖြစ်ပျက်လာခဲ့တယ်မှ မသိတာ”

“ကောင်းသားပဲ ဆရာ၊ အစ်ကို... ကျွန်တော် ရွာကလူကြီး (၂) ယောက် သွားခေါ်ပေးမယ်နော်၊ လူများများစောင့်ပေးတော့ အစ်ကို အားရှိအောင်ပါ”

သူ ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ကြာညိုကို ကြည့်သည်။

“ဆာ... တယ်”

“အို... ဟုတ်တာပေါ့ ကြာညို၊ ရွာနဲ့တိုက်မယ်နော်၊ ဆရာ ထမင်းရော ကျွေးလို့ရပြီလား”

“သူစားနိုင်ရင် ကျွေးလို့ရပါတယ်၊ ဘာဟင်းရှိလဲ၊ လူမမာ

၄၀ ကြယ်စင်မှူးဝေ

စာဆိုတော့ ဟင်းကောင်းမှနော်”

“ကြက်တစ်ကောင်လုပ်ထားပါတယ် ဆရာရဲ့ တစ်ခြမ်းကို
ချက်ပြီး တစ်ခြမ်းကို ပြုတ်ကြော်လုပ်ပေးထားတယ်”

“အေး... ကောင်းတယ်၊ အသီးအရွက်လည်း ကျွေး သူ
ကြည့်ရတာ အားနည်းနေသလိုပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ”

ကြည့် ထမင်းပွဲပြင်ပေးနေဆဲ... ဒေါန လူကြီးနှစ်ယောက်
နှင့်အတူ ပြန်လာပါ၏။ ဘကြီးမိုးနှင့်ဦးလေးမောင်မှာ အသက် (၆၀)
ကျော်အရွယ်တွေ။ ရွာရဲ့သာရေး၊ နာရေးဟူသမျှ ဒီလိုပဲ မားမားမတ်
မတ်ရပ်ကြသူတွေ။

လောလောဆယ် ပြည့်လက်ရုံး ချည်နဲ့နေတာမို့ ကြာညိုပင်
ထမင်းခွံပေးရသည်။ လူနာက...

“အေး... နာ... တယ်”

“ဪ... ရပါတယ်ရှင်၊ မကျန်းမာလို့ ပြုစုရတာပဲ
အားမနာပါနဲ့”

တောသူ၊ တောင်သားတို့၏ကူညီပေးမှုမှာ ပြည့်လက်နဲ့
ခိုနားနေရသည့်အဖြစ်။

အခန်း (၅)

(၂) ပတ်မှူကြာသည့်အခါ ပြည့်လက်ရုံး ကောင်းစွာ သန်မာ
အားပြည့်လာပေပြီ။

ထိုအတူ... သူ့အပေါ်မှာ ဘာမျှော်လင့်ချက်မှမပါဘဲ ဖြူစင်
နီးသားစွာ ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့ကြသည့် မိဘမဲ့ မောင်နှမဟာလည်း
သူ့ဘဝအတွက် အရေးကြီးသော အခန်းကဏ္ဍ။

ပြည့်လက်ရုံး ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ် ပြန်ကြည့်လိုက်တော့
ကြက်သီး တဖျန်းဖျန်းထရသည်။ ဒါဟာ ဧရာမ လုပ်ကြံမှုကြီးတစ်ရပ်
ပါပဲ။

သို့သော် ဒါ ဘယ်သူ့လက်ချက်လဲလို့ သူ မှန်းဆလို့မရ။
သူ့မှာ အစ်မလင်မယား၊ ဦးလေးတို့နှင့် အတူနေရတာ ဖြစ်သည်။

တစ်နေ့ ထုံးစံအတိုင်း အိပ်ရာဝင်ခဲ့ပြီး သူ နီးလာသည့်အခါ

မှာတော့ ခေါင်းထဲရောက်၊ မြေကြီးထဲ ရောက်နေခဲ့သည်။ လက်တွေ့ ခြေတွေပါ ကြိုးတုပ်ထားခဲ့သေးသည်ဆိုတော့ ရက်မက်မှုက ကမ်း ကုန်သည်။

လက်၊ ခြေတွေ ကြိုးတုပ်မထားတောင် မြေကြီးထဲ အခေါင်း ထဲမှ ဘယ်လိုထွက်မှာလဲ။ ယခုတော့ သူ့ကို လုပ်ကြံသူတွေက အစိုး ရိမ်တွေကြီးပြီး ကြိုးနှင့်တုပ်ထားလိုက်သေး၏။

ဘယ်သူလဲ။ ဘယ်သူက လုပ်ကြံခဲ့တာလဲ။ အစ်မလင်မယား လား။ ဦးလေးလား။ ဒါမှမဟုတ် ပေါင်းပြီး လုပ်ကြံကြတာလား။

အလုပ်ထဲက သူ့လက်ထောက်ကလည်း သူနှင့် ပြဿနာ အကြီးအကျယ်တက်ထားသေး၏။ အဲဒီကောင်ကိုလည်း ထည့်တွက် ရမလို့။ သို့သော် ကိုယ့်အိမ်ထဲမှာပဲ ဖြစ်သွားတာမို့ အပြင်လူမဖြစ်နိုင်။

သူ ကိုယ့်အိမ်ကို ပြန်သွားသင့်သလား။ ရန်ကုန်မြို့ အင် ယားလမ်းသွယ်ထဲမှ ကိုယ့်အိမ်နှင့်ခြံကို သူ မြင်ယောင်လိုက်မိတော့ ရင်ထဲမှာ မချို။

လွန်ခဲ့သည့် (၃) နှစ်ကအထိ မိဘများနှင့်အတူ ပျော်ရွှင်နေ နေခဲ့ရသည့်အဖြစ်။

သူလည်း ကြာညိုတို့မောင်နှမလိုပါပဲ။ မိဘမဲ့။ သို့ပေမယ့် သူကတော့ မိမိ ဖခင်နှင့်၊ အရွယ်ရောက်နေပြီ။ သူ့အသက် (၆)

နှစ်ဆိုတာ လောကထဲမှာ တင့်တောင်းတင့်တယ်အရွယ်။

သူ့လုပ်ငန်းက ကားပစ္စည်း ဆိုင်ကယ်ပစ္စည်းအရောင်းဆိုင်။ နောက်... သူက အင်ဂျင်နီယာကျောင်းဆင်းပီပီ ဝပ်ရှော့တစ်ခုလည်း ဦးစီးပြီး ထောင်ထားသေး၏။

မိဘလက်ထဲမှာ ကလေးတစ်ယောက်လို အပူအပင်ကင်းစွာ နေခဲ့ရပေမယ့် မိဘများ အက်ဆီးဒင့်နှင့် ရုတ်တရက် ဆုံးပါးသွားကြ သည့်အခါမှာတော့ ပြည့်လက်ရုံး စီးပွားရေးကို စောက်ချလုပ်ကိုင်ရပါ သည်။

မိဘများထားခဲ့သည့် ပစ္စည်းအရောင်းဆိုင်ကို ဦးစီး။ နေရာ ကောင်းရှိသည်မို့ ဝပ်ရှော့ပါတွဲပြီး ထောင်လိုက်သည့်အခါ အကျိုးပေး လို့လား။ သူကပဲ စေတနာကောင်းလို့လားမသိ။ စီးပွားရေးက တစ်ဟုန် ထိုး ဦးမော့လာခဲ့သည်။

စိတ်ပျက်စရာဆိုလို့ အစ်မက သူ့ဝပ်ရှော့မှာ သူ့လက်ထောက် နှင့် လက်ထပ်သွားတာပဲ ရှိသည်။ ဒါလည်း မွေတာပဲလေဆိုပြီး သူ ခွင့်လွှတ်လိုက်ရသည်။ နောက်... မေမေ့မောင်ဝမ်းကွဲ ဦးလေး သောင်း။ သူကလည်း အသက်ကြီးမှ သူ့ထက်ငယ်သည့်မိန်းမကို သူ့လာသည်။

သို့သော် ဦးလေးသောင်းကလည်း အရောင်းဆိုင်မှာ အားကိုး

ရသည်မို့ သူလက်လွှတ်လို့ မဖြစ်သဖြင့် သူတို့လင်မယားကိုလည်း အိမ်မှာလက်ခံထားရသည်။

အိမ်မှာ အိမ်သား (၄) ယောက်ရှိပြီး အလုပ်သမားက (၂) ယောက်။ ဘယ်သူက သူ့ကိုလုပ်ကြတာလဲ။ သူ ... ဒီအတိုင်းပဲ ပြန်သွားလျှင် ကိုယ့်ကို လုပ်ကြသူကို သိတော့မှာမဟုတ်။

လုပ်ကြသူတွေကလည်း သူ့ကို တစ်နည်းနည်းနှင့် အပြတ် ရှင်းဦးမှာ။

အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် သူ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ ရဲကို တိုင်ရအောင်၊ တရားစွဲရအောင်လည်း သူ့ကို လုပ်ကြတာ မည်သူမှန် ကို မသိ။ မတွေ့တတ်။ အမှုဖွင့်လို့ မရတာက ခက်သည်။

နောက်ဆုံး သူ ရုပ်ဖျက်ပြီး ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်ကို ပြန်သွားဖို့ တရားခံရှာဖို့ ဆုံးဖြတ်ရသည်။ အဲ... ကျွဲကူးရေပါ သူသွားသည့်အခါ သည်မောင်နှမကိုလည်း တစ်ခါတည်း ရအောင်ခေါ်သွားဖို့ ပြည်လက်နဲ့ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

သူကောင်းကောင်းနေကောင်းအောင် ဆေးကျ၊ ပြုစုစောင့်ရှောက်သည့် ကျေးဇူးထက် မြေကြီးထဲမှ ဖော်ထုတ်ပေး၊ ခေါင်းထဲမှ ထုတ်ပေးသည့်ကျေးဇူးကိုက အနန္တ။

သူ့မှာ အမေပေးသည့်အသက် မရှိတော့။ သည်မောင်နှမ

ပေးသည့် အသက်ပဲ ရှိတော့တာ အမုန်း။

ပြီး... သူနှင့်ကြာညိုဟာ ရှေးရေစက်၊ အကြောင်းတွေ၊ ပဋ္ဌာန်းဆက်တွေ ရှိမည်။ သူ ဒီလိုမဖြစ်ခင်ကတည်းက ကြာညို သူ့ကို အတိအကျ အိမ်မက် မက်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။ အဝတ်အစား အရောင်ကအစ၊ လူပုံအဆုံး။

သည်လိုအိမ်မက် မက်လို့လည်း သူ့အသက်ကို ကယ်နိုင်တာ။

ကိုယ့်ဘဝဟာ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလွန်းလှလို့ ရှေ့ လျှောက်ရမည့် ခရီးအတွက် အကောင်းဆုံးအဖြေကို စဉ်းစားရင်းနှင့်ပင် သူ ကြာညိုတို့အိမ်မှာ တစ်လခန့် ကြာသွားခဲ့ပါသည်။

အခန်း (၆)

တစ်လကြာပြီးသည့်ညမှာတော့ ပြည့်လက်ရုံး ကြာညိုတို့ မောင်နှမနှင့် ကိုယ့်အကြောင်း၊ သူ့အကြောင်း ဆွေးနွေးဖြစ်သည်။

“အစ်ကိုအဖြစ်ကတော့ ကိုယ့်သွေးရင်း၊ သားရင်းထဲကပဲ လုပ်ကြကတော့ ပေါင်းပြီး လုပ်ကြသလား၊ ဒါမှမဟုတ် တစ်ယောက်တည်းကပဲ လုပ်ကြသလား၊ တွေးမရဘူး၊ အစ်ကိုစိတ်ကူးတာကတော့ တရားခံပေါ်အောင် အစ်ကို ရုပ်ဖျက်ပြီး အဲဒီပတ်ဝန်းကျင်ကို ပြန်သွားမယ်”

ဒေါနကတော့ သူ့စကားကို လက်မခံ၊ သူ့အတွေးက တစ်မျိုး။

“ဟာ ... အစ်ကိုကလည်း အဲဒီလိုဆို သူတို့ကို အရှုံးပေးရာ ရောက်တာပေါ့၊ အစ်ကိုနေရာမှာ ကျွန်တော်သာဆို အိမ်မှာ

ဆောက်တဲ့သူမုန်သမျှ အိမ်ပေါ်က နှင်ချတယ်၊ သူတို့အတူ တစ်အိမ်တည်း မနေရင် ဘာအန္တရာယ်မှ မရှိတော့ဘူးပေါ့”

“ဒီလိုလည်း မဟုတ်သေးဘူး ညီလေးရဲ့၊ အပြစ်မရှိတဲ့သူတွေပါ၊ ဒဏ်ခံရမှာတော့ မကောင်းဘူးပေါ့၊ အစ်ကိုက ကိုယ့်အပေါ် တရားသေကြောင်းကြံတဲ့ တရားခံကိုလည်း ဖမ်းချင်သေးတာ”

ကြာညိုကတော့ တွေးတွေးဆဆ။ အသက်ငယ်ပေမယ့် လောကဓံထဲက လူပီပီ ရင့်ကျက်ပါ၏။

“အစ်ကိုပြောတာ မှန်တယ်၊ အစ်ကိုဒေါနပြောသလို အိမ်ပေါ် ပြန်တက်သွားရင် တရားခံလွတ်သွားမယ့်အပြင် နောက်တစ်လည်း အသက်အန္တရာယ် ရှိနိုင်တယ်၊ ရုပ်ဖျက်ပြီး ပြန်သွားတာပဲ ကောင်းတယ်၊ အခြေအနေအရ တရားခံသေချာပြီဆိုတော့ ရဲလက်အပ်လိုက်ခွဲပေါ့၊ အဲ ... ရုပ်ဖျက်တာလည်း သေသေချာချာဖျက်ဦး၊ နောက်ပြီး တိုက်အားကိုးရမယ့် မိတ်ရင်း၊ ဆွေရင်းတွေလောက်တော့ အသိပေးထားသင့်တယ်လို့ ထင်တာပဲ”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒါဆို အစ်ကို ရုပ်ဖျက်ပြီး ပြန်ဝင်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ညီလေးနဲ့ညီမလေးပါ လိုက်ခဲ့ရမယ်”

“အင် ... အစ်ကိုကလည်း ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ဘာလို့မဆိုင်ရမှာလဲ၊ အစ်ကိုနဲ့ ဖင်းတို့မောင်နှမဟာ ရေစက်

ရှိလို့ ပြန်ဆိုကြတာ။ အစ်ကိုအသက်ကလည်း မင်းတို့ပေးတဲ့ အသက်ပဲ ရှိတော့တယ်။ အစ်ကိုဘဝမှာ မင်းတို့နဲ့ပွဲပြီး ဘယ်လိုမှ နေဖို့ စိတ်ကူးမရှိဘူး။ တကယ့် သွေးသောက်မောင်နှမတွေလို့ အစ်ကိုခံယူလိုက်ပြီ”

မောင်ဒေါနကတော့ တွေးတွေးဆဆ။

“ဒီလိုမတွေးပါနဲ့ အစ်ကို၊ အစ်ကိုတောင် ကိုယ့်ဘဝကိုယ် အခြေမကျသေးတာ၊ ကျွန်တော်တို့အတွက် ဝန်တာပိုနေပါမယ်၊ ကျွန်တော်တို့လည်း ကိုယ့်ဘဝနဲ့ကိုယ် အဆင်ပြေပါတယ်”

သူတို့မောင်နှမဟာ ရိုးသားသူတွေပီပီ ဘာအခွင့်အရေးကိုမှ လည်း မျှော်လင့်ရမှန်းမသိပါ။ မျှော်လည်း မမျှော်လင့်ကြ။ ပြည့်လက်နဲ့ ဘယ်လောက်ချမ်းသာသည်ဆိုတာလည်း စဉ်းတောင် မစဉ်းစား။

ထိုသို့ အဖက်ဖက်မှ ရိုးသားသောကြောင့်လည်း ပြည့်လက်နဲ့ ခွဲမထားနိုင်ခဲ့တာ။ ပြီး... စိတ်လည်းမချ။ ကိုယ်နှင့်မပတ်သက်ခင် တုန်းက မောင်နှမ (၂) ယောက်တည်း လုပ်ကိုင်စားသောက်ကြတာ ကိစ္စမရှိ။

ယခု ကိုယ်နှင့်ပတ်သက်လာတော့ ကိုယ့်အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင်မောင်နှမကို ဘဝကြမ်းကြီးထဲ ဒီလောက်ပင်ပန်းဆင်းရဲနေကြတာ ကြည့်ကို မကြည့်ရက်တော့ပါ။

ပြီး... သံယောဇဉ်တွယ်မိတာကလည်း အတိုင်းအဆ မရှိအောင်ပါ။ သူ ဒီမောင်နှမကို ကိုယ့်သွေးရင်း၊ သားရင်းတွေထက်ကို ခိုသည်ဆိုတာ ရဲရဲပြောဝံ့၏။

“မရဘူး... မင်းတို့မောင်နှမ မလိုက်ဘူးဆိုရင် အစ်ကိုလည်း မပြန်တော့ဘူး။ ဒီမှာပဲ ဒီလိုပဲ ဆင်းဆင်းရဲရဲနဲ့ နေသွားတော့မယ်”

“ဟာ... အစ်ကိုကလည်း မဟုတ်တာ။ အစ်ကို နောက်ဆံတောင်းပါနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့မောင်နှမက မွေးကတည်းက ဒီမြေကြီးဆိုမှာပါ။ မိဘတွေ သေဆုံးခဲ့ကြတာလည်း ဒီမြေပေါ်မှာပဲ၊ ကျွန်တော်တို့လည်း ဒီမြေမှာပဲ ခေါင်းချကြမှာ၊ ဘာမှမစိုးရိမ်ပါနဲ့ အစ်ကို၊ ကျွန်တော်တို့ ရှာဖွေစားသောက်တတ်ပါတယ်”

ပြည့်လက်နဲ့ဟာ သူတို့လို ဆင်းရဲသား၊ ငမ္မမဟုတ်တာတော့ ဆီးန သိပါသည်။ အစ်ကိုအသွေးအမွှေးက သားနားသည်လေ။ အစ်ကိုကလည်း ခေါင်းမာ၏။

“ငါ မင်းတို့မောင်နှမကို မခွဲဘူးလို့ ပြောပြီးပြီနော်၊ ငါ့ဇာတ်ခံနိုင်လို့ ခေါ်တာပေါ့၊ ဘာလဲ... အစ်ကိုကို မယုံကြဘူးလား၊ မင်းတို့ ရောင်းစားမယ် ထင်လို့လား”

“ဟာဗျာ... အစ်ကိုကလည်း မထင်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့က

ကိုယ့်အတွက်နဲ့ တာဝန်တက်မှာ အားနာလို့ပါ”

ကြာညိုကတော့ ဘာစကားတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ တစ်လအတွင်း နောင်ဖွဲ့ခဲ့သည့် အစ်ကိုကိုလူချောကိုသာ ကြေကွဲစွာ ကြည့်ငေးနေမိသည်။

ခွဲရတော့မည်ဟု မချီတင်ကဲတွေးပြီး သေလုမတတ် ခံစားနေရတုန်း အစ်ကိုက သူမတို့ကိုပါ ဖြိုခေါ်မည်ဆိုလို့ ရင်ထဲမှာ ကြည့်နူးရပြီ။ သို့သော် ... အစ်ကိုဒေါနက အတင်းခြေကန် ငြင်းနေတာကြောင့် ကြာညို ကိုဒေါနကို မျက်စောင်းထိုးမိ၏။

“အားမနာနဲ့ ပြောခဲ့ပါပကော ဒီဘဝမှာ အစ်ကို မင်းတို့နဲ့ ဘယ်တော့မှမခွဲဘူးလို့ ကိုယ့်ဇာတ်ကိုယ်နိုင်လို့ ခေါ်တာပါ ညီလေးရယ်၊ အစ်ကိုနောက်ကို မင်းတို့မလိုက်ရင် အစ်ကိုပါ ဒီမှာပဲ ဆင်ခြင်တွင်းထဲနေလိုက်မယ်”

“ဟုတ်သားပဲ အစ်ကိုဒေါနကလဲ၊ အစ်ကိုက ဒီလောကခေါ်နေတဲ့ဟာ လိုက်သွားကြည့်ကြမယ်၊ အဆင်မပြေတော့လည်း ပြန်လာကြမယ်လေ၊ အလကား စိတ်ဆင်းရဲခံပြီး အတွေးခေါင်နေတာမဟုတ်ဘူး”

“နင်က ဒါပဲသိတာ၊ အစ်ကိုမိသားစုက ငါတို့ကို ကြည့်ပါ့မလား၊ ငါတို့ကြောင့် သူ့မိသားစု စိတ်ဝမ်းကွဲမှာတွေ၊ ဘာတွေကြည့်ပါဦး”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး ညီလေး၊ အားလုံးအဆင်ပြေအောင် အစ်ကိုစီစဉ်ပေးနိုင်ပါတယ်၊ အစ်ကိုက အခြေအနေကိုကြည့်ပြီး လှုပ်ရှားသွားမှာမို့ ညီလေးနဲ့ညီမလေးရဲ့အကူအညီလည်း လိုကောင်းလိုမယ်၊ ကြာညိုလည်း ကျောင်းဆက်တက်ဖို့ရှိသေးတော့ အစ်ကိုနဲ့ လိုက်မှဖြစ်မယ်၊ ဒီမှာ ညီလေး ... အစ်ကိုကတော့ အစ်ကိုဘဝရဲ့ ကျန်ရှိနေသေးတဲ့ သက်တမ်းကို မင်းတို့နဲ့ပဲ အတူနေသွားမယ်လို့ သန္နိဋ္ဌာန်ချထားတယ်”

ဒီလောက် လေးလေးနက်နက် ခိုင်ခိုင်လုံလုံ ပြောနေသည့် ကြာညိုမှ ဒေါနမျက်နှာက အီလည်လည်၊ ပြည့်လက်ရုံး ဖျတ်ခနဲ သတိသွားလေ၏။

“ညီလေး ... ဒီလောက်ငြင်းနေတာ ရွာမှာ ရည်းစားရှိနေသူလား၊ ဟုတ်လား”

သည်တော့မှ ကိုယ်တော်ချောက ရှက်ဝဲဝဲနှင့် ...

“အဟဲ ... ဟုတ်တယ် အစ်ကို၊ သူကတော့ ပြန်မကြိုက်ဘူး၊ ကျွန်တော်က တစ်ဖက်သတ် ကြိုက်နေတာ”

ပြည့်လက်ရုံး ကိုယ့်နဖူး ကိုယ်ရှိက်မိသလို ကြာညိုကလည်း အစ်ကို မျက်စောင်းထိုးမိ၏။

“ဘာမှလည်း မသေချာသေးဘဲနဲ့ကွာ၊ ကဲပါ ... လိုက်မှာ

၅၂ ကြယ်စင်ပျံ့လေ

သာ လိုက်ခဲ့ပါ။ မင်း အဆင်ပြေတဲ့တစ်နေ့ကျ အစ်ကို လာတောင်
ပေးပါ့မယ်။ မင်းတို့ပစ္စည်းလေးတွေလည်း ဘကြီးမိုးတို့ ဦးလေးမောင်
တို့ကို အပ်ခဲ့ပေါ့။”

နောက်ဆုံး အစ်ကိုနောက်သို့သာ ကြာညိုတို့မောင်နှမ ခေါ်
မရဲနှင့် လိုက်ပါခဲ့ကြရသည်အဖြစ်။

အခန်း (၇)

ပြည့်လက်ရုံး အခြေအနေတွေကို အရင်စုံစမ်းရသည်။ သူတို့
ယောက်လုံး သူ မကြာသေးခင်ကမှ ဝယ်ထားခဲ့သည့် တိုက်ခန်း
သွားနေဖြစ်ကြသည်။ သော့ကို ဖျက်ဝင်ပြီး နောက်ထပ်သော့
သစ်တစ်လုံး တပ်ရတာပေါ့။

ယခု ကြာညိုတို့မောင်နှမကို ထားခဲ့ပြီး သူ ရုပ်ဖျက်ကာ
ထိုင်ခင်းနှင့်ဝပ်ရှော့၊ စက်ပစ္စည်းအရောင်းဆိုင်သို့ လျှောက်ကြည့်မည်။
ထုံးစံအတိုင်း နှုတ်ခမ်းမွေးအတုတပ်၊ မျက်မှန်အညိုတပ်။
ထက်အစားကလည်း ဖိုသီဖတ်သီနှင့်။ တက်စီတစ်စီးငှားစီးပြီး အိမ်
အရင်သွားလိုက်သည်။ ဝပ်ရှော့နှင့်စက်ပစ္စည်းအရောင်းဆိုင်က
ဆွဲကပ်။

အိမ်ရှေ့၊ ဝပ်ရှော့ပါ တစ်လမ်းထဲမှာ ရှိပါသည်။ သူ ဝပ်ရှော့

နှင့် မလှမ်းမကမ်းရှိ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး အခြေအနေတွေကို စနည်းနာလိုက်သည်။ ဆိုင်ရှင် ကိုတောက်ကို

“အဲဒီအိမ်က ကိုပြည့် ဘယ်သွားလဲဗျ၊ ကျွန်တော်က ကိုပြည့်မိတ်ဆွေပါ။ သူက အလုပ်လိုချင်ရင် လာခဲ့ဆိုလို့ သူ့ဆီ လိုက်လာတာ၊ ကျွန်တော် လာရှာတာ (၃) ခါရှိပြီ တစ်ခါမှမတွေ့လို့”

“ကိုပြည့်ပျောက်နေတာ (၁) လလောက် ရှိပြီ သူ့အစ်မကတော့ လူပျောက်တိုင်မယ် လုပ်နေတယ်၊ ကျန်တဲ့လူတွေက အခြေအနေ စောင့်ကြည့်ပါဦး၊ ရုတ်တရက် စိတ်ရှူးပေါက်ပြီး ခရီးထွက်သွားလား၊ ဘာလားဆိုပြီး တားထားလို့ မတိုင်ဖြစ်သေးတာ”

“ဪ... အဲဒီအိမ်နဲ့ ခင်ဗျားနဲ့ ရင်းနှီးသလား”

“တစ်ရပ်ကွက်ထဲဆိုတော့ မျက်နှာတန်းမိပါတယ် သူတို့ သူဌေးတွေပဲလေ၊ သူငယ်ချင်းတော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

“ကျွန်တော်က ကိုပြည့် ဘယ်တော့ပြန်လာမလဲ သိခင်ပါ။ သူ့ဝပ်ရှော့ထဲ ဝင်မေးရင် ရမလားမသိဘူး”

“အင်း... သူ့ဝပ်ရှော့ထဲမှာလည်း လူတွေ ရုတ်ရုတ် ဆီရုတ်၊ ဘာပြဿနာတွေ ဖြစ်တယ်မသိဘူး၊ ထွက်တဲ့လူထွက်၊ ထဲလူဝင်နဲ့ ကိုပြည့်မရှိတဲ့ (၁) လလောက်အတွင်း ဆက်ဆံရမတော့ ကြာရင် ဝပ်ရှော့တောင် ပိတ်ရလောက်တယ်”

ဆိုင်ရှင်ကိုတောက်၏စကားကြောင့် ပြည့်လက်ရုံး သူ့ဝပ်ရှော့အတွက် တော်တော်စိတ်ပူသွားတယ်။ အခြေအနေတွေကိုလည်း ဘယ်လိုပြန်ထိန်းမလဲ ... ချက်ချင်း စဉ်းစားရသည်။

သူ့အိမ်ကို ဘယ်လိုပုံစံနှင့် ပြန်ဝင်မလဲ။ သူ့အိမ်ဟာ သူ့အတွက် သားရဲတွင်းကြီးလား။

ဒေါနပြောသလို တစ်အိမ်လုံးကို နှင်ချ မသင်္ကာသူမှန်သမျှ နှင်ထုတ်ရမလား။

သို့မဟုတ် အပြင်မှနေပြီး သူ့အသက်ကို လုပ်ကြံသူအား ချောဖွေဖမ်းဆီးရမှာလား။

သေသေချာချာ စဉ်းစားပြီး သူ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ချလိုက်သည်။ သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း မနက်ဖြန်မှာ အကောင်အထည်ဖော်မည်။

သည်နေ့တော့ သူ့ရဲ့ပစ္စမံတပ်သားလေးတွေဆီ ပြန်ပြီး ညီညီပင်ဆွေးနွေးရပါမည်။

“အစ်ကိုအစ်မနဲ့ဦးလေး ရှိသေးတဲ့အတွက် အဲဒီအိမ်ကိုပဲ ပြန်သွားမယ်။ လူသတ်သမားက သူတို့ကိုပါ ဆက်သတ်ဖို့ ကြိုးစားချင် ကြိုးစားမှာ”

“သူတို့ကိုလည်း ယုံကြည်လို့မရဘူး။ သံသယစာရင်းထဲ ထည့်ထားရမှာပဲ။ ကျွန်တော့်သဘောကတော့ အစ်ကို ကိုယ့်အိမ်ကိုယ် ပြန်သွားရင် အန္တရာယ်”

“လာမယ့်ဘေး ပြေးတွေ့ရမှာပဲ ညီလေးရယ်။ အစ်ကို အကောင်းဆုံး စီစဉ်ထားပါတယ်။ ငါ့ညီနဲ့ညီမသာ အစ်ကိုနဲ့အတူ လိုက်ခဲ့ပါ။ ဒီလောကမှာ အစ်ကို ဘယ်သူ့ကိုမှ ယုံကြည်လို့မရတော့ဘူး။ မင်းတို့ (၂) ယောက်ကိုပဲ အားကိုးတယ်”

နောက်ဆုံး (၃) ယောက်သား ကြိုတင်ဇာတ်တိုက်ကြပြီး သားရဲတွင်းနှင့်တူသော အိမ်ကြီးထဲသို့ ပြိုင်တူ တိုးဝင်ကြဖို့သာ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။

အခန်း (၈)

ပြည့်လက်ရုံးမှာ မြေကြီးထဲ အမြှုပ်ခံခဲ့ရခြင်း၊ အခေါင်းထဲ ထည့်ပိတ်ခံခဲ့ရခြင်းတို့ကြောင့်ပေလားမသိ။ လူက အရင်လို ပြည့်ပြည့် ဖြိုးဖြိုးမဟုတ်တော့ဘဲ ခပ်ပိန်ပိန်။

“ကောင်းတယ်၊ ဗလချင်းမတူတော့ ရုပ်ဖျက်ရလွယ်သွားတာပေါ့”

သူ နှုတ်ခမ်းမွှေးကို မရိတ်ဘဲထားခဲ့သဖြင့် ရုပ်က ပြောင်းသွားသည်။ လူပုံစံက ညှဉ်းသိုးသိုး။ အရင်လို ဂျန်းတဲမင်းပုံမပေါက်တော့ဘဲ လူဆင်းရဲပုံစံလိုလို၊ ဘာလိုလို။

ဒေါနနှင့် နင်လား၊ ငါလားပေါ့။

သူတို့ (၃) ယောက် အိတ်ကလေးတွေကိုယ်စီနှင့် တိုက်ရှေ့မှာ ရပ်လိုက်ကြသည်။ ဝပ်ရှောကတော့ လမ်းထိပ်မှာ။ အရောင်ဆိုင်ပါ

၅၈ ကြယ်စင်မှူးစေ

တွဲလျက်။

“ဘာမှမကြောက်နဲ့၊ အစ်ကိုပြောထားတဲ့အတိုင်း သရုပ်ဆောင်ရုံပဲ”

“မီးစဉ်ကြည့်ကရုမာပေါ့နော်”

“အေး... ဟုတ်တယ်”

ပြည့်လက်ရုံးနာမည်က သော်က။ မောင်နှမ (၃) ယောက်ပေါ့။ ဇာတ်ရုပ်ယူထားသည်။

ပြည့်လက်ရုံး ခြံရှေ့မှ ဘဲလ်နှိပ်လိုက်တော့ တိုက်ထဲမှ သူ့အစွမ်း မြတ်နိုးသိမ့် ထွက်လာခဲ့သည်။ သူတို့ (၃) ယောက်၏ရုပ်တွေက ခပ်နွမ်းနွမ်းမို့ မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး ကြည့်လိုက်၏။

“ဘာကိစ္စလဲ”

“ဒီအိမ်က ကိုပြည့်လက်ရုံးရဲ့အိမ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်... ဒါပေမဲ့ လောလောဆယ် သူမရှိဘူး”

“သိပါတယ်... သူနဲ့ကျွန်တော်တို့ တွေ့ခဲ့ပြီးပါပြီ”

“ဟင်... ဟုတ်လား၊ သူ... သူ ဘယ်ကိုသွားတာလဲ၊ ဘယ်မှာလဲ၊ မောင်လေးနဲ့တွေ့ခဲ့ကြောင်း မင်းတို့မှာ ဘာအမှတ်အသားတွေပါသလဲ၊ စာပါလား”

“စာပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကို စာပေးလိုက်တယ်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

အမုန်းနှင့်နှောင်ဖွဲ့ရပ်နွယ်သော ၅၉

“ပြစမ်း... ပြစမ်း”

မြတ်နိုးသိမ့်၏အမူအရာကို သူတို့ (၃) ယောက် တိတ်တဆိတ် အကဲခတ်နေကြ၏။ သူမအသွင်က ကမူးရှူးထိုးနှင့် ပျဉ်ပျာသလဲ။

ပြည့်လက်ရုံး စာထုတ်ပေးလိုက်သည်။ ကိုယ်တိုင်ရေးပြီး ကိုယ်တိုင်လက်မှတ်ထိုးထားတာပဲ။

မမသိမ့်... ။

ကျွန်တော် အရေးကြီးကိစ္စရှိလို့ ခရီးထွက်သွားတယ်။ အခုလာတဲ့ မောင်နှမ (၃) ယောက်ဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင်တွေပဲ။

သူတို့ကို အိမ်မှာနေရာပေးပြီး စောင့်ရှောက်ထားလိုက်ပါ။ ကျွန်တော် တစ်လ၊ နှစ်လလောက်ကြာရင် ပြန်လာခဲ့ပါမယ်။ သူတို့ ဒီက စောင့်မယ်။

မောင်လေး

ပြည့်လက်ရုံး

၂-၅-၂၀၁၅

“ဟင်... ဒါ မောင်လေးရဲ့စာပဲ၊ မင်းတို့နဲ့ ဘယ်လိုတွေ့ခဲ့တာလဲ၊ စာပါရက်စွဲဆို တစ်ပတ်တောင်ရှိပြီ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ကျွန်တော်တို့ကို လက်ခံမှာလား၊ လက်မခံဘူးလား၊ ဒီလိုပဲ ခြံပြင်မှာ မတ်တတ်ရပ်နေရမှာလား”

“ဪ... ဝင်ပါကွယ်၊ ဝင်ပါ။ အထဲမှာ စကားပြောကြတာပေါ့”

မြတ်နိုးသိမ့်နောက်သို့ သူတို့ (၃) ယောက် တန်းစီပြီး လိုက်သွားကြသည်။ ညွှန်ခန်းထဲမှာ (၃) ယောက်သား ထိုင်ကြရ၏။

“ပြောပါဦး... မောင်လေးတစ်ယောက်ဟာလေ သိပ်ခက်တာပဲ။ သူ မရှိတော့ ဒီမှာ စီးပွားရေးတွေ ဟာကုန်တာပေါ့။ ဆိုင်ကလည်း အရင်လောက် ရောင်းမကောင်းဘူး။ ဦးလေးသောင်းကလည်း သိပ်ခက်တာ။ သူ့မိန်းမကို အရမ်းအလိုလိုက်ရတယ်။ မောင်ကလည်း ဝပ်ရှော့ကို ဒီဗီစီးစီးမလုပ်ဘူး။ မောင်လေး အမြန်ဆုံး ပြန်လာရင် ကောင်းမှာ။ ဖုန်းဆက်တော့လည်း မကိုင်ဘူး။ မင်းတို့အကြောင်း ပြောပါဦး”

“ကျွန်တော်တို့နဲ့ မန္တလေးအမြန်ရထားပေါ်မှာ တွေ့ကြတယ်။ သူ့ကို လူ (၂) ယောက်က သတ်ဖို့ကြိုးစားနေတုန်း အန္တရာယ်ပေးဖို့ ပြင်နေတုန်း ကျွန်တော်တို့ ကူညီလိုက်လို့ လွတ်သွားတယ်။ နောက်တော့ ရှမ်းပြည်ဘက် သွားမယ်ဆိုပြီး ထွက်သွားတာပဲ။ မသွားခင် ဒီစာပေးခဲ့ပြီး ကျွန်တော်တို့ကို သူ့အိမ်က စောင့်ဖို့ မှာခဲ့တယ်”

ကြည့်၊ ကတော့ နုနုဖတ်ဖတ်လေးနှင့် လှနေသည့် မြတ်နိုးသိမ့်ကိုသာ ငေးကြည့်နေမိသည်။ ဒီအစစ်မကြီးဟာ ကိုယ့်မောင်ကိုယ် ခြေမြှုပ်သတ်ပါ့မလား။

“မောင်လေးကလည်းလေ ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာ ဖုန်းဆက်လိုက်လည်း ရသားနဲ့၊ စာတစ်တန်၊ ပေတစ်တန်နဲ့၊ သိပ်ခက်တာပဲ”

သူမအသွင်က မရှူနိုင်၊ မကယ်နိုင်၊ ပြည့်လက်ရုံး စိတ်မရှည်။

“ဘာလဲဗျ... ကျုပ်တို့ကို လက်မခံချင်တာလား။ ဒီစာနဲ့ ဒီလက်မှတ်ကို မယုံကြည်တာလား။ ဒါဆို၊ ပြည့်လက်ရုံးဆိုတာ ဒီအိမ်မှာ ဘာမှမဟုတ်တဲ့ကောင်လား”

“အို... အို... မဟုတ်ပါဘူးကွယ်။ မမ ဒီစာကို ယုံပါတယ်။ မောင်လေးလက်ရေးနဲ့မောင်လေးလက်မှတ်ပါ။ မမက ကျန်တဲ့သားစုဝင်တွေကို တိုင်ပင်ရဦးမှာမို့ပါ”

“ဘယ်သူတွေ ကျန်သေးလို့လဲ”

“မမယောက်ျားနဲ့ မမဦးလေး လင်မယားရယ် ရှိသေးတယ်။ သူတို့သဘောထားက ဘယ်လိုမှန်း မသိသေးလို့ပါ။ မောင်လေးက ဖုန်းဆက်ရင် အကောင်းသား။ ခုတော့...”

“ဘာလဲဗျ... လူတွေကို မယုံသင်္ကာနဲ့ ကိုယ့်မောင်ကို

ဖုန်းဆက်ကြည့်ပါလား”

“သူ့ဖုန်းက ပျက်သွားပြီ ထင်ပါတယ်။ ဆက်လို့မရတော့ဘူး။ ဖုန်းကတ်အသစ်လဲတာ ဖြစ်မယ်။ ဒီလိုလုပ်ပါ... မောင်လေးတို့ အိမ်သားတွေ ပြန်လာတဲ့အထိ ဒီကပဲ စောင့်နေပါ။ မမ သူတို့ဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်နော်”

မြတ်နိုးသိမ့် ဖုန်းဆက်နေစဉ် ပြည့်လက်ရုံး လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားမိသည်။

လူပါးတွေ ဝ, နေလိုက်တာ။ ပြည့်လက်ရုံးရဲ့စာနှင့်တောင်မှ အဝင်ရကျပ်နေသည့်အဖြစ်။

တကယ်က သူ စီးပွားရှာတတ်လို့သာ ဒီလောက်ထိ စီးပွားတွေ တိုးတက်နေခဲ့တာပါ။ မိဘလက်ထက်က ဥစ္စာပစ္စည်းထက် (၂) ဆ၊ (၃) ဆ ပွားများနေတာ သူ့အရည်အချင်း။

မိဘက ထားခဲ့တာ တိုက်နှင့်ခြုံ၊ နောက်ပစ္စည်းအရောင်းဆိုင်၊ သူ့လက်ထက်မှာ ဝပ်ရှောနှင့်အရောင်းဆိုင်ခွဲတစ်ခု ထပ်ဖြစ်လာသည်။ သူ့အရည်အချင်းကြောင့် စီးပွားရေးက ဒီရေအလား။

ပြောကြားဆို ဒါ သူ့ပစ္စည်းတွေ။ ယခုတော့ သူ့ကို အပျောက်ရိုက်ပြီး ပစ္စည်းတွေကို လက်ဝါးကြီးအုပ်ကြမည့်ပုံစံ။

သူ ကိုယ့်အစ်မကို အမွေခွဲပေးဖို့ စိတ်ကူးကြည့်ပေးမယ့်

ယောက်ဖပုံစံကြည့်ရတာ သိုက်တူးသမား၊ ကလိမ်ကကျစ်လို့ ယူဆမိသည်ကြောင့် ခွဲမပေးရဲ။

* တော်ကြာ... အမွေခွဲပေးလိုက်တာကို သူ့ယောက်ျားက ခြယ်လှယ်၊ သုံး၊ ဖြုန်းပြီး အစ်မ ဒုက္ခရောက်မှာစိုးသည်။

သူ့အစ်မက ရောဂါသည်။ နှလုံးရောဂါသည်။ သူ အမွေခွဲပေးလိုက်သည်နှင့် အစ်မကို ဥပဒေလွတ် သေအောင်လုပ်ကာ ဒီကောင် အမွေတွေယူသွားမှာ သူ မသံထား။

မိဘရဲ့လက်ငုတ်လက်ရင်းက အိမ်နှင့်ခြုံ ဆိုင်၊ ဒါပဲ ရှိသည်။ သူ့ကြောင့်ဖြစ်လာတဲ့ဥစ္စာပစ္စည်းတွေက အများအပြား။ အစ်မကို ကြည့်ဖြူပေမယ့် ယောက်ဖပုံစံ မဟန်တာကြောင့် သူ အမွေခွဲမပေးရဲ။

ယောက်ဖကလည်း အစ်မကို သွေးထိုးပြီး တဂျီဂျီအမွေခွဲခိုင်းနေသည့်အဖြစ်။

ယခုလည်း သူ့စာနှင့် လက်မှတ်တွေ နေတာတောင် ယောက်ျား၏အမိန့်ကို ခံရဦးမည့်အဖြစ်၊ ဦးလေးကို ဆွဲထည့်ပေးမယ့် ဦးလေးမှာ ဘာပါဝါမှမရှိပါ။

လခစားသဘောမျိုး ဆိုင်မှာ ခန့်ထားရုံသာ။ နောက် အိမ်မှာ နေခွင့်၊ စားခွင့်ပေးထားသည်။

ပြည့်လက်ရုံး ဝုန်းခိုင်းကြပစ်လိုက်ချင်ပေမယ့် မျိုသိပ်ထား

ရသည်။ တရားခံ ဘယ်သူလဲလို့ ခန့်မှန်းချင်သေးသည်။ ဖော်ထုတ်ချင်သေးသည်။

(၃) ယောက်သား ညှော်ခန်းထဲမှာ ငြိမ်ငြိမ်လေး ထိုင်စောင့်နေကြသည်မှာ အတန်းလိုက်။ ပြည့်လက်ရုံးက အလယ်။ ဒေါ်နန့်ကြည့်က ဘေးတစ်ဖက်စီမှာ။ သူ့လက်ကို အားကိုးတကြီး ဆုပ်ကိုင်ထားကြ၏။

“ဘာမှမကြောက်နဲ့။ အစ်ကိုက သိုက်ဆရာ။ ဆေးကြိမ်လုံးနဲ့ ရိုက်ချမှာ”

တီးတိုးအားပေးရင်း (၁၅) မိနစ်လောက်ကြာတော့ ကားတစ်စီး ဆိုက်သံနှင့်အတူ မြတ်နိုးသိမ့် အပြေးကလေး သွားကြတာတွေ့လိုက်ရသည်။

“မောင် ... ဒီမှာ မောင်လေးရဲ့စာနဲ့ ရောက်လာကြတဲ့ မောင်နှမ (၃) ယောက်။ စာဖတ်ကြည့်ပါဦး”

“ဘာ ... သူက ဘယ်ရောက်နေလို့ စာတစ်စာနဲ့ ပေတစ်စာနဲ့နဲ့။ အလကား ... ဆန်ကုန်မြေလေးကောင်။ ဒီမှာ အလုပ်တွေထားပြီး ဘယ်တွေလျှောက်အလေလိုက်နေတာလဲ ... ပေး ... စာ”

ပြည့်လက်ရုံးတို့ (၃) ယောက် မြတ်နိုးသိမ့်၏ယောက်ျား ဇင်မင်းကို အကဲခတ်နေကြ၏။ လူရပ်က နှာတံပေါ်ပေါ်၊ မျက်နှာ

နှုတ်လုံးကောင်းပြီး ခပ်ချောချော။ ချောတာထက် စတိုင်က ပိုများသည်။

သူဌေးသမီးနှင့် ရပြီးတည်းက တကယ့်နာမည်ကြီးဘရန်းဆွေမှ ဝတ်သည်။ စီးကရက်ကိုလည်း လက်ကြားမှမချ။ ဆံပင်ရှည်၊ ဆောင်းဘီရှည်နှင့် ပုံစံက အလန်းစား။

စာကို မျက်မှောင်ကြီး ကြွတ်ပြီး ဖတ်နေရာမှ စာဆုံးသွားသည်အခါ ...

“တောက် ... မယုံနဲ့ မ။ ခုခေတ်က လူလိမ်၊ လူညာတွေ မပါတယ်။ ဒီကောင်တွေ လာညာနေတာ”

“ခင်ဗျားက ဒီစာ သူရေးပေးတယ်ဆိုတာ မယုံတူးပေါ့ ... ထုတ်လား”

“မယုံတူး။ မင်းတို့ ညာပြီး အိမ်ပေါ်တက်လာကြတာ။ ဘာကြော့အစည်နဲ့ ဝင်လာကြတာလဲ။ ပြော ... ငါ ရဲကို လှမ်းအကြောင်းကြားလိုက်မယ်”

ဇင်မင်း ပြူးတူးပြုတ်နှင့် အနိုင်ကျင့်၊ ခြောက်လှန့်နေပုံက ဆိုင်၊ ပြည့်လက်ရုံးကို သူ့ကိုယ်တိုင်ပဲ မြေမြှုပ်ခဲ့သလား။ ခေါင်းဆုံးခဲ့သလား။ ဒါကြောင့် စာကို မယုံကြည်နိုင်တာ။ သေတဲ့လူအယောက်ဟာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး စာရေးနိုင်မလဲ။

ဒါမှမဟုတ် သေမယ့်လူက မသေဘဲ ဘယ်သိကြားမင်း
မလို့ အပြင်ထွက်လာရတာလဲ။

ပြည့်လက်ရုံးတို့ (၃) ယောက် သူ့ကို ကြောက်မသွားဘဲ
စူးစူးစိုက်စိုက်နှင့် အေးစက်စက် ကြည့်နေကြလျှင် ဖင်မင်း နည်းနည်း
တော့ ဖြိုသွား၏။

ဒီကောင်တွေမှာ ဘာနိုင်ကွက်တွေ ရှိသလဲ။ ဒီလူတွေဟာ
ယမမင်းက လွှတ်လိုက်တဲ့ တမန်တော်တွေလား။

သည်စဉ် ဦးလေးသောင်း ခေါ် ဦးသောင်းဦးနှင့် သူ့ဇနီး
နုနုနွယ်ဆိုတာ ရောက်လာခဲ့၏။ ဦးသောင်းဦးပုံစံက အသက် (၅၀)
ခန့်နှင့် မည်းမည်းဝဝ။ နုနုနွယ်ကတော့ အသက်အစိတ်လောက်
ရှိမည့် ခပ်ချောချောဆိုတာထက် ခပ်တောင့်တောင့် မိန်းမတစ်ဦး။

ကိုယ်လုံးကတော့ ရှယ်။ မယ်ဗမာခေတ်က ကိုယ်လုံးမျိုး
ဖွံ့ဖွံ့ထွားထွားကြီး။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မိသိမ့်”

“ဦးလေး မသိပါဘူး အသာနေစမ်းပါ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သူငယ်”

တူမက အရေးမလုပ်တော့ ဦးလေးသောင်း ပြည့်လက်ရုံး
ဖက်သို့ လှည့်မေးသည်။ နုနုနွယ်ကတော့ ဝယ်လာသည့် အထုပ်မှာ

အိတ်များကို သယ်ပြီး သူတို့အခန်းထဲသို့ တင်ပါးကို ရင်းကာ လျှောက်
သွားလိုက်သည်။

သူတင်ပါးရင်းပုံက ကြည့်မိသူတွေအားလုံး ငလျင်လှုပ်သွား
သလို။ ခေါင်းမူးသွားစေတာ။

“ကိုပြည့်နဲ့တွေ့လို့ ကိုပြည့်က စာပေးလိုက်လို့ပါ”

“ပြစမ်းပါဦး”

ဦးလေးသောင်း စာကိုယူကြည့်၊ ဖတ်ကြည့်ပြီး မျက်နှာက
ခင်းခနဲ။

“ဟာ... ငါ့တူ ပြန်လာတော့မှာပဲ။ အင်း... သူ မြန်မြန်
ပြန်မလာရင် ဒီမှာလည်း ရှိတဲ့စည်းစိမ် အားလုံးပြောင်လောက်တယ်။
အစည်းအရောင်းဆိုင်ကလည်း အကြွေးတွေကျ၊ ဝပ်ရှော့ကလည်း
စာမည်ပျက်၊ ကြာရင်... ဒေဝါလီခံရတော့မယ်”

ဦးလေးသောင်း၏စကားကြောင့် ဖင်မင်း ဒေါသထွက်ကာ
သက်သီးနှင့်ရွယ်ပြီး ကြမ်းတမ်းမောက်မာစွာ ဆဲဆိုတော့ ပြည့်လက်ရုံး
အိမ်သို့ပြန်ရသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဦးလေးသောင်းဟာ မေမေ့ရဲ့မောင်တစ်ဝမ်းကွဲ။
သင်္သယံကတည်းက လာနေသူ။ မေမေသာရှိလျှင် သူ့မောင်ကို လူ
ဆန်လုံး၊ သူတစ်လုံးဖြစ်အောင် လုပ်ပေးမှာမလွဲ။

“ခင်ဗျားကြီး ဘာစကားပြောတာလဲ။ ခွေးစကား ပြောတာလား။ ပြည့်လက်ရုံး မရှိတော့ဘူးနော်။ ကြည့်လုပ်။ အိမ်ပေါ်က ကန်ချလို့ လမ်းဘေးရောက်သွားမယ်”

ကိုယ့်ဦးလေးကို ဒီလောက်နှိပ်ချပြောဆိုနေလည်း မြတ်နိုးသိပ္ပံ ယောက်ျားကို မကန့်ကွက်ရဲ။ ဇင်မင်းက သူ့ထက် (၅) နှစ်လောက်ငယ်ပြီး ရုပ်ချောသူ။ စိတ်ဆတ်သူမို့ သူမ မလွန်ဆန်ရဲ။ စကားသာလမ်းလွှဲရသည်။

“ကဲ... ကဲ... ဒီကိစ္စလည်း ဆုံးဖြတ်ကြပါဦး။ မောင်လေး ပြန်လာရင် သူ့လွှတ်တဲ့သူတွေ မတွေ့လို့ စိတ်ဆိုးနေဦးမယ်။ အခုလည်း ရှင်နဲ့ စိတ်ဆိုးပြီး အိမ်က ထွက်သွားတာ မဟုတ်လား။ ဘာပဲပြောပြော သူ့လူတွေက သူ့ရှိမှ ကောင်းကောင်းအလုပ်လုပ်ကြတာ ဒီလူတွေကိုလည်း ခေါ်ထားမှ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

“ဒီကောင်မရှိတာ အေးတာပေါ့။ အလကား မိဘအမွေကို တစ်ယောက်တည်း လက်ဝါးကြီးအုပ်ထားချင်တဲ့ကောင်။ ပြန်မလာလေ ကောင်းလေပဲ”

“ရှင်နော်... ကျွန်မမောင်ကြောင့် စီးပွားတွေ ဒီလိုဖြစ်လာတာ။ ကဲ... အခု သူထွက်သွားတဲ့ တစ်လလေးမှာကိုပဲ စီးပွားရေးတက်မလာဘဲ ကမောက်ကမတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီလေ။ တစ်နှစ်လောက်

သာဆို အကုန်ပြောင်ပြီး ဒေဝါလီခံရလောက်တယ်”

“တော်စမ်း... နင့်မောင်ကို ဒီလောက်အမှန်းတင်မနေနဲ့။ အရှိန်မရသေးလို့။ အရှိန်ရရင် သူ့ထက်တောင် သာအောင်လုပ်ပြလိုက်မယ်”

“ဘာလဲ... ကေတီမိသွားလိုက်၊ မာဆတ်သွားလိုက်၊ ဟိုတယ်သွားလိုက်ကို ပြောတာလား”

“ဟင်... ဒီလောက် လူပါးစတဲ့ကောင်မ... ဖြန်း”

ကိုယ့်အစ်မကို ကိုယ့်ရှေ့တင် ပါးရိုက်တော့ ပြည့်လက်ရုံးသွေးတွေ ဖျင်းခနဲ ဆူပွက်သွား၏။ သို့သော် ကိုယ်က ပြည့်လက်ရုံးမဟုတ်ဘူးလေ။ တရားခံကို သေချာအောင် ဖော်ထုတ်မည့်သူမို့ လက်သီးကိုပဲ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားရ၏။

ဦးလေးသောင်းကလည်း တူမကိုထိတော့ မခံနိုင်။ ဇင်မင်းတို့ ဆောင့်တွန်းပစ်ပြီး...

“မင်း လူပါးမဝနဲ့နော်။ ဘောင်းဘီအစုတ်နဲ့ တက်လာပြီး ခိုတူမကို မနှိပ်စက်နဲ့။ မပေါင်းချင် ဆင်းသွား”

“အောင်မာ... သခင်အားရ ကျွန်ပါဝ။ ခင်ဗျားကြီးကများချုပ်ကို။ ဒီမှာ... ကျုပ်မိန်းမ ကျုပ် ဘယ်လိုလုပ်လုပ် ခင်ဗျား ဘာမှဝင်ပြောစရာမလိုဘူး။ ခင်ဗျား မှတ်ထားရမှာက ခင်ဗျား

ဘယ်အချိန် ဒီတိုက်ပေါ်က ခွေးပြေး၊ ဝက်ပြေး ဆင်းပြေးရမလဲဆိုတာပဲ စဉ်းစားထား”

“ထောက်... သမ္မာဒေဝ နတ်မြတ်နတ်ကောင်းများဆင်ဖူး... ကျွန်တော့်တူ ပြည့်လက်ရုံးကို အိမ်အမြန်ဆုံး ပြန်လာဖို့ နှိုးဆော်ပေးကြပါ ခင်ဗျား”

လက်အုပ်ချိန်းပြီး ဦးသောင်းဦး ဆုတောင်းနေတော့ ဇင်မင်းက မဲ့ရွဲလျက်။

“အဲဒီမှာ ဆုတောင်းသာနေ။ ခင်ဗျားတူ ဘယ်တော့မှ ပြန်လာမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟိုဖက်ရပ်ကွက်ထဲက ကောင်မလေးတစ်ယောက် ဖျက်ဆီး၊ စော်ကားပြီး ကိုယ်ဝန်ရှိတော့ ယူရမှာမို့လို့ ရှောင်သွားလေ”

“ငါတူမှာ အဲဒီလိုစိတ်မျိုး လုံးဝမရှိဘူး။ ငါတူကို အထူးမနေနဲ့။ ကဲ... ဒီစာဟာ ငါတူရဲ့လက်ရေးမှန်တယ်။ လက်မှတ်လည်း မှန်တယ်။ ဒါကြောင့် ဒီကလေးတွေကို ငါတို့ ဒီအိမ်မှာ လက်ခံထားရမယ်။ ဒါမှ သူ အမြန်ပြန်လာမှာ”

ဦးလေးသောင်း အဆိုတင်သွင်းလျှင် မြတ်နိုးသိမ့်ကလေး

ဆောက်ခံ၏။

“ဟုတ်တယ်... မောင်လေး ပြန်လာချင်အောင် သူ့ကျေးဇူးရှင်တွေကို သိမ့်တို့ လက်ခံထားရမယ်”

တူဝရီး (၂) ယောက် အတိုင်အဖောက်ညီနေလျှင် ဇင်မင်း ဒေါသတွေ အလိပ်လိုက် ထွက်ရသည်။ သို့သော် သူ ဘယ်လိုတားလဲ။ သူရီး ခွေးကိုက်မအော်ဝံ့ဆိုတာလို။

“လက်ခံရင်လည်း အိမ်ပေါ်မှာ မထားနဲ့။ တန်းလျားမှာ ဆားလိုက်။ အလကားမထားနဲ့။ ဟိုကောင် ဗလကောင်းတယ်။ မာလီဆုပ်။ ဟိုကောင်က ဝပ်ရှော့မှာကူ။ ဟိုကောင်မလေးက အိမ်အကူဆုပ်ပေါ့။

ဇင်မင်း နေရာချထားရေး လုပ်နေလျှင် ဒေါ်နုနှင့် ကြာညို ညှပ်လက်ရုံးကို လှမ်းကြည့်မိကြ၏။ သူ ခေါင်းညိတ်ပြတော့လည်း ဆာင်နုမ (၂) ယောက် လက်ခံကြရုံ။

အခန်း (၉)

ယခုတော့ ပြည့်လက်ရုံးတို့ (၃) ယောက် တန်းလျှားနေရသည့်အဖြစ်။ ဒေါ်နုနှင့်ကြာညိုအတွက် ပြဿနာမရှိ။ သူတို့တောမှာတောင် ဝါးအိမ်နှင့်နေခဲ့ရတာ။ ယခု တန်းလျှားဆိုပေမယ့် ပျဉ်ကာ၊ ပျဉ်ခင်း၊ သွပ်မိုးအိမ်။

“တောက်... ဇင်မင်း တော်တော်ဂြိုဟ်ကြွနေပါလား။ မနည်းအံ့ကြိတ်နေရတယ်။ ငါ့ကို လုပ်ကြတာ သူဖြစ်ဖို့ များတယ်။ ဘာအထောက်အထားမှမရှိသေးလို့သာ အောင့်အီး နေရတာ”

ပြည့်လက်ရုံး ဒေါ်သထွက်မယ်ဆိုလည်း ထွက်ချင်သေး။ ဇင်မင်းလုပ်ပုံက တော်တော်လူပါးဝနေပြီ မဟုတ်ပါလား။ သို့သော် ကြာညို အစ်ကိုကို ဖျောင်းဖျရပါသည်။

“အစ်ကိုပဲ တရားခံမိချင်၊ သိချင်လို့ ဒီလမ်းကြောင်း

ရွေးချယ်ခဲ့တာ မဟုတ်လား။ ဒေါ်သတွေ ထွက်မနေပါနဲ့ အစ်ကိုရယ်။ လိမ္မာပါးနပ်စွာနဲ့ပဲ ကျော်ဖြတ်စမ်းပါ”

“အစ်ကိုက ကိုယ့်အကြောင်းနဲ့ကိုယ်မို့ သည်းခံနိုင်သေးတယ်။ ကြာညိုနဲ့ညီလေးကို အားနာတာ။ တန်းလျှားမှာနေပြီး သူတို့ကျွေးမှ စားရမယ့်အဖြစ်”

“ဟာ... အစ်ကိုကလည်း ကြာညိုတို့ ဘယ်လောက်ဆင်းရဲခဲ့တယ်ဆိုတာလည်း အစ်ကို မြင်ခဲ့သားနဲ့။ ဒီအခြေအနေက အများကြီး သာတာပေါ့။ စားတာကတော့ ဒီမှာပဲ ချက်စားကြမယ်လေ။ အစ်ကိုကို ကြာညိုချက်ကျွေးမှာပေါ့။ သူတို့ကျွေးမှ စားရမှာလား”

“အေး... ဟုတ်သားပဲ။ ဇင်မင်း ဖိနှိပ်ထားတိုင်း နေစရာလား။ ညီလေးလည်း မာလီမလုပ်နဲ့။ ကြာညိုလည်း အိမ်အကူမလုပ်ရဘူး”

“အစ်ကိုကရော”

“အစ်ကိုကတော့ ဝပ်ရှော့ကို ဝင်လိုက်ဦးမယ်။ ဒါမှ သူ့အကြောင်းတွေ စုံစမ်းလို့ရမှာ။ ခဏလေးပဲ သည်းခံနော် ကြာညို။ အစ်ကို မကြာခင် အောင်မြင်ပြီး ကြာညိုတို့မောင်နှမကို တိုက်ကြီးပေါ်မှာ ထားမှာပါ”

“ရပါတယ် အစ်ကိုရဲ့။ ကြာညိုတို့က တောမှာ ထင်ခဲ့တာ

လှည်းတိုက်ခံရတဲ့လူတွေပါ။ ဒီမှာ နေရတာလည်း အဆင်ပြေပါတယ်”

“ကဲ ... ကဲ ... ကျောင်းအစ်မ အဆင်ပြေတယ်ဆိုလည်း ပြီးပါတယ်ဗျာ။ အစ်ကိုက ဇင်မင်းပြောသမျှ နားခံမယ့်လူတွေ မဟုတ်ဘူးနော်။ ကြာညိုတို့လည်း သူ့ကို သိပ်ပြီး မှုနေစရာမလိုဘူး။ အရေးအကြောင်းရှိရင် အစ်ကို့ဆီ ဖုန်းဆက်”

ပြည့်လက်ရုံး သူတို့မောင်နှမကိုလည်း ဖုန်းတစ်လုံးစီ ဝယ်ပေးထားပါသည်။

“အင်းပါ အစ်ကိုရယ် ... ကြာညိုတို့မောင်နှမကလည်း မကြောက်တတ်ပါဘူး။ သိတယ်မို့လား”

“သိပါတယ်ဗျာ ... မကြောက်တတ်လို့ပဲ သင်္ချိုင်းထဲက သရဲကို အပြင်ဆွဲထုတ်ရတာပေါ့”

“ဟား ဟား ဟား ဟား ... ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်”

သုံးယောက်သား ရယ်မောပျော်ရွှင်နေမိကြစဉ် သူတို့ တန်လျားဖက်သို့ အိမ်အကူ မပန်းချစ် လျှောက်လာသဖြင့် သူတို့ (၃)ယောက် ကြည့်နေရ၏။

မပန်းချစ်ပုံစံက အသက် (၂၀) လောက်ရှိပြီး ဖွံ့ဖြိုးထွားထွား ရုပ်က ရွက်ကြမ်းရည်ကျိုပေမယ့် ကိုယ်လုံးကတော့ ရင်ကြီးကြီး တင်ကြီးကြီး။

“ဘာလဲဟေ့ ... ထမင်းစားလာခေါ်တာလား”

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကိုလေး”

“ဘာ”

ပြည့်လက်ရုံးကို အိမ်အကူတွေက အစ်ကိုလေးလို့ ခေါ်ကြသည်။ ယခု သူ့ကို အစ်ကိုလေးခေါ်တာ ဘာသဘောလဲ။

“ဪ ... အစ်ကိုကိုမြင်တော့ အစ်ကိုလေးကို သွားသတိရလို့ ယောင်ပြီး ခေါ်မိတာပါ”

“မယောင်နဲ့၊ ငါ မကြိုက်ဘူး။ ကဲ ... ညီလေးနဲ့ညီမလေး ... လာ ... တို့ ထမင်းသွားစားကြစို့”

(၃) ယောက်သား မပန်းချစ်နောက် လိုက်သွားကြတော့ ဒေါန၏ရင်ထဲမှာ သာသာယာယာ။ မပန်းချစ်၏မျက်နှာလေးက ချစ်စရာ။ ကိုယ်လုံးလေးကလည်း ရှယ်။ လူပျိုသိုးလေးကို သူမက မျက်လုံးရွဲကြီးနှင့် ကြည့်သွားလေသေးရာ ရင်ထဲမှာ ဒုန်းဒုန်းဒိုင်းဒိုင်း။

ငါ့ကို သဘောကျလို့ ကြည့်တာဖြစ်ရမယ်။ ငါက ရုပ်လည်း ဆိုဘူး။ ဗလကလည်း ကောင်းတော့ သူ အားကိုးချင်လို့ ဖြစ်ရမယ်။

“အစ်ကိုနာမည်က ဘယ်သူလဲဟင်၊ အစ်ကိုလေးနဲ့ ရုပ်ချင်း ဆင်လို့ပါ”

မပန်းချစ် အစ်အောက်မေးနေတာ ဘယ်သူခိုင်းလို့လဲ။

ပြည့်လက်ရုံး ကျိတ်ပြုံးလိုက်၏။

“ငါနာမည် သော်က။ ဒါက ငါ့ညီ ဒေါန၊ ဒါက ငါ့ညီကြာညီ”

“ရှင်တွေလည်း မတူကြဘူးနော်”

“ငါက ဖအေတူ၊ ညီမလေးက မအေတူ၊ ဒေါနက စပ်ကြာ၊ ဖအေနဲ့မအေရဲ့မလှတာတွေစုပြီး တူနေတာ”

“အဟစ်ဟစ် .. တကယ်ကျ အစ်ကိုဒေါနကမှ မလှသလိုလို့ နဲ့ လှတာ”

“အေး ... နင်ကြိုက်ရင်လည်း ပြီးရောပေါ့”

“ဟာ ... အစ်ကိုကလည်း ပေါ်တင်ကြီး”

ဒီလိုနဲ့ မီးဖိုထဲရောက်တော့ မြင်နေရသည့် စားပွဲအကောင်စားကြီးမှာ စားရတာမဟုတ်ပါ။ မီးဖိုထဲမှ စားပွဲပိုင်းအနိမ့်လေးမှာ စားရတာ။ ဟင်းကလည်း ချဉ်ချဉ်ဟင်းနှင့် ငရုတ်သီးထောင်။ ပြည့်လက်ရုံး ရှုံ့မဲ့သွားသည်။ ဒေါနနှင့်ကြာညီတို့မောင်နှမကတော့ စာနဲ့ပြင်သည်။

ပြည့်လက်ရုံး သူတို့နှစ်ယောက်ကို လက်ကာပြလိုက်ပြီး မြတ်နိုးသိပ်ကို ထွက်ရှာလိုက်၏။ ဧည့်ခန်းထဲမှာ သူမကို တွေ့ရလျှင်

“ခင်ဗျားမောင်ရဲ့အသက်ကို ကယ်ထားတဲ့ ကျုပ်တို့နဲ့

ဆက်ဆံပုံက ဘယ်လိုလဲဗျ။ တန်းလျားမှာထားပြီး ခွေးစာကျွေးထားတာ ဘာသဘောလဲ။ ခင်ဗျားမောင်ရဲ့အသက်က ခွေးတစ်ကောင်လောက်ပဲ တန်ဖိုးရှိသလား”

“ဟင် ... နင် မိုက်ရိုင်းလှချည်လား၊ ငါ့မောင်ကို ခွေးနဲ့နှိုင်းရသလား။ ဆင်း ... အိမ်ပေါ်က ခုဆင်း”

“ခုလည်း ကျုပ်တို့အိမ်ပေါ်မှာ နေရတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ တန်းလျားမှာ နေရတာပဲ။ ခင်ဗျားက ခင်ဗျားမောင်ရဲ့အသက်ကို တန်ဖိုးမထားလို့ ကျုပ်တို့ကို ဒီလိုထားတာပဲ”

မြတ်နိုးသိပ် တွေ့စေသွားစဉ် အပေါ်ထပ်မှ ဇင်မင်း ရှိအပြည့်နှင့် ဆင်းလာသဖြင့် အခြေအနေက တစ်မျိုးပြောင်းသွားရသည်။

“ဘာလဲ မ ... ဒီကောင် ဘာပြဿနာရှာနေတာလဲ။ တောသား ... ဘာတွေရောင်တက်နေတာလဲ”

“ဪ ... ထမင်းကျွေးတာ၊ အိမ်အကူတွေနဲ့အတူဆိုတာ”

“ဘာလဲ မကျေနပ်ဘူးလား။ မကျေနပ်ရင် မနေနဲ့ပေါ့ကွ။ အိတ်ကြီးထဲမှာ လူလိမ်၊ လူညာတွေ ပေါ်တယ်။ စာနဲ့လက်မှတ်နဲ့ ဘာပေမယ့် အတုလုပ်လို့ရတာပဲ။ မကြောင့်သာ ဒီအုပ်စုကို လက်ခံတာရတာ။ မောင့်အလိုသာဆို လုံးဝလက်မခံဘူး”

“ဘာလဲ ... ခင်ဗျားက ပြည့်လက်ရုံး လွှတ်တယ်ဆိုတာ မယုံကြည်တာလား”

“သူ့ကို ဆွဲခေါ်လာခဲ့လေ။ ယုံစေချင်ရင်”

“သူက ခင်ဗျားတို့ကို တစ်နေရာကနေ စောင့်ကြည့်နေဦး မှာ။ အချိန်တန်ရင်တော့ သူ ဘွားခနဲ ပေါ်လာမှာပေါ့ဗျာ”

“အလကား ... အပိုတွေပြောမနေနဲ့ ဟေ့ကောင်။ ပြည့် လက်ရုံးကိုသာ ရအောင်ခေါ်ခဲ့”

“အဟက် ... ဘာလဲ ခင်ဗျားက ပြည့်လက်ရုံး အသက်ရှင် နေသေးတယ်ဆိုတာကို မယုံတာလား။ ကြောက်သွားတာလား”

ပြည့်လက်ရုံး လှောင်လိုက်လျှင် ဇင်မင်း အနာပေါ်တုတ်က သွားပြီး တရှူးရှူးနှင့် ဒေါသတွေထွက်ခါ သူ့ကို ဆွဲထိုးဖို့ ပြင်လေ၏။

“ခွေးကောင် တောသား ... ဘာလူပါးဝတာလဲ”

ဇင်မင်း ကူးရှူးထိုးဖြစ်နေသော်လည်း ပြည့်လက်ရုံးက မပြီး ဇင်မင်း၏လက်သီးကို ရှောင်ပေးရင်း ခပ်မဲ့မဲ့ပြုံး၏။

“ပြည့်လက်ရုံး အမြန်ဆုံး ပြန်လာလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျား စောင့် သာကြည့်နေ။ ကျုပ်တို့ကို ဒီလိုပုံစံမျိုး မဆက်ဆံနဲ့။ ကျုပ်တို့ ခွေးလေး ခွေးလွင့်တွေ မဟုတ်ဘူး။ အစ်ကိုပြည့်လက်ရုံးကို တစ်နေရာကစာ စောင့်မယ်။ အဲဒီကျမှ ခင်ဗျား သူ့ကို ရင်ဆိုင်ဖို့ပြင်ထား”

ပြည့်လက်ရုံး ချာခနဲလှည့်ကာ မီးဖိုဖက်သို့ ဝင်သွားပြီး ဒေါန နှင့်ကြာညိုကိုပါ ဆွဲထူးခေါ်သွားသည်မှာ တန်းလျားသို့။

သူ အစီအစဉ်ပြောင်းရမည်။ အိမ်ထဲမှာ အောက်ကျိုပေးနေ လို့ အကျိုးထူးမှာမဟုတ်။ အပြင်မှသာ မီးစင်ကြည့်ကတော့မည်။

ညှော်ခန်းထဲမှာလည်း မြတ်နိုးသိမ့်နှင့် ဇင်မင်းတို့ စကားများ တွန့်ခဲ့သည်။

“ရှင်လုပ်ပုံတွေ မဟုတ်သေးပါဘူး။ သူတို့ကို အဲဒီလောက် နှိမ်ထားတော့ မောင်လေး ပြန်လာရင် ဘယ်လိုရှင်းမှာလဲ”

“သူ့များ အရေးလုပ်လို့ကွာ”

“လုပ်ရတာပေါ့။ မောင်လေး ဘယ်လောက်ထက်တယ်ဆို ဘာလည်း ရှင်အသိ။ စီးပွားရှာတဲ့နေရာမှာလည်း သူ့လောက် အကွက် ဖြင့်တာမရှိဘူး။ ရေမြင့်ရင် ကြာမြင့်ဆိုသလို သူရှာဖွေသမျှ ကျွန်မတို့ သိ အလိုလိုနေရင်း တစ်ဝက်ရနေတာ”

“တော်စမ်းပါကွာ။ မင်းမောင်သာ စီးပွားရေးကို ချုပ်ကိုင် ဆထားရင် ငါက ပိုပြီးတောင် ရှာဖွေတတ်သေးတယ်”

“ကဲ ... အခု သူ မရှိတုန်း ရှင့်အစွမ်းအစတွေ ပြလေ။ အခုတော့ ဆိုင်က ရောင်းရသမျှ နိုင်အောင် ထိုင်ဖြုန်းနေတာပဲ မြင် နေရတယ်”

“ဟေ့ ... လူငယ်သဘာဝ အနည်းအပါးသုံးတာ၊ စွဲတာ စကားထဲထည့်မပြောနဲ့၊ လူဆိုတာ လူဝင်ဆန်အောင် ပေါင်းရ သင်းရ တာပဲကွ”

“ကဲ ... အခုရော ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲ၊ ဟိုအုပ်စုကို ဒီလိုပဲ ကြည့်နေရမှာလား။ မောင်လေးနဲ့ ပြဿနာတက်မှာ မြင်ယောင်သေး တယ်”

“မ ... သွားပြီး တောင်းပန်ထားလိုက်။ သူတို့ ကျေနပ် အောင်လည်း အလိုက်သင့် လုပ်ပေးထားပေါ့။ ဒါမှ ပြည့်လက်ရုံး အကြောင်း သိရမှာ”

“စောစောကတည်းက အဆင်ပြေအောင် ဆက်ဆံရမှာ ရှင်ကပဲ ရန်လိုနေတယ်။ မောင်လေးရဲ့ကျေးဇူးရှင်တွေပါဆိုတာ တောင်”

“သူတို့ကို သံသယဝင်လို့ပါ မရယ်။ ကဲပါ ... သူတို့အုပ်စုကို သွားချော့လိုက်ပါ။ အိမ်ထဲမှာပဲ ခေါ်တင်ထားလိုက်ပါ။ စားတော့လည်း မောင်တို့စားသလိုပေါ့ ... ဟုတ်ပြီလား”

“အင်းလေ ... ဒီလိုပဲ ဖြစ်သင့်တာပေါ့”

ဇင်မင်း အပြင်သို့ ကားနှင့်ထွက်သွားချိန်မှာ မြတ်နိုးသိခွဲ တန်းလျားသို့ သွားရ၏။ ပြည့်လက်ရုံးတို့ (၃) ယောက်မှာ မိုးချုပ်ပြီး

နက်မှသွားဖို့အတွက် အထုပ်အဝါများ ပြန်ထုပ်နေပေပြီ။

မြတ်နိုးသိခွဲ ပြုံးရွှင်စွာနှင့် တန်းလျားပေါ်သို့ တက်သွားလိုက်

သို့။

“မောင်လေးတို့၊ ညီမလေးတို့ သူစိတ်ဆိုးတုန်း ပြောတာကို သွေယူကြပါနဲ့ကွာ။ တော်ကြာ မောင်လေးပြန်လာရင် ပြဿနာတက် တန်မှာ ကြောက်ပါတယ်။ အခု သူက မင်းတို့အဖွဲ့ကို အိမ်မှာပဲ ထားပါ ... တဲ့။ အစားအသောက်ကိုလည်း မမတို့နဲ့အတူစားဖို့ ပါမစ် ဆေးလိုက်ပြီ”

“ကျုပ်တို့က ဝမ်းသာအားရ ထ,ကရမှာလား။ တော်ပြီ။ ကျုပ်တို့မှာ လက် (၂) ဖက်၊ ခြေ (၂) ဖက် ရှိတယ်။ ဘယ်မှာနေနေ ချွေစားတတ်တယ်။ မနက်ကျ သွားမယ်”

ပြည့်လက်ရုံး ခပ်မာမာ ပြောလိုက်သော်လည်း မြတ်နိုးသိခွဲ စိတ်မဆိုးနိုင်။ သူ့ယောက်ျားက ခေါ်ထားလိုက်ဆို မရ,ရအောင် ခေါ် ထားလိုက်ရုံ၊ နို့မိမိလွယ်။ ယောက်ျားငယ်ငယ်ယူထားရတာ တကယ်ပဲ ချစ်လွယ်။

“ဒီမှာပဲ နေပါကွယ်။ သူလည်း သူ့ယောက်ဖကို ကြောက် ပါတယ်။ အစပိုင်းတော့ မင်းတို့အုပ်စုကို သံသယဝင်လို့ စိတ်စမ်း ကြည့်တာပါ ... တဲ့။ ကဲပါ ... လာ အိမ်ပေါ်လိုက်ခဲ့ကြပါဆို”

၈၂ ကြယ်စင်မှူးဝေ

ဒေါနနှင့်ကြာညို၊ ပြည့်လက်ရုံးကို လှမ်းကြည့်မိကြသည့် သူက ခေါင်းဆောင်လေ။ သူ့သဘောပေါ့။ ပြည့်လက်ရုံး ခေါင်းညှစ် ပြလိုက်ပြီး...

“ဒီလောက်တောင် တောင်းပန်နေတော့လည်း လိုက်သွား ကြရုံပေါ့လေ”

ကြာညို အစ်ကိုနားသို့ ကပ်သွားပြီး တိုးတိုးလေး သတိပေး ပုံက ချစ်စဖွယ်။

“အစ်ကို... တော်ကြာ သူတို့လက်ခုပ်ထဲကရေ ဖြစ်နေ မယ်နော်”

“သတိတော့ထားရမှာပေါ့ ကြာညိုရယ်”

“ကြာညိုတော့ တန်းလျားမှာ နေတာ၊ စားတာက ငွေ ဖယ်ထင်တယ်”

“တအားလည်း မကြောက်ပါနဲ့ ကြာညိုရယ်။ အစ်ကိုက ယောက်လုံး ရှိပါတယ်”

တီးတိုး၊ တီးတိုးနှင့် မျက်နှာချင်းအပ်ပြောနေကြသော အကြောက်အကန်၊ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ကြာညို ကြောက်နေသော အမှန်း။

သူမဟာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ထူးခြားသူလေးတစ်ယောက်

ဘစ်ခုခုဖြစ်တော့မယ်ဆို ကြိုတင်ပြီး ခံစားနေရပြီ။ အစ်ကိုကို ကယ် ဘင်နိုင်တာလည်း ကြိုသိ၊ ကြိုအိပ်မက်မက်နေလို့ မဟုတ်လား။

ကြာညို ပြည့်လက်ရုံး၏လက်ကို အတင်းဆုပ်ကိုင်ဖျစ်ညှစ် ဆားတာ သတိပေးသည်အနေနှင့်ပါ။ တိုက်ကြီးထဲသို့ အစ်ကိုကို မလိုက်စေချင်။ ရန်ဟာ အပြင်မှာမဟုတ်။ အတွင်းရန်ဖြစ်နိုင်တာ အမှန်။

နောက်ဆုံး ပြည့်လက်ရုံး ကြာညိုဆန္ဒကို လိုက်လျောလိုက် ပါသည်။

“ကဲ... အစ်မရေ... ကျုပ်ညီမက တိုက်ထဲမလိုက်ချင် သူ့။ မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ။ ဒီတော့ ကျုပ်တို့ ဒီမှာပဲနေမယ်။ အစား အသောက်ကိုလည်း ကိုယ့်ဘာသာ ချက်စားမယ်။ ကျုပ်ရော ကျုပ်ညီ ဆရာ ဝပ်ရှော့မှာ အလုပ်သင်ဝင်လုပ်ပါမယ်။ အဲဒီကရတဲ့ ပိုက်ဆံနဲ့ ကျုပ်တို့ဘာသာ ချက်စားပါမယ်”

သည်လောက်ဆိုလည်း မဆိုးပြီမို့ မြတ်နိုးသိမ့် လိုအပ်တာ ကြည့်ပါမည်ဟု ကတိပေးပြီး အိမ်သို့ ပြန်သွားခဲ့သည်။ သည်တော့မှ ပြည့်လက်ရုံး ကြာညိုကို မေးရသည်။

“ကြာညို ဘာဖြစ်လို့ တိုက်ပေါ်မလိုက်ချင်တာလဲ”

“အစ်ကိုမသိပါဘူး။ ကြာညိုစိတ်ထဲမှာ အဲဒီတိုက်ထဲ ဝင်

လိုက်ရင် အချိန်အယောင်တွေ အများကြီးတွေ့ရတယ်။ အန္တရာယ်တွေ၊ သွေးညှို့နဲ့တွေ့ရနေသလိုပဲ”

“ဟာ ... နင်ကလဲ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ငါ့ကို ထပ်ပြီး လုပ်ပြီလို့မီးမယ်လို့ ဆိုလိုတာလား”

“သေသေချာချာ မသိပေမယ့် အဲဒီတိုက်ကြီးထဲဝင်လိုက်မိတဲ့ စိတ်ထဲမှာ တထင့်ထင့်ပဲ။ မသိုးမသန့်နဲ့။ ကြာညိုတို့ ဒီတန်းလျားနားနားမှ အဲဒီအန္တရာယ်တွေက လွတ်မယ် အစ်ကို”

ပြည့်လက်ရုံး ကြာညိုကို မျက်မှောင်ကြွတ်ပြီး သေသေချာချာ စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ဒီကောင်မလေးကို အထင်သေးလို့တော့ မရ။ သူ သေဘေးမှ လွတ်ခဲ့တာကိုက သူကလေးရဲ့အိပ်မက်အထဲမှာ

“ကောင်းပြီလေ ... အစ်ကိုက မင်းတို့ကို သနားလို့ အကောင်းကောင်းမွန်မွန်နေစေချင်လို့ပါ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး အစ်ကို။ ကျွန်တော်တို့က ရတယ်။ ဒီကောင်မလေးကို လျှော့တော့မတွက်နဲ့ဗျ။ သူက အရေးတကြီးကိစ္စတွေနဲ့ အလိုလိုခံစားသိနဲ့ သိနေတတ်တယ်။ စုန်းမလေး”

“အေးပါ ... အေးပါ။ ဒါဆိုလည်း အစ်ကိုတို့ ဒီမှာပဲ နေတာပေါ့။ ဒီတန်းလျားကလည်း လုံခြုံပါတယ်။ သစ်ကောင်းတွေ ဆောက်ထားတာ။ ပြတင်းတွေကလည်း သံတိုင်တွေနဲ့ အဲ

ဆန်ဆီ ဓာတ်ဆီလောင်းပြီး မီးရှို့ရင်သာရမယ်”

“ကြွကြွဖန်ဖန် အစ်ကိုရယ် ... အဲလိုမဖြစ်ပါဘူး”

“ကဲ ... ကဲ ... ဒါဆိုလည်း မနက်ဖြန်ကစပြီး လုပ်ငန်းစတင်တာပေါ့။ အရေးတော်ပုံ အောင်ပါစေ”

“အောင်ရမည်”

(၃) ယောက်သား လက်ဝါးချင်း ရိုက်လိုက်ကြပြီး ညနေက သံထားသည့် မုန့်များကို စားလိုက်ကြသည်။

အခန်း (၁၀)

ကြိုတင်ဇာတ်တိုက်ထားသည့်အတိုင်း ပြည့်လက်ရုံးနှင့်အိမ်
တို့ ဝပ်ရှောမှာ အလုပ်ဝင်ကြသည်။ အလုပ်သင်ပုံစံနှင့်ပေါ့။

တစ်လအတွင်း သူ့လူတွေ ပျောက်ကုန်ပြီး လူသစ်တွေ
ရောက်နေတာ အံ့သြစရာ။ လူသစ်တွေထဲမှာ ထောင့်မကျိုးသည့်
ကောင်တွေက လေးငါးယောက်။

သေတော့မှာပဲ။ ဒီပုံစံအတိုင်းဆို သူ့ဝပ်ရှောဟာ ပိတ်သစ်
တော့မည်။ ဆက်ဆံရေးကလည်း မပြေပြစ်။ အလုပ်လုပ်တာလည်း
စေတနာမပါ။ လူသစ်တွေကလည်း လုပ်ငန်းမကျွမ်းကျင်။

ပြည့်လက်ရုံးအသွင်က ဆံပင်ရှည်၊ နှုတ်ခမ်းမွှေးနှင့်
မြောင်းမြောင်း၊ ညည်းသိုးသိုး။ အဝတ်အစားကလည်း စုတ်တီး
ဖတ်မို့ သူ့ကို ဘယ်သူမှ မမှတ်မိကြ။ ပြည့်လက်ရုံးလို့မထင်ကြ။

အိမ်နှင့်ညီအစ်ကိုဆိုတော့ ပိုပြီး ပိုရိနေသေးသည်။

ဝပ်ရှောမှာ အရင်လို ကားတွေလည်း သိပ်မပြင်ရ။ အလုပ်
မကားတွေဟာ ဟေးလာ။ ဝါးလားနှင့် ကျားထိုး၊ စစ်တုရင်ရွှေ။

ဇင်မင်းကလည်း တစ်နေ့လုံး ကြာလို့ တစ်ခါမလာ။ ဘယ်
ဆရာမှာ ဘာအကွက်တွေ ရွှေနေသည်မသိ။ ပြည့်လက်ရုံးနှင့်ဒေါ်နတ်

၂) ယောက် ကားရေဆေး၊ ဆီပျောက်၊ မီးပျောက်လောက်ပြင်။
ဘုန်းတဲ့ကောင်တွေကတော့ တဝါးဝါး၊ တဟားဟား။

ကိုယ်တည်ဆောက်လာသည့်လုပ်ငန်းတွေမို့ ပျက်စီးဆုံးရှုံး
ခြားမှာ ပြည့်လက်ရုံး ပူပင်ရသည်။ ဇင်မင်းကတော့ သူများပစ္စည်း
ဘေးယားခွနေသမို့ ဘာမှနုမြောမည်မဟုတ်။ သူလည်း နေချင်သလို
သူ့လူတွေလည်း နေချင်သလိုနေ။ တစ်ပတ်လောက်ကြာတော့
ပြည့်လက်ရုံး ကိုယ် ဘာလုပ်ရမလဲ တွေးမိသွားသည်။

သူ ... တိတ်တဆိတ် လှုပ်ရှားပစ်လိုက်သည်။

နောက်တစ်နေ့ ...

ရှေ့နေ (၂) ယောက်နှင့် ရဲအရာရှိများ ဝပ်ရှော့သို့ ရောက်လာကြပြီး ဇင်မင်းရှိရာသို့ သွားလိုက်ကြသည်။ ဇင်မင်း တုန်လှုပ်သွားပေမယ့် ဤခြေဆည်ကာ ဖိတ်ခေါ်လိုက်သည်။

“ကြွပါ... ကြွပါ... ကျွန်တော် ဘာကူညီရမလဲခင်ဗျ”

ရှေ့နေကြီး (၂) ယောက်နှင့် ရဲအရာရှိ (၃) ယောက် ဝပ်ရှော့ထဲသို့ ဝင်ထိုင်လိုက်ကြပြီး...

“ဒီဝပ်ရှော့က ကိုပြည့်လက်ရုံးရဲ့ဝပ်ရှော့နော်”

“အမွေဆိုင်ပါ။ သူတစ်ယောက်တည်း ပိုင်တာမဟုတ်ပါဘူး။ အခု သူလည်း မရှိတော့ဘူး။ ကျွန်တော်ပဲ ဦးစီးလုပ်ကိုင်နေပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ခင်ဗျ”

“ရှုပ်ထွေးမှုတစ်ခုရှိတဲ့အတွက် ကျွန်တော်တို့ ဝပ်ရှော့ထံ သူပြန်လာတဲ့အထိ ချိတ်ပိတ်သိမ်းဆည်းထားရပါမယ်။ သူပြန်လာဥပဒေကြောင်းအရ ရှင်းလင်းချေပရမှာ ဖြစ်ပါတယ်”

“ဘာ... ဘာရှုပ်ထွေးမှုလဲ ခင်ဗျ။ ကျွန်တော် ရှင်းလင်းသိမရဘူးလား။ ဒီလိုပါ... သူက ခရီးထွက်သွားတာ၊ ဘယ်တော့မှ လာမယ်မှန်းမသိတော့ အလုပ်သမားတွေ ဒုက္ခရောက်ကုန်မှာမို့လို့”

“လူသတ်မှု”

“ခင်ဗျာ”

ဇင်မင်း အကြီးအကျယ်ထိတ်လန့်သွားပုံက မင်းနိုင်၊ မမိနိုင်။

“ပြည့်လက်ရုံးက လူသတ်မှုကျူးလွန်သွားတာလား”

“ရှုပ်ထွေးမှုရှိနေတယ်။ ကိုဇင်မင်းက သူ့အစား ဓားစာခံ ဝင်လုပ်မလို့လား။ လူသတ်မှု သေချာရင် တစ်သက်တစ်ကျွန်းပဲ”

“ဒါပေမဲ့... ဒီဝပ်ရှော့က ကျွန်တော်...”

“ပိုင်ဆိုင်မှုတွေ လွှဲပြောင်းပြီးပြီလား။ အားလုံး သူ့အမည် ပေါက်ချည်းပဲ။ သူပြန်လာမှ ရှင်းလို့ရမယ်။ မူးယစ်ဆေးဝါးမှုလည်း နှိပ်စား”

သည်လောက် ပြစ်မှုတွေများနေသည့်အခါ ဇင်မင်း စိတ်ထဲမှ ပြည့်လက်ရုံးကို လှမ်းပြီး ကျိန်ဆဲလိုက်သည်။ လူကြည့်တော့ ဘုရားအကာလိုလိုနဲ့ တကယ့်အကုသိုလ်တုံ့။

နောက်မှ မီးစင်ကြည့်ကရတော့မည်။ လောမုလာဆယ်တော့ ဝပ်ရှော့ကို ချိတ်ပိတ်သွားခဲ့ပြီ။

ဇင်မင်း စိတ်ပျက်ပျက်နှင့် စက်ပစ္စည်း၊ ဆိုင်ကယ်ပစ္စည်း။

၉၀ ကြယ်ငင်မှူထ

ကားပစ္စည်းအရောင်းဆိုင်သို့ သွားတော့လည်း ဆိုင်ကို ချိတ်ပိတ်ထားပေပြီ။

ဇင်မင်း ပူထူပျာယာခတ်သွားလေ၏။ ဘယ်လိုတွေဖြစ်တာလဲ။ ဒီကောင် ဘာတွေရှုပ်ခဲ့တာလဲ။ တောက်... သေတာတောင် ဒုက္ခပေးတုန်း။ ဇင်မင်း ဒေါသတွေ ထောင်းထောင်းထနေပေမယ့် ဘယ်သူ့ကို ပေါက်ကွဲရမှန်းမသိ။

သူ ကားပေါ်တက်ပြီး နောက်ဆိုင်ခွဲတစ်ခုသို့ ပြေးကြည့်လျှင် ထိုဆိုင်မှာလည်း ရဲတွေနှင့်ရှေ့နေတွေ။

“တောက်... ဒါတော့ လွန်ပြီ။ ဒီကောင်က ဘာမှုတွေ ကျူးလွန်သွားလို့လဲ။ လူသတ်မှုမကလို့ မူးယစ်ဆေးဝါးပဲရောင်းဆီ ဦးတော့... တရားခံကိုပဲ ဖမ်းရမှာပေါ့ဗျ။ ဒုက္ခ အမွေဆိုင် ဝပ်ရှေ့တွေ၊ ဆိုင်တွေကို လိုက်ပြီး ချိတ်ပိတ်နေတာ ဘယ်တရားမလဲ။ ခင်ဗျားတို့ကို ကျုပ် တရားစွဲမယ်။ ကျုပ်လည်း ရှေ့နေငှားပြီး ဖြေရှင်းမယ်”

“လုပ်ပါ... ခင်ဗျား ကြိုက်သလို ဖြေရှင်းပါ။ လောလောဆယ်တော့ ကျုပ်တို့ ဒီဆိုင်ကိုလည်း ချိတ်ပိတ်ရပါမယ်”

“နေပါဦး... ခင်ဗျားတို့ကို ဘယ်သူက တိုင်လို့လဲ။ သူနဲ့ တာပဲ တစ်လကျော်မှ ဘယ်ကအမှုဆွေးတွေပေါ်လာတာလဲ”

အမှန်းနှင့်နှောင်ဖွဲ့ရှစ်နှယ်သော ၉၁

ဇင်မင်းတစ်ယောက် ရှူးမတတ်၊ ဆွေ့ဆွေ့ခုန်နေရပေမယ့် လောလောဆယ် မျောက်မီးခဲကိုင်မိသလို၊ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိသေး။

ဒေါသတကြီးနှင့်သာ အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့ရသည်။

ဇင်မင်း တိုက်ထဲမှာ အော်ဟစ်သောင်းကျန်နေပုံမှာ ကုလားမနိုင်၊ ရနိုင်မဲဆိုသလို။ သူ့ရှေ့မှာတော့ မြတ်နိုးသိမ့်၊ ဦးလေးသောင်းနှင့် သူ့ဇနီး နုနုနွယ်။ (၃) ယောက်လုံး မျက်နှာငယ်လေးတွေနှင့်။

“အလကားကောင်၊ နင့်မောင်ကို ဘုရားလောက် အမွှန်းတင်နေတာ ခုတော့ ပေါ်ပြီလေ။ လူသတ်မှု... တဲ့။ မူးယစ်ဆေးရောင်းဝယ်မှု... တဲ့။ သူ့ဘာသာ ဘာတွေပဲလုပ်လုပ်ပါ ခုတော့ ဝပ်ရှေ့နဲ့ ဆိုင်တွေ ပိတ်ထားရပြီလေ။ သူပြန်လာမှ ရှင်းလင်းရမတဲ့။ သူက ဆာရွာသွားတာ၊ ဘယ်တော့ပြန်လာမှာလဲ။ ကျုပ်တို့က ဘာဆက်လုပ်ရမှာလဲ။ အငတ်နေရမှာလား... တောက်”

မကြား၊ မနာသာတွေ ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်းနေတုန်း တိုက်ထဲသို့ ဝပ်ရှေ့မှ လူ (၄) ယောက် ဝင်လာပြန်၏။ ရုပ်တွေက ခပ်တင်း

၉၂ ကြယ်စင်မှူးဝေ

တင်။ ပြည့်လက်ရုံးနှင့်ခေါ်နလည်း တိုက်အကွယ်မှ ချောင်းပြီး အရိပ်
အခြည်ကြည့်နေတာ။ အကဲခတ်နေတာ။

“ဘာလဲဟေ့”

“ကျွန်တော်တို့ အလုပ်မရှိတော့ဘူး။ လုပ်ပါဦး အာစရိ၊
အိမ်က သားမယားတွေ ငတ်တော့မယ်”

စောစောက ဘီလူးက၊ ကနေရာမှ မျက်နှာကြောလျှောလိုက်
ပြီး ...

“အေးကွာ ... တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်တော့ စောင့်၊ ငါ အဆင်
ပြေအောင် ဖန်တီးပေးပါမယ်။ ဟုတ်ပြီလား”

“မြန်မြန်လုပ်နော် အာစရိ၊ ကျွန်တော်တို့ တော်တော်ကျပ်
နေတာ”

“အေးပါကွာ ... အေးပါ”

ဝပ်ရှောမှာ အလုပ်သမားတွေ အများကြီးရှိပေမယ့် ထို (၄)
ယောက်သာ လာတောင်းတာ ဘာသဘောလဲ။

ထို (၄) ယောက် အိမ်ထဲမှ ပြန်ထွက်သွားကြလျှင် ပြည့်လက်
ရုံးတို့ ဆက်ပြီး နားစွင့်ကြသည်။ ဇင်မင်း ဆက်ပြီးသောင်းကျန်းပြန်၏။

“ကဲ ... ဒေါ်မြတ်နိုးသိမ့် ကြားတဲ့အတိုင်းပဲ။ အလုပ်သမား
တွေ ငတ်ကုန်ပြီ။ သူတို့ကို လျော်ကြေးပေးရမယ်။ ကျုပ်မှာလည်း

အပန်းနှင့်နှောင်ပွဲရှစ်နွယ်သော ၉၃

အကြွေးတွေ တင်နေပြီ။ ဆိုင် (၂) ဆိုင်ရော၊ ဝပ်ရှောပါ ပိတ်လိုက်ရ
တော့ ဘာမှဆက်ပြီး လှုပ်ရှားလို့မရတော့ဘူး။ လက်သပ်ကိုယ်ကျွတ်
ဆိုတာ ဒါမျိုးပဲ။ ရွှေကျောင်းပြောင်ပြောင် ဝမ်းခေါင်ခေါင်လို့လည်း
ပြောလို့ရသေးတယ်”

“ဒါတော့ မတို့ အလုပ်ထုတ်ပစ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ။ သူ့ဘာသာ
ခြစ်လာတာ။ ကိုယ်တွေတောင် ဘာဆက်လုပ်ရမှန်း မသိဘူး”

“ခင်ဗျားက သူ့ဌေးသမီးပဲဗျ။ ဘဏ်အပ်ငွေလေး၊ ဘဏ်
စာအုပ်လေး မရှိဘူးလား။ ချက်စာအုပ် မရှိဘူးလား”

“ဘယ်ရှိမလဲ။ မောင်လေးရှိတုန်းက လိုရင် သူ့ဆီ တောင်း
လိုက်တာပဲလေ။ မ ဘဏ်သွားနေစရာကိုမလိုဘူး”

“ဪ ... ကိုယ့်မှာ မိဘအမွေ ဘယ်လောက်ရှိတယ်။
ကိုယ့်မောင်က ဘယ်လိုချယ်လှယ်နေတယ်ဆိုတာတောင် မသိတော့
ဘူးပေါ့”

“ဘာသိစရာလိုလဲ။ မ၊ မောင်က ကုလိမ်ကကျစ်မှမဟုတ်
တာ။ သူ့မှာ ရှိသရွေ တစ်ဝက်ခွဲပေးမယ့်မောင်ပဲ”

“တော်တော်ယုံကြည်နေတယ်ပေါ့လေ”

“ယုံတာပေါ့။ မောင်လေးက ရှင့်လို အသောက်အစား၊
အပျော်အပါး လုံးဝရှိတာမဟုတ်ဘူး။ ဘုရားလောင်းလောက်ကို ဖြူစင်

ရိုးသားတာ”

“တောက် ... တော်တော်လူပါးဝတ်မိန်းမ”

“ဖြန်း”

ကိုယ့်အစ်မကို ပါးရိုက်ပြီး ဆောင့်တွန်းလိုက်လျှင် ပြည့်လက်ရုံး မျက်စိထဲ ပြာခနဲဖြစ်သွားပြီး လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်မိ၏။ ဒေါနကတော့ လက်မြန်၊ ခြေမြန်၊ ပန်းအိုးထဲမှ ကျောက်စရစ်ခဲနှင့် ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်းပစ်ထည့်လိုက်ပြီး (၂) ယောက်သား တန်းလျားရောက်အောင် ပြန်ပြေးကြသည်။

“အား”

တောမှာ ကြက်ပစ်၊ ငှက်ပစ်လာတဲ့လက်ပဲ။ ဇင်မင်း၏နောက်ထွက်ကို သွားမှန်မှာ အသေအချာ။ တကယ်လည်း မှန်ပါသည်။ ဇင်မင်း မူးဝေထွက်သွားပြီး ယိုင်နဲ့သွားပါ၏။ ဒေါသထွက်ထွက်နှင့် အော်ဟစ်ဆဲဆိုပြီး ပြတင်းပေါက်သို့ သွားကြည့်တော့ ဘာမှမမြင်။ မတွေ့ရချေ။

“တောက် ... ဒါ ... ဟိုကောင်တွေ လက်ချက်ပဲ ဖြစ်မယ်”

သူ တန်းလျားသို့ သွားကြည့်ချင်ပေမယ့် မူးဝေသွားသည် မသွားနိုင်။ အရှိန်ပြင်းသည်မို့ ခေါင်းဖုသွားမှာ အသေအချာ။

သူဆက်ပြီး ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်းနေတာကို ပြည့်လက်ရုံး

မကြားရတော့ပါ။

“သူဌေးသမီးဆိုပြီး အလကားပဲ။ ဘာမှ ခင်ဗျားမှာလုပ်ပိုင်ခွင့်မရှိဘူးလား။ အခု ငွေလိုနေတယ်။ ကြွေးတွေ တင်နေတယ်။ အိမ်စရိတ်ကအစ လိုပြီ။ ကဲ ... ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်ပေးမလဲ”

မြတ်နိုးသိမ့်မှာ နူးညံ့သူ၊ ငယ်စဉ်ကတည်းက မိဘအားကိုး၊ မောင်ကို အားကိုးလာသူမို့ ဘာမှပြန်ပြောစရာစကားမရှိ။ ယောက်ျားဖြစ်သူကိုသာ ကြောက်လန့်တကြီး ကြည့်နေမိရသည်။

ဟိုတုန်းကတော့ သူ့ကို အလိုလိုက်၊ အကြိုက်ဆောင်၊ သည်းသည်းလှုပ်၊ မရခင် ဖျာလိုလိပ်၊ ထိပ်ပေါ်တင်ဆိုတာ ဒါမျိုးလား။ ဒါကြောင့်လည်း မောင်လေးက သူ့ကို ခါးခါးသီးသီး တားမြစ်ခဲ့တာ။

ခုတော့ သူမရဲ့ဘဝက အသူရကာယ်တွေလို တစ်လှည့်စီ။ ဇင်မင်းအလိုရှိသည့်အခါ ရေလိုဆက်ဆံပြီး အလိုမကျသည့်အခါ မီးလိုဆက်ဆံသည်။

“ရှေးချင်ယောင်ဆောင်မနေနဲ့။ ပေး ... ခင်ဗျားရဲ့လက်ဝတ် လက်စားတွေ ထုတ်ပေး။ အဲဒါတွေ ရောင်းရမှာပဲ”

“လက်ဝတ်လက်စားကလည်း (၂) ခုံပဲ ရှိတယ်။ ကျွန်တာက မောင်လေး သိမ်းထားတာ”

“တဆိတ်ရှိ မောင်လေး... မောင်လေးနဲ့ ခင်ဗျားပါ အဲဒီ
မောင်လေးနဲ့ လိုက်သေလိုက်ပါလား... သွား... အလကား ဆန်
ကုန်မြေလေး။ ဘာမှအဖြစ်မရှိတဲ့ မိန်းမ”

တူမကို နင်းဖြစ်ပြောနေ၊ ဓားပြတိုက်နေတော့ ဦးလေးသောင်း
မနေနိုင်။ ကိုယ့်အခန်းထဲမှ ထွက်လာရပြီ။ မြတ်နိုးသိမ့် နည်းနည်း
အားရှိသွား၏။ ခုနေ မောင်လေးရှိရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ။ ပြည့်လက်နဲ့
ရှိစဉ်က ဇင်မင်း ခုလို စော်ကားမော်ကား လုပ်ခဲ့ဖူး ဝေး၊ လှုပ်ပင်မလှုပ်
ရဲ။ ဦးလေးသောင်းက ...

“မောင်ဇင်မင်း... ကိုယ့်မိန်းမကိုယ် ဒီလောက်နှိပ်စက်မနေ
နဲ့၊ မင်းက အိမ်ထောင်ဦးစီးပဲ။ မင်းစီစဉ်ပေါ့။ ဘာဖြစ်လို့ အပြစ်မရှိဘဲ
လူကို ပြဿနာရှာနေရတာလဲ”

“ခင်ဗျားကြီး ဝင်မပါပါနဲ့၊ အခု ဒီအိမ်မှာ အိမ်ထောင်ဦးစီးတာ
ကျုပ်လား၊ ခင်ဗျားလား”

“ဒါကတော့...”

“ဆင်ခြေတွေ ပေးမနေနဲ့လေ။ ဒီအိမ်မှာ ကျုပ်အိမ်ထောင်
ဦးစီး၊ ခင်ဗျား အိမ်ပေါ်က ခွေးပြေး မပြေးရအောင်သာနေပါ”

ဟိုရမ်း၊ ဒီရမ်းနှင့်ပင် ဇင်မင်း ဒေါသတွေ ထွက်နေလို့
ဦးလေးသောင်း လက်သီးဆုပ်၊ အံကြိတ်နေရသည်။

သူတို့တူဝန်းတွေ ဇင်မင်းနှိပ်စက်သမျှ ခံကြရတော့မှာလား။
ပြည့်လက်ရုံးကရော ဘယ်တော့ ပြန်လာမှာလဲ။

လောလောဆယ်တော့ ကျောက်စရစ်ခဲ အပေါက်ခံရသဖြင့်
အီလန်စေသွားသည့် ဇင်မင်းကိုသာ ရင်ထဲမှာ ကျိတ်ပြီး ဝမ်းသာအားရ
ကြည့်နေမိရသည်။

အခန်း (၁၁)

ပြည့်လက်ရုံး၏စီးပွားရေးပိတ်ဆို့မှု လောလောဆယ်ထောင့်
အလုပ်ဖြစ်သွား၏။ ကိုယ့်ရှေ့နေကြီးများနှင့် ကိုယ့်သူငယ်ချင်းရဲအောင်
များထံ အဝေးရောက်နေသည့်ပုံစံမျိုး ဖုန်းနှင့်ရှင်းပြပြီး အကူအညီ
တောင်းခဲ့ခြင်းပါပေ။

ဇင်မင်းခမျာ သူခိုးခွေးကိုက် မအော်ဝံ့ဆိုသလို အံတကြည်
ကြိတ်နှင့် ခံသွားရသည့်အဖြစ်။ သူ့ကို သေပြီလို့လည်း ပြောလို့
တော်တော် စပ်ရှားရှားဖြစ်နေမှာပဲ။

ပြည့်လက်ရုံး အတွက်စေ့စေ့နှင့် စောင့်ကြည့်ရုံ။ အကြောင်း
တရားတွေ ရှိသေးသဖြင့် သူတို့ (၃) ယောက် တန်းလျားမှာပဲ ဆက်
ဖြစ်ကြသည်။ ဇင်မင်း သင်္ကာမကင်းဖြစ်ရအောင် လုပ်ငန်းတစ်ခု
ပြထားရသည်။ သူတို့ရဲ့ ဟန်ပြလုပ်ငန်းက ကားဆွဲတာ။

ပြည့်လက်ရုံး ဒေါ်နုကိုပါ ကျွဲကူးရေပါ ကားမောင်းသင်ပေး
၏။ အိမ်မှာကျန်ခဲ့တာ ကြာညိုတစ်ယောက်တည်း။

တစ်ဖက်အိမ်မှာလည်း ပျားအုံတုတ်နဲ့ ထိုးထားသလို အခြေ
အနေတွေက မငြိမ်းချမ်း။ ဦးလေးသောင်းကတော့ သူ့မိတ်ဆွေရဲ့
ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ အရောင်းစာရေး ဝင်လုပ်နေရသည်။

ဇင်မင်းကတော့ ခွေးရှူးလို မဲမဲမြင် ကိုက်ချင်နေ၏။ မှန်းချက်
နှင့် နှမ်းထွက်မကိုက်တာမို့ သူ တော်တော်ဒေါသထွက်နေရသည်။

သူ့ကို ဘယ်သူတွေက ဓမ္မနောက်နေကြတာလဲ။ ပြည့်လက်
ရုံး ဘာတွေလုပ်ခဲ့တာလဲ။ ဒါမှမဟုတ် ပြည့်လက်ရုံး မသေဘူးလား။
ဒါတော့ လုံးဝမဖြစ်နိုင်။ လူတစ်ယောက်ကို ကြိုးတုပ်၊ ခေါင်းထဲ
ဆွတ်ပိတ်ပြီး မြေမြှုပ်လိုက်တာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အသက်ရှင်နိုင်မလဲ။

“ဟိုကောင်တွေ”

သူနှင့်အတူ လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြသည့် ကောင်တွေများ သစ္စာ
အာကိုပြီး သွားကယ်သလား။ ဇင်မင်း စဉ်းစားကြည့်သည်။ အဲဒီနေ့က
အားလုံးယစ်သောက်စားပြီး သူ့ကားနှင့်အတူ ပြန်လိုက်လာခဲ့ကြတာ။

ဒါဆိုရင်ရော သူတို့ တစ်ယောက်ယောက်ကို သတင်းပေးပြီး
ဘယ်ခိုင်းတာလား။

မဖြစ်နိုင်။ လုံးဝမဖြစ်နိုင်။ ဒါဆို ဒီကောင် မသေခင်က ရှုပ်

ထားခဲ့သည့်ကိစ္စတွေ ပေါ်လာတာပဲဖြစ်ရမည်။

“တောက်... ငါ ဘာဆက်ပြီးလုပ်လို့ရမှာလဲ။ ဆိုင်တွေ

ဝယ်ရှော့ ချိတ်ပိတ်ထားခံရမှတော့ ငုတ်တုတ်ထိုင်ပြီး ငတ်ဖို့ပဲ ရှိတာပေါ့။
ငါ ဘယ်သူ့ကို ဘယ်လိုစည်းရုံးရမလဲ။ ရောင်းစားစရာအိမ်နဲ့
ရှိတော့တယ်။ ဒါလည်း ဟိုကောင် ခရီးထွက်နေတယ်ပဲ လူတွေ
သိထားကြတော့ ရောင်းစားလို့ရမှာမဟုတ်ဘူး။”

တစ်ယောက်တည်း ဇောချွေးတွေပြန်အောင် စဉ်းစားဆင်နွှဲ
သူ့ဇာတ်ကို ဘယ်လိုဆက်ကာရပါ့မလဲ။ ဇင်မင်း အတွေးရကျပ်နေတာ

“အဲ... ဟုတ်ပြီ”

ဟိုအုပ်စု (၃) ယောက်။ ပြည့်လက်ရုံးရဲ့စာကို ဘယ်လို
လာကြတာလဲ။ ဘယ်မှာတွေ့လာကြတာလဲ။ အရေးကြီးဆုံးက
လက်ရုံး သေ၊မသေ သိဖို့ပင်။

ပထမဦးဆုံး သူ ကိုယ်မြှုပ်ခဲ့သည့် သုသာန်ကို ပြန်ပြီးကြည့်
ဖို့။ စနည်းနာဖို့ပင်။

ဟိုကောင်တွေကလည်း ငွေတွင်းတွေ့သလိုမျိုး သူ့ကို
ညှစ်နေလိုက်ကြတာ။ ဪ... အကုသိုလ်အလုပ်များ မသေ
ကတည်းက အကျိုးပေးနေလိုက်တာ။ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း
မရလို့ အဖော်တွေ လူရင်း၊ လူမိုက်တွေခေါ်ပြီး လုပ်ထားခဲ့တာ

တစ်သက်လုံး ဦးကျိုးနေရတော့မည့်အဖြစ်။

ငွေမရှိသည်မို့ အပြင်မှာထွက်ပြီး အပျော်မရှာနိုင်သည့်အဖြစ်
လည်း ဆိုးသည်။ ယောက်ဖမရှိတော့သည့် တစ်လအတွင်း လွတ်
ငြိမ်း၏အရသာ၊ အပျော်လိုက်ခြင်း၏အရသာကို သူ စွဲနေပေပြီ။

သည်တော့ အပြင်မှာ အပျော်မရှာနိုင်သည်မို့ ဇင်မင်း ခြံစည်း
ဆတ်ပြီး ဇာင်းခွေရန်အတွက် ကိုယ့်အိမ်ထဲသို့ ကိုယ်ပြန်ပြီး မျက်
စိမ်းထိုးမိသည်။ အိမ်ထဲမှာ မိန်းမ (၃) ယောက်။

တစ်... ဦးလေးသောင်း၏ဖုန်း နန့်နွယ်။

နှစ်... အိမ်အကူ မပန်းချစ်။

သုံး... ဟိုအုပ်စုထဲက ကောင်မလေး။

သူဟာ နတ်နေကင်းမထားတတ်သူမို့ အိမ်တွင်းမှာပဲ လှည့်
ပြီး ထင်းခွေဖို့ရယ်၊ ပြည့်လက်ရုံး သေ၊မသေ စုံစမ်းဖို့ရယ်ကို
အိမ်ထဲမှာ နှစ်ကန့်လုံးသွင်းထားလိုက်၏။

တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ် ဟိုကောင်မလေးကို ဝင်လုံးရင်
တော့ ပြည့်လက်ရုံးအကြောင်းလည်း စနည်းနာ။ အပျင်းလည်း
ပေါ့။

မိန်းမဆိုတာ အကြမ်းဖက်ရင်သာ မကြိုက်တာ။ အနုနည်း
နုရင်။ လိမ္မာပါးနပ်စွာနဲ့ ဖြားယောင်းရင်း ကိုယ့်ဖက်ပါမှာမလွဲ

စည်းရုံးရေးကောင်းရင်ပေါ့။

မိန်းမဆိုတာ ဖယောင်းပဲ။ ငါက မီးတောက်ကြီးဆိုတာ အရည်ပျော်သွားအောင် ဟပ်ပစ်လိုက်မယ်။

ဘယ်မှအလုပ်သွားစရာမရှိ၊ အပြင်ထွက်စရာငွေမရှိသည့် ဇင်မင်း စိတ်ညစ်နေရာမှ တစ်ယောက်တည်း ကျန်နေခဲ့သည့် ကြည့်ထံ စည်းရုံးရေးဆင်းဖို့ သူ ခြံထဲသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

ကြည့်ထံ တိုက်ရိုက်သွားလို့တော့ မဖြစ်။ ပါးပါးဆေးလုပ်ရမည်။ ရေလောင်းသလိုလို၊ မြက်ညှိသလိုလိုလုပ်ဖို့ အသွင်ထူးသည်။ အိမ်က မဟေသီကလည်း ဈေးသွားနေတုန်းမို့။

သူ ရေပိုက်ကိုကိုင်ပြီး ရှိသမျှ အပင်တွေ ရေမလောင်းစေလောင်းရင်း ကြည့်ထံတို့တန်းလျားနှင့် မျက်စောင်းထိုးနေရာသို့ ရောက်လာ၏။ ကောင်မလေး ဘာလုပ်နေသလဲ။ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ အိမ်ဘေး ရေတိုင်မှာ သူ့အစ်ကိုတွေ၏အဝတ်တွေ လျှော်ထားတာ မြင်လိုက်ရ၏။

သူ့လိုလူစားက အတ္တသမားမို့ ကိုယ့်ဖို့ကလွဲလို့ ဘာလုပ်သိတာမဟုတ်။ မေတ္တာတွေ၊ သစ္စာတွေဆိုတာလည်း နားထောင် မြတ်နိုးသိမိကို လက်ထပ်ထားတာကိုက သာတယ်ထင်လို့ နားထောင် အကွက်ရွှေ့ထားတာ။ ကိုင်းကြီးကြီးမှာ နားလိုက်ခြင်းပါပေ။

ကြည့်ထံဆိုတာ ချောချောလှလှ၊ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးလေး ဆယ် သူကတော့ ကျားသတ္တဝါလို အသားစားဖို့ ပြားယောင်းဖို့ လောက်သာ။

သူ ရေလောင်းရင်း ကြည့်ထံနှင့် မလှမ်းမကမ်းသို့ ရောက်သွားသည်။ အမှတ်တမဲ့ပုံစံနှင့် အာလာပ၊ သလ္လာပ ပြောလိုက်သည်။

“ကြည့်ထံ ... နင့်အစ်ကိုတွေ ဘယ်သွားကြလဲ”

“တက်စီဆွဲကြတယ် သူဌေး”

“အောင်မလေးဟာ ... ငါ့ကိုများ သူဌေးတဲ့။ ငါက ဘာဘောင်မှမဟုတ်ပါဘူး။ ဒီအိမ်မှာ မာလီအဆင့်၊ ဒရိုင်ဘာအဆင့် လောက်ပါ”

“မနေ့ကတော့ သူဌေးကတော်ကို ရိုက်ပုတ်နေတယ်ဆို”

“ဘယ်သူပြောလဲ”

“ကျွန်မ လှမ်းမြင်ရသားပဲ”

“အဲဒါပေါ့ ... မိအေး အော်တာပဲ လူမြင်တယ်။ ဂဏန်းညှပ် ဘာ လူမမြင်ဘူးဆိုသလို သူ မကောင်းတာတော့ လူမသိဘူးလေ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်ထိလက်ရောက် ရိုက်ပုတ်တာတော့ မကောင်းပါဘူးရှင်”

“ဒါဆို ... ကြည့်ထံ မိန်းမပါဒီတစ်ဦးပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“ဪ... ဘယ်နေရာမှာပဲဖြစ်ဖြစ် မိန်းမတွေပဲ အမှန်ဆိုတဲ့ ဝါဒပေါ့။ ယောက်ျားတွေဖက်က စာနာနားလည်မပေးဘူးပေါ့”

“ဒါကတော့ ကျွန်မလည်း မိန်းမပဲ။ ကိုယ့်အချင်းချင်းမှ ပိုပြီး နားလည်တာပေါ့”

“ထားပါတော့လေ၊ ကြာညိုနဲ့ စကားနိုင်မလို့ချင်ပါဘူး။ ကြာညို ငယ်ပါသေးတယ်။ ညီမ၊ နားမလည်နိုင်တာတွေ အများကြီးရှိတယ်”

ကြာညို ဇင်မင်းနှင့် စကားအချေအတင်တွေ မပြောချင်သူက လာပြောလို့သာ ပြောမိတာ။ ဒါကြောင့် ကိုယ့်အလုပ်ကိုပဲ ပြီးအောင်လုပ်နေမိသည်။ အဝတ်တွေလျှော်ပြီးတော့ ခြံထဲက တန်းမှာ ကြာညို အဝတ်လှန်းသည်။

တန်းက မြင့်သည်မို့ သူမ အဝတ်လှမ်းနေပုံမှာ မော်ဒယ်မို့ ပြသည်နယ်။ ကိုယ်ဟန်လှလှလေး၊ ကော့ကော့ကျော့ကျော့လေး သက်မွန်မြင့်လို ထွားထွားမြင့်မြင့် လှလှလေး။

ဝတ်ဆင်ထားပုံ ရိုးရိုးလေးပေမယ့် နဂိုရှိလို့နကင်းထွက်ပီသည်။ ချည်ထည်ဝမ်းဆက်လေးလောက်နှင့်ပင် လှလို့ ပလို့၊ ဇင်မင်းဆက်ပြီး စကားပြောပါ၏။ ရေလောင်းရင်းပေါ့။ အဲ... ရေလောင်းချင်ယောင်ဆောင်တာ။

“သူတို့ ကားဆွဲတာ ဘယ်လောက်ရလဲ။ သူတို့လို လူသစ်တွေက ဘယ်အဆက်အသွယ်နဲ့ ကားရတာလဲ”

“လမ်းထိပ်အိမ်ကလေး။ အစ်ကိုပြည့်လွတ်လိုက်တဲ့လူတွေ၊ အစ်ကိုပြည့်အိမ်မှာ နေတယ်ဆိုတာနဲ့ ကားပေးတယ်”

“အင်း... အဲဒီအိမ်က မိန်းကလေးနဲ့ပြည့်လက်နဲ့က မရှင်းချင်းကို။ ပေးမှာပေါ့”

ပြောပြီး ဇင်မင်း ကြာညိုကို အကဲခတ်နေ၏။ ကြာညိုက သည်း ငယ်ပေမယ့် ဇင်မင်းထက် လည်သည်။ မျက်နှာမပျက်။ ဒီလူတစ်ဦး ထောက်လှမ်းရေးလုပ်နေတာ။

အစ်ကိုပြည့်စကားအရ...

“အစ်ကိုကို သေကြောင်းကြိုတာ သူပဲ။ ဦးလေးနဲ့အစ်မကို အကဲခတ်ပြီးပြီး။ မဟုတ်နိုင်ဘူး။ ကြာညိုနဲ့ဒေါ်နု သတိထားနော်။ သူ လာပြီး အစ်မအောက် စည်းရုံးလိမ့်မယ်။ အစ်ကိုနဲ့တွေ့တယ်ဆိုတာ သူ ဘယ်ယုံမလဲ။ သူကိုယ်တိုင် သတ်ခဲ့တာကိုး”

သူ့အကြောင်း သိပြီးသာ။ သည်တော့... ဟန်မပျက်ပင်

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်... အစ်ကိုပြည့်ကျေးဇူးက ကြီးတယ်။ သူ့အကြောင့် ဒီအိမ်မှာနေပြီး သူ့အရိပ်ကြောင့် ကားမောင်းခွင့်ရခဲ့တာ။ ငါနဲ့ ဆယ်ကြိမ်လောက် ဦးချဖို့ကောင်းတယ်”

ဇင်မင်း နားကြားပြင်းကပ်ပေမယ့် သွားကို ဖြိုထားရ၏။

“သူ့ခွဲကြာညှိတို့ ဘယ်မှာ၊ ဘယ်လိုတွေကြတာလဲ”

မေးပြီးသားမေးခွန်းကိုပဲ အလစ်မှာ ထပ်မေးလျှင် ကြာညှိကလည်း သတိရှိပြီးသား။ ဇာတ်တိုက်ထားသည့်အတိုင်း...

“ရထားပေါ်မှာတွေ့တာ၊ အစ်ကိုတွေ ပြောပြီးသားလေ၊ ကျွန်မတို့နဲ့ မန္တလေးရထားပေါ်မှာ တွေ့ခဲ့တယ်”

“သူ့ကို ဘယ်သူတွေက သတ်မှာလဲ။ လုတာလား”

“ဟုတ်မှာပေါ့။ အစ်ကိုမှာ လက်စွပ်နဲ့ဆွဲကြိုးပါတယ်လေ”

ဇင်မင်း ခေါင်းနားပန်းကြီးသွား၏။ လျင်လျင်မြန်မြန်လုပ်ရင်း သူတို့အကုန်ချွတ်မယူဖြစ်။ လက်စွပ် (၃) ကွင်း ဝတ်ထားတာ ချွတ်သွယ်သည့် (၂) ကွင်းပဲ ချွတ်ယူပြီး ကျပ်နေသည့် တစ်ကွင်းပဲ သည်အတိုင်းထားလိုက်မိသည်။ ဆွဲကြိုးကလည်း ခေါင်းစွပ်မဟုတ်၊ လည်ကပ်မို့ ဒီအတိုင်း မှုပ်ထည့်လိုက်တာ။

“ဆွဲကြိုးက ဘယ်လိုပုံစံလဲ။ လက်စွပ်ကရော ပတ္တမြားလား”

ဇင်မင်း အစ်အောက်နေတာ ကြာညှိသိသည်။ ဒါကြောင့် သေသေချာချာမပြော။

“ကျွန်မတို့က ရွှေကို နားလည်တာမှမဟုတ်ဘဲ။ ဆွဲကြိုးလည်း မခေါ်တတ်ဘူး။ လက်စွပ်ကလည်း ကျောက်ပါတာပဲ သိတာပဲ”

စိန်လား။ ပတ္တမြားလား မသိပါဘူး”

“ကျောက်က အဖြူလား။ အနီလား။ အပြာလား”

သူမ ညာရမလား။ အမှန်အတိုင်း ပြောရမလား။ ဝေခွဲမရ။ သည်တော့ ဝေခွဲကံဖြစ်လိုက်၏။

“သူတို့ ရုတ်ရုတ်ရက်ရက်ထဲ ဘာမှန်း ဘယ်လိုသိမလဲ။ လက်စွပ်နဲ့ ဆွဲကြိုးပါတာပဲ သိတယ်”

“ကြာညှိအစ်ကိုတွေတော့ သိမှာပေါ့”

“ဟာ... သူတို့ကလည်း ရန်သူတွေနဲ့ ယိုးကြိတ်နေရတာပဲ။ လက်စွပ်၊ ဆွဲကြိုး နားလည်တဲ့လူတွေမှမဟုတ်တာ။ နေစမ်းပါဦး။ သူဌေးက ကျွန်မတို့ကို မယုံလို့ တစ်ဖက်လှည့်နဲ့ စုံစမ်းနေတာလား”

“ဟာ... မဟုတ်ပါဘူး ကြာညှိရယ်။ ဘာမယုံစရာရှိလဲ။ တိုယ့်ယောက်ဖရဲ့လက်ရေးနဲ့ လက်မှတ်ကို မြင်လိုက်တာပဲ။ ကဲပါ... ကိုယ်က ကြုံလို့ပြောတာပါ။ ရေလောင်းဦးရင် အိမ်က ဘုရင်မကို စားနဲ့ သွားကြည့်ရဦးမယ်။ ဟင်း ဟင်း... ဒေရိုင်ဘာလေ။ ကိုယ်က မာမီ ဒေရိုင်ဘာကြီးပေါ့”

ကြာညှိ မဲ့လိုက်ချင်ပေမယ့် အောင့်အီးသည်းခံလိုက်ရပါသည်။ ဘီလူးခေါင်းဆောင်ထားတဲ့ ဘီလူးကြီး။

ခဲရိုက်၊ အရက်သောက်၊ အပျော်လိုက်နေတာပဲကွ။ ဘယ်စားစရာရှိလဲ”

“အာစီရော ဘာထူးလို့လဲ”

“ငါနဲ့ လိုက်မတုနဲ့လေ။ ငါက သူဌေးယောက်ျား”

“ဒါဆိုလည်း ကျုပ်တို့ လိုသလောက် ပံ့ပိုးဖို့ ကြိုးစားပေါ့ဗျာ”

“မင်းတို့က ငွေသာ အတွင်တောင်းတယ်။ အလုပ်လုပ်တာကျ မသေချာဘူး။ အခု ငါ့ယောက်ဖ မသေဘူးတဲ့။ သူ့လက်ရေးနဲ့ ဆက်မှတ်ထိုးထားတဲ့ စာနဲ့ အိမ်မှာ မောင်နှမ (၃) ယောက် ရောက်နေတယ်”

“ဟာဗျာ ... အာစီကလည်း ကျုပ်တို့ သေသေချာချာ ငြီးတုပ်၊ ခေါင်းထဲထည့်ပြီး မြေကျင်းအနက်ကြီးတူးမြှုပ်ခဲ့တာပါဗျ။ အာစီတောင် ကားပေါ်က လှမ်းကြည့်နေတယ် မဟုတ်လား”

“ငါတော့ အစဉ်းစားရခက်နေတယ်။ ငါတို့ မြှုပ်ခဲ့တဲ့နေရာကို ခတ်မိကြလား”

“မှတ်မိပါတယ် အာစီရယ်။ တောင်ငူမြို့ပြင် တော်တော် ဆေးလေးက သချိုင်းလေ။ ကားလှမ်းနဲ့ ခပ်နီးနီးမို့ ... အဲဒီတင် မြှုပ်ခဲ့တာ”

အခန်း (၁၂)

ဇင်မင်း မြတ်နိုးသိမ့်ထံမှ လက်ဝတ်၊ လက်စားများကို ယူရောင်းပြီး သူ့လူတွေကို နှုတ်ပိတ်ခ ထပ်ပေးရသည်။ သူ့ရဲ့ အောင်ချစ်၊ ဘဒင်နှင့် သန်းကျော်၊ လူမိုက် (၄) ယောက်။

“တော်ကြာပါတော့ကွာ။ မင်းတို့သိတဲ့အတိုင်း ငါ့မှာ ဆိုင်တွေလည်း အပိတ်ခံရ၊ ဝပ်ရှောလည်း ပိတ်ခံရ၊ ဘယ်လိုရောင်းရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး။ ခုတောင် မိန်းမရဲ့လက်ဝတ်လက်စားလေးတွေ ထုခဲ့ပြီး လာပေးရတာ”

“ငိုပြမနေနဲ့ အာစီ။ ပါးပါးလေးပါဗျာ။ အာစီတို့ ဆင်းရဲတယ်ဆိုတာ တိုက်ကြီး ဟီးနေပြီး ကားကလည်း အမြင့်စား၊ အကောင်းစားနဲ့ပါဗျ။ ကျုပ်တို့မှာသာ စားစရာမရှိတာ”

“ဟ ... မင်းတို့က ရသမျှပိုက်ဆံ အရင်းအနှီးမလုပ်ဘဲ

“အင်း... ငါတော့ အဲဒီကို ပြန်သွားကြည့်ချင်တယ်။ မင်းတို့ မြှုပ်ခဲ့တဲ့နေရာမှာ ရှိမရှိ၊ ငါ့စိတ်ထင် သူ လွတ်သွားပြီနဲ့ ထင်တယ်”

“အာစီရယ်... သေချာစဉ်းစားကြည့်ပါဦးဗျာ။ သူက စုံမန်းမို့လား။ ခေါင်းထဲလည်း ထည့်မြှုပ်ခံရသေး။ ခြေ၊ လက်တွေလည်း ကြိုးတုပ်ထားခံရသေး။ ပြီးတော့ မြေကြီးထဲမှာဗျာ။ ဘယ်လိုလွတ်လမ်း ရှိမလဲ”

“ဒါပေမဲ့ မင်းတို့ပဲထွေးက စာရေး၊ လက်မှတ်ထိုးလွှတ် လိုက်တယ်လေ”

“အဲဒါ... လက်ရေးအတု၊ လက်မှတ်အတုပဲ ဖြစ်တော့ပေါ့ အာစီရယ်။ ကဲဗျာ... အာစီက ဘာဖြစ်ချင်လဲ ပြော... တပည့် ကြိုးတို့က ငွေသာရရင် ဘာမဆိုလုပ်ပေးပါ့မယ်... ဟဲဟဲ။ သိကြား မင်းရဲ့နားကင်းကြီးကိုပဲ ခိုးရ... ခိုးရ”

ငွေစကားပြောလာသည့်အခါ ဇင်မင်း စိတ်ပျက်သွားရသည့် သူတို့ (၄) ယောက်ကို ပူဇော်ပသနေရတာ သိန်းရာချီနေပြီ။ ရိက္ခာမထောင်းသာပေမယ့် ယခုကျ ကိုယ်ကလည်း မုန်းချက်နဲ့ နှမ်းထွေး မကိုက်ဖြစ်နေချိန်။

ရိုသေမှု ဆိုင်တွေအကုန် ချိတ်ပိတ်ခံထားရလို့ ငွေက ဆပ်ကပ် ဟိုက ဒီက ချေးသုံးနေရတာ။

“အေးကွာ... သူ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ ပြန်မရှင်နိုင်ပါဘူး။ ဟိုကောင်တွေရဲ့အလိမ်အညာတွေကိုသာ ရအောင် ဖြည့်မှ”

“အာစီ မတတ်နိုင်ရင်ပြော။ သူတို့မောင်နှမ (၃) ယောက် ဆိုတာကလည်း ဟုတ်ချင်မှဟုတ်မှာ။ ရုပ်တွေက တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် တူလည်းမတူဘူး”

“အင်း... ခဏလောက်တော့ စောင့်ကြည့်ကြတာပေါ့”
စကားကို လျှော့ချရင်း ဇင်မင်း ကားနှင့် အိမ်ပြန်ခဲ့သည်။
ခါတိုင်းလို ကာရာအိုကေတွေ၊ နိုက်ကလပ်တွေ မသွားနိုင်တော့။ အိမ်တွင်းပဲ လှည့်ပြီး ဟင်းစားရှာရမည့်အပေါက်။

အလွယ်ဆုံးကတော့ အိမ်အကူ မပန်းချစ်။ ကောင်မလေးကို ညှင်းရုံးထားသည်။ ၅ မူးသား ရွှေဆွဲကြိုးလေး ပေးလိုက်၊ အဝတ်အစားလေး ပေးလိုက်နှင့်ပေါ့။ ကောင်မလေးက ရုပ်အလှကြီးမဟုတ်ပေမယ့် ယောက်ျားကြိုက် ကိုယ်လုံးနှင့်၊ အရိုင်းလေးလား။ အတွေ့အကြုံရှိပြီးသားလား မသိပေမယ့် သူ့ကို ခိုးခိုးကြည့်တတ်တာတော့ အသေအချာ။

ဒီညတော့ သူ့ကို ခေါက်ဆွဲကြော်ကျွေးမည်။ အချိုရည် ဆိုက်မည်။ အိမ်မှာ ဘုရင်မ မရှိတော့လေ။ သူဦးလေးနှင့်အတူ နေပြည်ဆက်သို့ သွားသည်။ ဘာတွေခွင့်ဆင်ဦးမလို့မသိ။

ဒီမိန်းမဟာ သူတောင်းတိုင်း အသားအနာခံပြီး ဒေါဝါလီ
တတ်ပေမယ့် ယခုကျ ဘာစီးပွားရေး ထူထောင်ဦးမည်မသိ။
နေပေါ့။ စကားပုံလည်း အရှိသား။ ယာလည်း ညက်စေ
ကြက်လည်း မောစေ။

သူ ဘယ်လိုပဲလုပ်လုပ်၊ နောက်ဆုံးကျ ကိုယ့်လက်ထဲရောက်
ရမည်ပေါ့။

ကိုယ့်တွက်ကိန်းနှင့်ကိုယ်။ ပီတိဖြစ်ရင်း သူ လေတချွန်ခွန်
နှင့် ကားမောင်းလာစဉ် တစ်ဖက်လမ်းကြောမှာ သော်ကနှင့်ဒေါန
ညီအစ်ကိုကို ဇင်မင်း မြင်လိုက်ရသည်။

နှစ်ယောက်သား ရယ်ရယ်မောမော။ အိမ်ရောက်တာ နှစ်
ပတ်လောက် ရှိသေးပေမယ့် သူတို့ပုံစံက ရန်ကုန်ကို နှံ့နှံ့စပ်စပ်။ သူ
မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။ သူတို့ပြောတော့ တောင်ငူကဆို။ ခုတော့
ရန်ကုန်မြို့ကြီးကို အရည်ကျိုသောက်မည့်ပုံ။

အမယ် ... ဒေါနကားမောင်းနေတာပါလား။ ဒီတော့သား
တွေတော့ သေချင်ပြီထင်တယ်။ ဇင်မင်း မီးပွိုင့်အမိမှာ သူတို့ကို
အမိဖမ်းပြီး မထိမဲ့မြင်ကြည့်လိုက်၏။

သို့သော် (၂) ယောက်လုံး သူ့ကိုပင် ပြုံးပြ လက်ပြကြသေး
ရှားသလို ပေါသလိုနှင့်။ အိမ်ကျရင်တော့ စစ်ခုံရုံးတင်ပြီး စစ်

ဆိုက်မည်။ ဖြေနိုင်ရင်ဖြေစမ်း။ ကလိမ်ကကျစ်ကောင်တွေ။

သူ အိမ်ရောက်ပြီး မကြာမီ သော်ကတို့ညီအစ်ကို ကားနှင့်
သစ်လာကြသည်။ ဟိုအိမ်က ကားပါပေးထားသည်ထင်။ သူ မပန်းချစ်
နှင့် တစ်ဆင့်ခေါ်ခိုင်းလိုက်သည်။ ခဏအတွင်းပင် သော်ကနှင့်ဒေါန
ဆောက်လာခဲ့၏။ နှစ်ယောက်လုံး ဘောင်းဘီရှည်အပြာ၊ စပို့ရှပ်အဖြူ
ဆွနှင့်။ ယူနီဖောင်းလိုလို။

သူက ညဉ့်ခန်းထဲမှာထိုင်ပြီး သော်ကတို့ (၂) ယောက်ကို
ဆတ်တတ်ရပ်ခိုင်းထားပေမယ့် သော်ကက ထိုင်သည်။ ဒေါနကိုလည်း
ဆိုင်ဖို့လက်ပြ၏။ ဇင်မင်း ဒေါပွပ္ပနှင့် ...

“ဟေ့ကောင်တွေ ... ငါ မထိုင်ခိုင်းဘဲ ဘာလို့ထိုင်သလဲ။
... ဒါ မင်းတို့ထိုင်ဖို့ မဟုတ်ဘူး။ ဂုဏ်သရေရှိညဉ့်သည်တွေ
ဆိုင်ဖို့ထားတာ”

“ကျုပ်တို့က ခင်ဗျားအလုပ်သမား မဟုတ်ဘူး။ ကိုပြည့်
ဇာတ်ရုံးရဲ့မိတ်ဆွတွေ။ ကျုပ်တို့လည်း ဂုဏ်သရေရှိညဉ့်သည်ပဲ။
ခင်ဗျားခေါ်လို့ လာတာ။ လေးစားအောင် နေပါ”

“တော်တော် လူပါးဝတဲ့ကောင်တွေ”

ဇင်မင်း ဒေါသထွက်နေလျှင် သော်က မတ်တတ်ရပ်လိုက်

ပြီး ...

“ကျုပ်တို့ကိုခေါ်တာ ရန်ဖြစ်ဖို့လား။ ဒါဆိုရင် ပြန်ပြီ”

“ဟေ့ ... ဟေ့ ... နေဦး။ မင်းတို့ကို မေးစရာရှိလို့ တာ”

ပြည့်လက်ရုံး ခပ်တည်တည်ပင် ပြန်ထိုင်လျှင် ဒေါနလည်း လိုက်ထိုင်သည်။ ဇင်မင်း မတတ်နိုင်တော့။ လူလိမ်တွေ၊ အလိမ်တွေ ကုပ်ဆွဲပြီး နှင်ချမယ်။

“မင်းတို့က တောသားတွေဖြစ်ပြီး ရန်ကုန်ထဲမှာ ကျွန်ုပ်တို့ ချည်လား”

သော်ကက မဲပြီးနှင့် ဖြေ၏။

“ကျုပ်က ရန်ကုန်မှာ ကျောင်းတက်ခဲ့တာပဲ။ လမ်းတွေ ကျွမ်းပါတယ်”

“ဆိုလိုတာက ဂရက်ကျူရိတ်တစ်ယောက်ပေါ့”

“ဘွဲ့တော့မရပါဘူး။ (၂) နှစ်တက်ခဲ့တယ်။ ဂျပန်လောက ထိုးတယ်လေ”

“ဪ ... ဪ ... တောသားလူလည်ပေါ့။ ဒေါနက

ခွဲလား”

ဒေါနက သွက်လက်စွာပင် ဝင်ဖြေသည်။

“မရပါဘူး။ ကျုပ်က ရွာကျောင်းမှာ (၆) တန်းပဲ အောင်

သယ်”

“ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ညီအစ်ကိုတွေ အတန်းကွာတာလဲ”

“အစ်ကိုက စာတော်တယ်။ ကျုပ်က စာဝါသနာမပါဘူး”

သူ့မေးခွန်းတွေက တလည်လည် တပတ်ပတ်။ သူတို့ အဖြေ တွေကို မယုံသင်္ကာနှင့်။ သော်က ကြားဝင်ပြီး ဖြေရှင်းရသည်။

“ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့ကို မယုံကြည်လို့လား”

“စာနဲ့လက်မှတ်က အတူလုပ်လို့ရတာပဲလေ။ ဒီထက် ခိုင်လုံ ထုံးစံစည်း မင်းတို့မှာ မရှိဘူးလား။ ဥပမာ လက်စွမ်း ဆွဲကြိုး”

“ဘာလဲ ... ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့ကို လူသတ်၊ ဓားပြတိုက် သတ်တယ်လို့ ဆိုလိုတာလား”

“မဟုတ်ဘူး။ မင်းတို့ သူ့ကို သတ်တယ်လို့ မပြောဘူး။

ဒီ ဆိုလိုတာက သူသာ မင်းတို့ခိုက်ဆွေဆိုရင် ဒီထက် ခိုင်လုံတဲ့စည်း စည်းရပ် ပေးလိုက်မှာပဲ”

“သူ့လက်ရေးနဲ့ သူ့လက်မှတ် မြင်နေတာတောင် ခင်ဗျားက မယုံဘူးလား”

“ဒါဆိုလည်း တစ်လအတွင်း သူပြန်လာအောင် လုပ်ပေးလေ။ ဒီမှာ ပြဿနာတွေက မင်းတို့မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ။ တစ်လအတွင်း သူ ပြန်မလာရင် မင်းတို့လည်း ညောင်းပေတော့”

“ကောင်းပြီ ... စိန်လိုက်။ ကျုပ်တို့မိတ်ဆွေက တစ်လအတွင်း ပြန်လာမှာ သေချာပါတယ်”

“ဒီကြားထဲ မင်းတို့ကို ငါ မသင်္ကာဘူး။ ငြိမ်ငြိမ်နေ။ ဟိုသူက ဒီသွားမလုပ်နဲ့”

“ဒါတော့ ကျုပ်တို့က တစ်နေ့ရှာမှ တစ်နေ့စားရမှာပေါ့။ ကားတော့ ဆွဲရမှာပဲ”

ဇင်မင်း သူတို့နှစ်ယောက်ကို ရှုံ့မဲ့ပြီး လက်ပြလိုက်သည့် ပြောမကောင်း၊ ဆိုမကောင်းတဲ့ဟာတွေ။ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်လုပ်တာကောင်းတယ်။

အိမ်မှာ မဟေသီမရှိတာမို့ ဇင်မင်း မပန်းချစ်ကို ငြားယောင်းဖို့ အကွက်ဆင်ရမည်။ ဒေါ်မိနှင့်အတူ အလုပ်တွေ လုပ်နေသည့် မပန်းချစ်ကို သူ ရမ္မက်ဖြင့် ကြည့်နေ၏။

ည (၈) နာရီ ရှိပြီ။ သူ ညစာမစားရသေး။ မီးဖိုဆေးခန်းထဲထမင်းစားခန်းက တစ်ဆက်တည်းမို့ သူ စားပွဲသို့ လျှောက်သွားထိုင်၏။

“ငါ ထမင်းစားမယ်ဟေ့။ အိမ်မှာ ဘယ်သူကျန်သေးလဲ”

“မမနုပဲ ကျန်တော့တယ် အစ်ကိုလေး”

“အေး ... သွားခေါ်။ မတို့ တူဝရီးရော ဘယ်တော့ပြန်လာမလဲ”

“(၂) ရက် ကြာမယ်တဲ့။ အစ်ကိုလေးကို ပြောမသွားဘူး”

“ဒီမိန်းမ ငါ့ကို ဘယ်တုန်းက ဂရုစိုက်လို့လဲ”

တကယ်က သူသိလျက်နှင့် ဇာတ်နာအောင် ပြောနေတာ။ သေကြာလျှင် နုနုနွယ် ထမင်းစားရန် ဝင်လာခဲ့သည်။ အိမ်နေရင်းမို့ ခပ်စပ်ထားပုံက အောက်ခံဘရာဟ္မီယာတွေ၊ ဘောင်းဘီတွေ မပါ။ ဇင်မင်းတို့ကလည်း ထွင်းဖောက်ပြီး မြင်ပြီးသားပါ။ ပါးပါးလေး ထောက် ညက်ပြီးသား။

သည်တော့ ညှို့ဖျက်လုံး ကြာနှုတ်ခမ်းဖြင့် စူးစူးရဲရဲ ကြည့်ပြီးသား။ အင်း ... စားရက်တော့ ကြုံပြီထင်တယ်။ မရွယ်ဘဲ စောက်စက်ဖြစ်မည့်ကိန်း။ မုန်းတာက တစ်ယောက်။

အင်း ... ပိပိရီရီတော့ရှိမှ။ သူက ကျားကစားသလို တစ်ဘောင်ပြီးတစ်ကောင် စားမှာ။ သည်တော့ ခပ်တည်တည်ပဲ။

မိန်းမတော်တော်များများဟာ သူတို့ကို ခွေးလိုအမြီးနုနုကြို

၁၁၈ ကြယ်စင်မှူးမေ

သူကို မကြိုက်။ သူတို့ကို သခင်လို ဩဇာပေးမှ၊ မျက်နှာသာမပေး
ခပ်တည်တည်နေမှ အထင်ကြီးတတ်ကြတာ။

အရိုးကွဲမှ အသည်းစွဲတယ်ဆိုတာမျိုး။

ဇင်မင်း နုနုနွယ်ကို ခပ်တည်တည်ပဲ စားတော့၊ ဝါးထောင့်
မတတ် ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။ ဟိုကလည်း ရှက်ကို၊ ရှက်ကန်ခြင်း
မသွားပါ။ လက်ခံသည့် မျက်စောင်းလေးနှင့် တုံ့ပြန်၏။

အိမ်မှာ ဘယ်သူမှမရှိ။ ကြောင်ခံတွင်းပျက်နှင့် ဆက်ခံ
တောင်ပံကိုမ၊တော့ တွေ့ပြီး၊ အဲ... ကြောင်က ခံတွင်းကောင်းလွန်း
နေပြီး ဆက်ရက်မ၊ကသာ တောင်ပံကိုမ၊နေတာ။

ဦးလေးသောင်းကို သူ စိတ်တိုင်းမကျ။ ဇင်မင်းဆွဲခပ်မိုက်
မိုက်စတိုက်ကိုသာ သူမသိ၊ လူမသိ ခိုးဝေးကြည့်ခဲ့ရတာ ကြာပြီ။
နစ်ယောက်အတူ ထမင်းစားပြီးတော့ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ထိုင်
ကြည့်ကြပြန်သည်။ တီဗီက ခွေထည့်ကြည့်တာ။ အမေရိကန်ကား
မမြင်ဝံ့၊ မရှုဝံ့တွေ။

ဇင်မင်း ခေါက်ဆွဲကြော်နှင့်အအေးကို ဖုန်းချစ်အား မေး
ဖြစ်တော့။ ဥပဒေလွတ် နုနုနွယ်ကိုပဲ ကျွေးလိုက်သည်။

အခန်း (၁၃)

ဇင်မင်း သူ့တပည့် (၂) ယောက်နှင့်အတူ ပြည့်လက်ရုံးကို
မြှုပ်ခဲ့သည့်နေရာအား သွားကြည့်ကြဖို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ပြည့်လက်ရုံး
ဆာ၊မသေ သိဖို့က တော်တော်အရေးကြီးလာပြီ။

အင်း... သူ သံသယဝင်လို့သာ ဝင်ရတာ။ ၉၉%လောက်
ဆာဖို့သေချာနေတာ။ ပြည့်လက်ရုံး သေသည်ဆိုလျှင်တော့ အနည်း
ဆုံး အိမ်နှင့်မြို့ကို ရောင်းလိုရမည်။ ဆိုင်တွေနှင့်ဝပ်ရှေ့ကတော့ အရှုပ်
အရှင်းထဲမှာမို့ ရောင်းလို့မလွယ်။

သူက အောက်တန်းစား ကလေးကချေမို့ အဆက်အသွယ်
ဆောင်းကောင်းမရှိ၊ သူ့အပေါင်းအသင်းဆိုတာတွေက လူမိုက်တွေ။
သူ့လိုပဲ ကလေးကချေတွေ။ ရှေ့နေတွေ၊ ဘာတွေနှင့် ရှင်းရအောင်
သည်း သူ့အဖြစ်က ရွှေကျောင်းပြောင်ပြောင် ဝမ်းခေါင်ခေါင်။

လောလောဆယ် ငွေရေးကြေးရေးကအစ ကျပ်ကျပ်တဲထဲ၊
မိန်းမရဲ့လက်ဝတ်လက်စားတွေကိုယူပြီး ဖျော့ရလွန်းလို့ မိန်းမလည်း
မျက်နှာပျက်နေပြီ။

ဟင်း... ပြည့်လက်ရုံးသာ အစစ်အမှန်သေသွားလို့ကတော့
အိမ်ထဲက အုပ်စုကို လိမ်လည်မှုနဲ့ တရားစွဲပစ်လိုက်မယ်။ ရဲတိုင်ထံ
လိုက်မယ်။

ဇင်မင်း၊ အောင်ချစ်နှင့် ဘဒင်။

(၃) ယောက်သား ရဲဆေးတင်သည့်အနေနှင့် အရက်
တစ်ခွက်သောက်လို့။ သူတို့ကားနှင့် လာလျှင် လူသိမှာစိုးလို့ အငှား
ကားနှင့် လာခဲ့တာ။

တက်စီဒရိုင်ဘာကိုတော့ အရက်မသောက်စေပါ။ အရက်
ပြီး ကားမောင်းလို့မဖြစ်။ အားလုံးမသာပေါ်ကုန်မည်။

“ဟိုရောက်ရင်တော့ ကားကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာထားခဲ့ပြီး တို့
တောတိုးသလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့ သင်္ချိုင်းထဲ သွားပြီး ဖော်ကြည့် ရမယ်”

“အာစ်... ဒရိုင်ဘာရိပ်မိလို့လည်း ကွဲနေဦးမယ်”

“ပိုင်ပါတယ်ကွာ... ဇင်မင်းတို့က အကွက်ရိုက်တဲ့နေရာ
တော့ တကယ့်ခရီးကြီးတွေထက် တော်တယ်။ ကြည့်နေ... မင်း
ဆရာ ဘာလုပ်မလဲလို့”

“ဟား ဟား ဟား ဟား”

“ဟေ့ကောင်တွေ တအားလည်း စွတ်သောက်မနေနဲ့ဦး။
အိပ်ပြီးတော့မှ မင်းတို့ကို သတ်သတ်ပြုစုမယ်”

“ရဲဆေးတင်တာပါ အာစ်ရဲ့”

“ဒါပေမဲ့... အတင်လွန်ပြီး ကျင်းထဲက မသာကို ကိုယ့်ရည်း
စားမှတ်နေမှာစိုးလို့ဟေ့”

“မပူပါနဲ့ အာစ်ရဲ့”

တောင်ငူသို့ သွားရာလမ်းတစ်လျှောက် (၃) ယောက်သား
နီနီပြည်ပြည်။ သူတို့ကား စထွက်ချိန်ဟာ နေ့လယ် (၂) နာရီ။ ဟိုကို
အောင်စပျိုးချိန် ရောက်သွားမှာပါပဲ။ သူတို့အလုပ်ကလည်း မှောင်မှ
ဖြစ်မှာ။

ဇင်မင်း ယူဇနွေးနွေး သားကောင်ဖြစ်သည့် နနုနွယ်ကို သတိ
မထားနိုင်ပါဘူး။ ညက ခေါက်ဆွဲကြော်နှင့် အအေးတိုက်ပြီး နနုနွယ်
အိပ်ချင်နေတုန်းဖြစ်လာချိန်မှာ သူ ကိုယ့်အခန်းသို့ ခေါ်သွားလိုက်တာပေါ့။

အံ့ဩစရာ။ နှစ်ကိုယ်တူ ချစ်တိုက်ပွဲတွေ၊ ချစ်မုန်တိုင်းတွေ
ဆင်နေတော့ နနုနွယ်တစ်ယောက် အိပ်ပျော်မနေ။ သူ့ဆေးတွေ
အစွမ်းတော့တာလား။

ပြည့်လက်ရုံးတုန်းကဆို အိပ်ပျော်သွားလိုက်တာမှ အသေ

၁၂၂ ကြယ်စင်ပျံ့ထ

ကောင်တစ်ယောက်လို့။ သူတို့ပြုသမျှ နဲ့နေရပြီ။ နောက်ဆုံး ခေါင်းထဲ
ထည့်၊ မြေမြှုပ်သည့်အထိ တုတ်တုတ်မှမလှုပ်။

သူ့ဒေဝီကတော့ တစ်လျှောက်လုံး လန်းဆန်းတက်ကြွနေပြီး
သူကပင် ဦးဆောင်လို့ပါလား။

“နွယ်”

“ဘာလဲ မောင်”

“မအိပ်ချင်ဘူးလားဟင်”

သူမက ဆည်းလည်းသံနယ် ရယ်ပြီး သူ့ရင်ခွင်ထဲ တိုးဆံ့
ဖက်တွယ်ထားရင်း...

“အိမ်က အဘိုးကြီးကို စိတ်ကုန်နေတဲ့ နွယ်ပါ မောင်ရယ်။
အခြေအနေအရ ယူထားရပြီး ကန္တာရလို ခြောက်သွေ့နေရတဲ့ နွယ်
ပါ။ အခု ... မောင်နဲ့ကျမှ နွယ်ဘဝ စုံပြည်ရတာပါ။ မောင်က
နွယ်ရဲ့အိုအေစစ်၊ နွယ်ရဲ့မိုးနတ်သားလေးပါ”

“ဟိုလေ ... အအေးထဲမှာ”

“သိနေတယ်လေ၊ ဒါကြောင့် ... မသောက်ဘဲ သွန်သင်
လိုက်တာ။ မောင့်ထက် လျင်တယ်”

“မောင်ကလည်း နွယ်ကို အားနာလို့ပါ။ ဒီလို ကြည်ဖြူ
မှန်းသိရင် ဘယ်ဒီလိုတိုက်မလဲ”

အမုန်းနှင့်နှောင်စွဲရစ်နွယ်သော ၁၂၃

“ခုတော့ ဝိုပြီး အဆင်မပြေဘူးလား။ နွယ်က မောင့်ရဲ့
လိုရာသုံးလို့ရတဲ့ ရုပ်သေးရုပ်လေးပါ”

အမယ်လေးဟဲ့ ကဗျာတွေဆန်နေလိုက်တာ။ ဖောက်ပြန်
နေကြတယ်ဆိုတာတောင် သတိမရဘဲ သူ့ကိုယ်သူ တကယ်အချစ်
နတ်သမီး ဗီးနပ်စ်လို့။

သို့သော် ဇင်မင်းကလည်း ရေလိုက်၊ ငါးလိုက်ပေါ့။ လိုသလို
သုံးရဦးမယ်လေ။ မမျှော်လင့်ဘဲ ရလိုက်သည့် သူ့လျှို့ဝှက်တစ်ယောက်။

“နွယ်ကိုထားခဲ့ပြီး ဦးလေးသောင်းက ဘယ်ကိုသွားတာလဲ၊
တိုယ့်မိန်းမတော့ ခေါ်ဖို့ ကောင်းပါတယ်နော်။ မောင်သာဆို နွယ်ကို
တစ်ယောက်တည်း မထားခဲ့ရက်ပါဘူး။ နွယ်ကို နှုတ်တောင်ဆက်သွား
ခဲ့လား။ မောင်ဖြင့် ဘာမှတောင် မသိလိုက်ရဘူး။ မောင်နဲ့နွယ်က
ဒီအိမ်မှာ အရေးမပါပါဘူးလေ”

ဇင်မင်း တမင်အစ်အောက်မေးလိုက်တာပါ။ သူ့လျှို့ဝှက်တာ။

“နွယ်မလိုက်ချင်လို့ ကျန်ခဲ့တာ။ မောင်တစ်ယောက်တည်း
ဖြစ်နေမှာစိုးလို့လေ”

“ဘာတွေအရေးတကြီးရှိလို့လည်း နွယ်။ ဒီမိန်းမကို မောင်
လည်း စိတ်ကုန်ပါတယ်။ ရိုးသလိုလို နဲ့သလိုလို၊ အသလိုလိုနဲ့
သူ့မောင်ကို အသေယုံ၊ အသေဖက်တွယ် ကိုးကွယ်တဲ့မိန်းမ။ အလှ

ကား မိန်းမ။ ဘာမှအသုံးမဝင်ဘူး။ အရှက်အကြောက်ကလည်း ကြီးသေး။ သူနဲ့ပေါင်းရတာ အသေကောင်ကြီးနဲ့ ပေါင်းနေရသလိုပဲ။ နွယ်နဲ့ကျမှ ဘဝရဲ့အရသာကို အပြည့်အဝ ခံစားရတယ်”

နုနုနွယ်တစ်ယောက် ဇင်မင်း၏မြှောက်လုံးပင့်လုံးတွေမှာ မျှောပါနေပေပြီ။ ဇင်မင်းရဲ့တစ်ကိုယ်လုံးကို သိမ်းကုံးဖက်တွယ်ရင်း

“ဆိုင်တွေပိတ်ထားရတာ ပြန်ပြီး ဖွင့်လို့ရအောင် အဆက်အသွယ်ရှာတာ မောင်ရဲ့။ ပူမနေပါနဲ့ မောင်ရယ်။ သူတို့ရှေ့က စီးပွားရှာသမျှ နွယ်တို့ ရရှိချည်း မဟုတ်လား”

“မောင်က ကြက်အစာချသလို ချပေးတာမျိုး အားမရဘူး တစ်ဝကြီး စိတ်တိုင်းကျ စားရမှ”

“ဖြည်းဖြည်းပေါ့ မောင်ရယ်။ ဆရာကြီးကလည်း မလောစံနဲ့”

ရယ်ရယ်မောမော ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နှင့် ဖြတ်သန်းခဲ့ရသည့် ညက အတွေ့အကြုံကို ဇင်မင်း သတိရနေရင်း တစ်ကိုယ်တည်း မဲ့ပြီး ပြုံးမိ၏။

သိုက်ဆရာနှင့် သူယောင်မယ်တော့ တွေ့နေပြီ။ နှစ်ဦးပေါင်းပြီး ကြလိုက်ရလျှင် ...

ယခုလည်း နုနုနွယ်ကို နှုတ်ဆက်ခဲ့ရ၏။

“မောင် အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ နယ်ကို တစ်ရက်လောက် သွားရမယ်။ လွမ်းမနေနဲ့နော်”

အတွေးနှင့် ကြည်နူးနေခိုက် ဒုန်းခနဲမြည်သံကြောင့် စားပြတိုက်သလားဟု လန့်ကာ ဇင်မင်း ဘေးဘေးဘီဘီသို့ ပြူးပြူးပြုပြု ကြည့်မိလိုက်သည်။

“ကားဘီးပေါက်သွားတာပါ ဆရာ။ ဘီးအပိုပါပါတယ်။ ခဏလေးနော်။ ကဲ ... ဝိုင်းကူကြပါဦး”

ကားပေါ်မှ ကားဆရာနှင့်အတူ အောင်ချစ်၊ ဘဒင်တို့ (၃)ယောက် ကားဘီးလဲကြသည်။ တော်ပါသေးရဲ့ တောင်ငူနှင့်မဝေးဘောပြီမို့။

မှောင်ရီပျိုးစပေမယ့် မြင်ရပါသေးသည်။ (၃) ယောက်သား ကားဘီးလဲပြီးတော့ မှောင်ပြီ။ နာရီကြည့်လိုက်တော့ (၇) နာရီ၊ ဒီတိုင်းဆို တောင်ငူကို ည (၉) နာရီကျော်မှ ရောက်မှာပဲ။

“ကောင်းပါတယ်လေ။ ဟိုကို မှောင်မှရောက်မှာ”

“မှောင်လွန်းအားကြီးရင်လည်း ကြောက်တယ် အာစရီရဲ့”

“ရဲဆေးတင်သွားကြတာပေါ့ကွာ ... လွယ်ပါတယ်။ ဒီကိစ္စပြီးရင် မင်းတို့ (၂) ယောက်ကို တစ်ယောက် (၂) သိန်းစီ ဆုချပေးမယ်ကွာ”

“အာစိကလည်း ဟို (၂) ကောင်ပါ ခေါ်ခဲ့ရင် ပြီးရော”

“ဒီကိစ္စက ဒီလောက်အရေးကြီးတော့ပါဘူးကွာ။ (၉) ယောက်ဆို (၈) သိန်း ကုန်မှာကွာ။ ငါ့မှာ အရင်လို ရေမလှံဘူး အချိန်အခါစောင့်နေရတယ်”

သည်လိုနှင့် တောင်ငူမြို့အလွန် ကားလမ်းနှင့် မလှမ်းမကင်း ရှိ ရွာသုသာန်သို့ရောက်တော့ ည (၉) နာရီခွဲနေပေပြီ။

ကားသမားမသိအောင် ပရိယာယ်သုံးရပါလေ၏။

“အစ်ကို ... တောင်ငူကနေ ပြန်စောင့်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ လုပ်စရာလေးရှိလို့။ (၂) နာရီလောက်ကြာမှ ဒီကို ပြန်လာခေါ်နော်။ ဟို... ကျွန်တော်တို့ လက်ဖက်ရည်သောက်ခဲ့တဲ့ ‘မြမင်းသား’ ဆိုင်မှာ ပြန်စောင့်နေပါ”

သူ ကားဆရာကို လက်ဖက်ရည်ဖိုး ပေးလိုက်ပြီး ပြန်လွှတ်တော့ ကားဆရာက ရယ်ရယ်မောမော။

“ဘာလဲ ... ညီလေးတို့က သိုက်လာတူးတာလား။ ဒါနဲ့ မဟုတ် ပီယဆေး လာရှာတာလား”

“အဟဲ ... ဒီလိုပေါ့။ အရေးတကြီးကိစ္စလေးရှိလို့ပါ။ (၁၁) နာရီခွဲလောက်ဆို လာခေါ်နော်။ ကျွန်တော်တို့ ဒီကပဲစောင့်မယ်”

“အေး ... အေး”

သူတို့ ချထားသည့်အထုပ်ထဲမှာ ပေါက်ချွန်၊ ကေါပြား၊ စား၊ ခြေကျင်းဖော်ဖို့ လက်နက်မျိုးစုံ၊ လက်နှိပ်ဓာတ်မီး၊ မီးအိမ်လည်း အိမ်။

“ကဲ ... သွားကြစို့ အာစိ။ (၃) ယောက်ကြီးတောင်ဗျာ။ ဆကြောက်ပါနဲ့”

“မကြောက်ပါဘူး။ အဲဒီတုန်းကလည်း တို့ ညပဲ မြှုပ်ခဲ့တာ။ ခင်းတို့ နေရာသိသေးလို့လား”

“သိပါတယ် အာစိရဲ့။ အဲဒီနားက ဂူနာမည်ကို မှတ်ခဲ့တယ်လေ။ ဦးအောင်မြတ် အသက် (၇၃) ဆိုတာ”

“အေး ... အေး ... ငါ့လူတွေ တော်တယ်။ ဘောက်ဆူး သပ်ပေးမယ်”

(၃) ယောက်သား ရဲဆေးတင်ထားကြတာမို့ မူးစစ။ သင်္ချိုင်း ဘုန်းထဲသို့ တဖြည်းဖြည်းနှင့် တိုးဝင်လာကြတော့ အကာလညအခါ နှာ သင်္ချိုင်းပီပီ ညောင်ကြပ်ပင်တွေ၊ ကုက္ကိုပင်တွေက အုပ်အုပ်ဆိုင်းဆိုင်း။ လေအဝေ့မှာ သစ်ရွက်သံတွေကလည်း တသံသံ ... တရဲရဲ။

ရွာဖက်မှ ခွေးတွေက ဆွဲဆွဲငင်ငင် အူလိုက်လျှင် ဇင်မင်း ကြက်သီးတွေ ဖျန်းခနဲ။

အရေးထဲ သစ်ပင်ကြီးတွေမှ ညဉ့်ဉက်တွေကလည်း ဖျန်းခနဲ

ထပ်လိုက်ကြပုံက သွေးပျက်စွယ်။

“ဟေ့ကောင်တွေ ... ငါ့ကို စောင့်ကြည့် ... ရှိ ... တဲ့”

ဇင်မင်း ခြေထောက်တွေ တရွတ်ဆွဲနေတာ ဘာကြောင့်
မသိ။ သူ ဟို (၂) ယောက်ကိုမိအောင် နောက်မှ အပြေးတစ်ပိုင်း
လိုက်နေဆဲ တစ်စုံတစ်ခုကို ခလုတ်တိုက်မိလို့ ဓာတ်မီးနှင့် ထိုးခါ ငဲ့
ကြည့်လိုက်တော့...

“အား”

ခေါင်းပြတ်ကြီး။ သွားကြီးအပြီးသားနဲ့။ သင်္ချိုင်းခွေးတွေ
မြေပုံယက်ဖော်ပြီး စားသောက်ထားသလား။ တောခွေးတွေပဲ ယင်
ဖော်ပြီး စားထားသလားမသိ။

“ဟေ့ ... ဟေ့ ... အမယ်လေး လာကြပါဦး”

သူ့အော်သံကြားသဖြင့် အောင်ချစ်နှင့်ဘအင် နောက်ကြောင်း
ပြန်လှည့်လာ၏။ သူကတော့ နေရာမှာပင် ကြောက်ခွေးတွေတုန်
သေးတွေ ပါချမိ၏။

“ဘာလဲ ... အာစီ ... ဘာလဲ ဘာတွေလို့လဲ”

“ခေါင်း ... ခေါင်းပြတ်ကြီး”

ခေါင်းကလည်း ဆံပင်တွေ ဖိုးရိုးဖားရား၊ မျက်လုံး
ဟောက်ပက်။ ခွေးတွေ စားထားလို့ ရှုပ်ပျက်ဆင်းပျက်။

“ငါ့ကို စောင့်ခေါ်ကြပါကွ။ ငါ သွေးပျက်နေပြီ”

“ဒါဆို ပြန်လှည့်ကြမလား အာစီ။ ခေါင်းဖော်ရင်လည်း
ပြေးပြေးတော့ မြင်ရဦးမယ်။ တော်ကြာ အာစီ ရူးသွားရင် မလွယ်
ဘူးနော်”

“ငါ ဒီလောက် သွေးမကြောင်ပါဘူးကွာ။ စကားအဖြစ်
ဆိုတာပါ။ မင်းတို့ကြားထဲက ငါလိုက်မယ်၊ တဲ ... သွား”

ဇင်မင်း အလယ်က လိုက်လည်း ပြည့်လက်ရုံး မြှုပ်ထား
သည့်နေရာနားကျ လူချလိုက်၊ ခွဲလိုက်ရတာပါပဲ။

သင်္ချိုင်းထဲမှ သစ်ပင်အုပ်တွေ၊ ညောင်မှတ်ဆိတ်ပင်တွေနှင့်
အထူးမှောင်နေရသည့်ကြားထဲ ညဉ့်ငှက်သံတွေကလည်း ဂီးခနဲ၊ ဂစ်
နဲ့ ပြေပင်ငှက်တွေက အနားမှ ကပ်ပုံသွားကြတာကလည်း တစ်မျိုး။
သစ်ရွက်သံတွေကလည်း တရဲရဲ ... တသဲသဲ။

အသံမျိုးစုံနှင့် ခြောက်လှန့်နေသည့်နယ်။ ပြည့်လက်ရုံးကို
မြှင်တုန်းကတော့ လူအုပ်ကလည်းတောင့်။ သတ်ချင်ဇောကလည်း
သွမ်းနေသည်မို့ ဘာမှအထူးတလည် မခံစားရပေမယ့် ...

ယခုကျ သေပြီးသားအလောင်းကို ပြန်ဖော်ရမှာရယ်၊ လူ
တိုင်းတာရယ်အပြင် စိတ်ကလည်း အထူးတုန်လှုပ်၊ ချောက်ချားနေ
သကဲ့သို့ ဇင်မင်းတစ်ယောက် မနည်းဟန်ဆောင်နေရသည်။ သူ

အလိုဆို ဒီသင်္ချိုင်းထဲက အော်ဟစ်ပြီး ထွက်ပြေးလိုက်ချင်ပါပြီ။

“မြန်မြန်လုပ်ကြကွာ ... တော်ကြာ တက်စီသမား ပြန်လာလို့ လွဲနေဦးမယ်”

“အင်းပါ အာစရိရဲ့ ... လုပ်ပါပြီ”

အောင်ချစ်နှင့်ဘဒင်တို့ အနည်းငယ် နိမ့်ကျနေသည့် မြေကို တူးဖော်နေကြပေပြီ။ ဖင်မင်းမှာ ထိတ်လန့်နေသည်မို့ မျက်စိက ကျိုးကန်းတောင်းမှောက် ကြည့်လေရာမှာလည်း မြေပုံတွေ၊ အရိုးတွေ

သည်စဉ် မှောင်ထဲမှ စူးစူးရဲရဲမျက်လုံးနှစ်လုံး သူ့ကို စူးစိုက်ကြည့်နေတာကြောင့် ဖင်မင်း ဆတ်ခနဲ တုန်လှုပ်သွားပုံမှာ နှလုံးသားတစ်ခုလုံး လည်ဝသို့ ခုန်တက်လာသည့်နှယ်။

“ဟိုမှာ ... ဟိုမှာ”

“ဘာလဲ ... ဘာလဲ ... အာစီ”

သူ့လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်တော့ မျက်စိ (၂) လုံး ပျောက်သွား၏။

“ဘာမှမရှိပါဘူးဗျာ၊ အာစီကလည်း ငြိမ်ငြိမ်နေပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ အလုပ်လုပ်ရတာ အာရုံနောက်တယ်”

“အာစီကြောက်ရင်လည်း မျက်စိမှိတ်နေဗျာ၊ ဘယ်မှမကြည့်နဲ့၊ အာစီပုံစံက ကြောက်သာကြောက်တယ် သင်္ချိုင်းထဲက ဘယ်သမား

အုန်းလာမလဲလို့ အရပ် (၈) မျက်နှာကို လျှောက်ကြည့်နေတာပဲ”

“ငါ မကြောက်ပါဘူးကွ”

“ကျွန်တော်တို့ တူးတာသာ စောင့်ကြည့် ဘယ်မှမကြည့်နဲ့”

အောင်ချစ်နှင့်ဘဒင်၏စကားအတိုင်း သူ ပေါ်လာမည့် သမားခေါင်းကို စောင့်ကြည့်နေလည်း နားထဲမှာ အသံစုံကြားနေရပြီး မျက်လုံးက အနိဋ္ဌာရုံတွေ မြင်နေရသည်။

ဘုရားရေ ... ငါ ကြောင်သွားပြီလား။

“အာ”

ခေါင်းကြီးပေါ်လာတော့ သူ လန့်ပြီး အော်လိုက်သည်။ အောင်ချစ်နှင့်ဘဒင် သူ့ကို စိတ်မရှည်တော့။

“အာစီ ... ကြောက်ရင် ဟိုဖက်လှည့်နေ၊ ကျွန်တော်တို့ အောင်အယွက် ဖြစ်တယ်”

“အေးပါကွာ ... အေးပါ ... ဖွင့် ... ဖွင့် ... မြန်မြန်ဖွင့်”

အောင်ချစ်က ခေါင်းကို အပေါ်ဆွဲတင်ဖို့ ဘဒင်ကို အချက်အလက်၏။ (၂) ယောက်အတူ မတင်လည်း ခေါင်းက မြောက်ကြ

“အာစီ ... တစ်ဖက်လောက် ကူပါဦး”

“မင်းတို့ကလည်းကွာ ... ဒီလောက်လေးများ”

“လေးတယ် အာစိရဲ့၊ နည်းနည်းလောက်ကူဦး”

အပေါ်မှ ကုန်းပြီး ခေါင်းကို ဆွဲတင်နေကြစဉ် မူးစေ့စွာ ပေမို့ ဇင်မင်း ကျင်းထဲပြတ်ကျပြီး ခေါင်းပေါ် ဖင်ထိုင်လျက် ဖြစ်သွား၏။

“အား”

သူ အသံနက်ကြီးနှင့် အော်မိသည်မှာ ခေါင်းပေါ် ဖင်ထိုင် ကျသွားရုံတင်မက အထဲကျွံကျသွားပြီး အလောင်းပေါ်ကာယာဇာတိ ထိုင်သလို ဖြစ်သွားလို့ပါပင်။

ပုဂံပွနေသော အလောင်းကောင်ပေါ် ဖင်ထိုင်ကျသွားပြီး အပုပ်နံ့တွေ ထောင်းခနဲဖြစ်သွားလျှင် အောင်ချစ်နှင့်ဘဒင် အသံတကြား အော်လိုက်ပြီး မီးအိမ်ပင် မကောက်နိုင်တော့ဘဲ ပြေးကြွေးရာ ဇင်မင်း အသံနက်ကြီးနှင့် ...။

“ဟေ့ကောင်တွေ ... အား ... ငါ့ကို စောင့်ကြဦး”

အော်ရင်း ကျင်းထဲမှ တက်ပေမယ့် ဒူးတွေမခိုင်သဖြင့် တော်တော်နှင့် တက်မရ။ လူက အကြောက်လွန်ပြီး ကြောင်စိန်

သူများအလှည့်တုန်းက အရှင်လတ်လတ် ဆေးဆီကြီးတုပ်ခေါင်းထဲထည့်မြေမြှုပ်ခဲ့ပေမယ့် ...

ကိုယ့်အလှည့်မှာ ဇင်မင်း ချေးတွေ၊ သေးတွေ ပါသေး

သိပ္ပံနေသည့် အလောင်းကောင်ကိုလည်း ပြည့်လက်ရုံး ဟုတ်၊ မဟုတ် ခြားကြည့်ရဲ့၊ အသံနက်ကြီးနှင့် အော်ရင်း ကျင်းထဲမှာပဲ ပျော့ခွေကျသွားလေတော့သည်။

စောစောက ရုတ်တရက်မို့ လန့်ပြီး ထွက်ပြေးကြသည့် (၂) သောက်မှာ သချိုင်းစပ်ရောက်မှ အသိတရားပြန်ရပြီး ဇင်မင်းထံ ပြန်ပြေးလာကြပြန်၏။

“အာစိတော့ အကြောက်လွန်ပြီး သေပြီလားမသိဘူး၊ သေရင် ဒီတို့ အမှုပတ်ဦးမယ်”

“မသေလောက်ပါဘူးကွာ၊ တစ်ဘဝစံတွေဟာ သေခဲ့ပါ သယ်”

နှစ်ယောက်အတူ ကျင်းထဲမှ ဇင်မင်းကို ဆွဲတင်ကြပြီး အားလမ်းဆီသို့ ထမ်းခေါ်လာခဲ့ကြရသည့်အဖြစ်။

အခန်း (၁၄)

ပြည့်လက်ရုံး တန်းလျားမှနေပြီး ကိုယ့်တိုက်ဖော်
လှမ်းကြည့်ရင်း တွေးတောနေမိ၏။

“မမနဲ့ဦးလေးကလည်း ခရီးထွက်သွားတယ်။ ဟိုအထဲ
ဇင်မင်းလည်း သူ့တပည့်တွေနဲ့ ခရီးထွက်သွားကြတယ်။ ဘာတွေ
နေကြတာလဲ”

ညနေဖက်မို့ သူတို့ (၃) ယောက်ကတော့ သာသာယာယာ
တိမိကြည့်ရင်း လက်ဖက်သုပ်နှင့်ရေခဲကြမ်းသောက်ရင်း ထဲ
ဆွေးနွေးကြသည်။

“ဟိုဖက်မှာတော့ အခြေအနေတွေ ရှုပ်ထွေးနေတယ်”

“သူတို့အရှုပ်က ကိုယ့်ဖက်ရောက်လာဦးမယ်နော်”

“အင်း... သတိတော့ ထားရမယ်။ မမတို့သွားတာ ဘာ

သိဘူး။ ဆိုင်တွေပြန်ဖွင့်ဖို့ကိစ္စ ထင်တယ်”

“ဖြစ်နိုင်တယ် အစ်ကို၊ သူတို့မှာ ဝင်ငွေမရှိတော့ဘူးလေ။

အကြာကြီးတော့ ကြည့်နေမှာ မဟုတ်ဘူး”

“အင်း... ဒါပေမဲ့ မရပါဘူး။ ကာယကံရှင်ကိုယ်တိုင်
ပိတ်ထားခိုင်းတဲ့ကိစ္စပဲ”

“အစ်ကိုကလည်း သူတို့ကို ခြောင်ကျကျ ရင်ဆိုင်လိုက်ရင်
ဦးရော”

“ကိုယ့်ကို ဘယ်သူ့သတ်လဲ၊ ဘယ်သူ့တွေပါသလဲ သိချင်
သေးလို့ပါ”

“အစ်ကိုယောက်ဖပဲနေမှာပေါ့၊ ကဲ... သိတော့ရော ဘာ
ဆုပ်မှာလဲ။ လက်ဆုပ်လက်ကိုင်ပြစ်ရာ သက်သေမှမရှိတာ”

“ကြည့်ရယ်... အစ်ကိုက တူသောအကျိုး ပြန်ခံစားစေ
ခွင့်တာ။ အစ်ကိုကို သေအောင်သတ်သလို”

“အစ်ကိုနော်... ကြည့်တို့ကို ခေါ်လာပြီးမှ ရာဇဝတ်မှု
ဆွဲ ကျူးလွန်ဖို့ မစဉ်းစားနဲ့။ လက်စားချေတယ်ဆိုတာ မကောင်းပါ

ဘူးရှင်။ သူ့အကုသိုလ်နဲ့သူ သွားပါလိမ့်မယ်”

သူတို့စကားပြောနေကြဆဲ ဇင်မင်းရဲ့ကား ခြံထဲသို့ ကူးရှူး
ဆိုးဝင်လာခဲ့သည်။ နောက် သူ့တပည့် (၂) ယောက် ဇင်မင်းကို ဖွဲ့

၁၃၆ ကြယ်စင်မှူးဝေ

ထုတ်လာကြလျှင် သူတို့ (၃) ယောက် ဝရန်တာမှ ရပ်ကြည့်နေမိကြ၏။
တိုက်ထဲမှ နုနုနွယ် ပြေးထွက်လာပြီး ခရီးဦးကြိုဆိုနေရာ
ခရီးမယားဟစ်ယောက်ထက်ပင် အကဲပိုနေ၏။ ပြည့်လက်ရုံး မှုတ်
မှောင်ကြိုဟ်သွားရသည်။

“ဦးလေးသောင်းတော့ မြွေပွေးမကို ခါးပိုက်ပိုက်မိပြီ။ ဦး
ကောင်ကလည်း စည်းထားတာ မဟုတ်ဘူး”

ခဏကြာလျှင် ဆရာဝန် ဝင်လာပြီး တိုက်ထဲမှာ အလုပ်တွေ
ရှုပ်နေကြသဖြင့် ပြည့်လက်ရုံး တိုက်နားသို့ ကပ်သွားလိုက်သည်။
နောက် တိုက်ခေါင်းရင်းမှ ပတ်ပြီး အခြေအနေတွေကို ချောင်းကြည့်
ရ၏။ တော်ပါသေးရဲ့။ အောက်ထပ်မှာပင် လူနာကုနေလို့။

ဇင်မင်းမှာ အဖျားတွေတက်ပြီး ကယောင်ကတမ်းတွေ
ပြောလျက်။ အောက်ထပ် အခန်းတစ်ခုမှာပင် ထားပြီး ဆေးကု
နေကြသည်။ ပြည့်လက်ရုံး ပြတင်းမှ အထဲသို့ ချောင်းကြည့်ပြီး မြင်
ကြားနေရ၏။

“အဟီး ဟီး ကြောက်တယ်။ ကြောက်တယ်
ဟိုမှာ အလောင်းကြီး အလောင်းကြီး လိုက်လာပြီ သူ
... သွား”

အရမ်းတုန်လှုပ်ချောက်ချားနေပြီး အဖျားတွေ တုန်တက်

အမှန်းနှင့်နှောင့်ဖွဲ့ရှစ်နွယ်သော ၁၃၇

တာ ဘာတွေ့လာလို့လဲ။ သူ့တပည့် (၂) ယောက်ကလည်း သွေးပျက်
လာသည့်ပုံ။

ကေန္တ သူ တကယ်သေ၊မသေ တောင်ငူနားက သင်္ချိုင်းကို
သွားဖော်ကြည့်လာတာ ဖြစ်မည်။ တောရွာထုံးစံအရ မြေပုံတစ်ခုပေါ်
တစ်ခုထပ်မြှုပ်တတ်လေရာ သူတို့ မဖွယ်မရာ မြင်လာရပုံ။

တောသင်္ချိုင်းဆိုတာ နေ့ဖက်တောင်ရဲရဲမကြည့်ပုံစရာ။
ညောင်ကျပ်ပင်တွေ၊ ကုက္ကိုပင်တွေ၊ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်း၊ ဂူဟောင်း
ဗုဗုတ်တွေအပြင် တောခွေးတွေ ယက်ဖော်စားမှုကြောင့် ခေါင်းခွံတွေ၊
ခဲခြံရိုး၊ လက်ရိုးတွေကလည်း ပေါ်ပေါ်ရော်ရော်။

တော်ရုံလူ နေ့ဖက်တောင် သွေးပျက်ချင်ရသည့်ကြားထဲ
ညကြီးမင်းကြီး သွားပြီး အလောင်းဖော်ရသည့်ကိစ္စဟာ တွေးတောင်
မတွေးရဲစရာ။

ကေန္တ ဒီကောင်တွေ သွေးပျက်လာတာပဲ ဖြစ်ရမည်။ မကြာမီ
ဆရာဝန် အိပ်ဆေးထိုးပေးလိုက်လို့လားမသိ။ ဇင်မင်း အိပ်ပျော်သွား
တော့သည်။

နုနုနွယ် အောင်ချစ်နှင့်ဘဒင်ကို အပြစ်တင်ရင်း ဆရာဝန်
အတွက် ဆေးဖိုးရှင်းသည်။ ဆရာဝန်ကို ကားဆီလိုက်ပို့ပြီး ဟို (၂)
ယောက်ကို ဆက်လက်မြည်တွန်တောက်တီးနေ၏။

၁၃၈ ကြယ်စင်ပျံ့ထ

“ရှင်တို့ ဘာတွေဖြစ်လာကြတာလဲ။ ကိုဝေမင်းပုံကြည့်ရတာ တစ်စုံတစ်ခုကို အရမ်းထိတ်လန့်လာပုံပဲ”

အောင်ချစ်နှင့်ဘဒင်ကလည်း ပြောင့်ကွယ်ကွယ်သည်။

“ငါတို့တွေ နေပြည်တော်ကို လိုက်ကြတာ။ လမ်းမှာ ကား ပျက်တော့ မီးလေးမှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ်ရှိတဲ့ဆီ အကူအညီတောင်း အောင် သွားတယ်။ မှောင်နေတော့ ရွာမှတ်လို့သွားတာ သင်္ချိုင်းဆီ ရောက်သွားတယ်လေ”

“ဟင် ... ရှင်တို့က သင်္ချိုင်းမှန်း ရွာမှန်းတောင် မသိဘူးလား။ သင်္ချိုင်းဆိုတာ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းတွေနဲ့ကို”

“ဪ ... ညက လမသာဘူးလေ”

“ကားမီးကရော”

“ကားပျက်လို့ လမ်းဘေးထိုးရင်ခွဲပြီး ဘဒင်စောင့်ကျန်ခဲ့တာပဲ။ ကားမီးက ဘယ်လိုလုပ်ပါလားလဲ။ ငါနဲ့အာစီတို့ (၂) ယောက်တည်း ဓာတ်မီးနဲ့မီးမြှင့်ရတဲ့ဆီသွားတာ။ သရဲမီးထင်ပါတယ်ဟာ။ သင်္ချိုင်းထဲကျတော့လည်း တောခွေးတွေ စားထားတဲ့ ခေါင်းပြတ်တွေ၊ ခေါင်းခွံတွေ၊ အရိုးတွေ”

ပြောရင်းမှ အောင်ချစ် ရှုံ့မဲ့လာသလို ဘဒင်လည်း ထိတ်လန့်နေသည်ပုံ။ နုနုနွယ် စကားဖြတ်လိုက်၏။

အမုန်းနှင့်နှောင့်ပွဲရစ်နွယ်သော ၁၃၉

“ကဲ ... တော်ပြီ၊ တော်ပြီ၊ ရှင်တို့ ပြန်ကြတော့၊ ဦးလေး သောင်းနဲ့မသိမ့် ပြန်လာရင် မလွယ်ဘူး”

“ခုမှ ည (၈) နာရီတောင် မထိုးသေးဘူး။ သူတို့က ကိုယ့် ကားနဲ့ကိုယ် သွားကြတာလေ။ အချိန်မရွေး ပြန်လာနိုင်တာပဲ”

“ငါတို့ သူ့ဆီက ငွေရစရာရှိသေးတယ်”

“နောက်နေ့မှ လာယူပေါ့။ အခု သူ အိပ်ပျော်သွားပြီလေ”

အောင်ချစ်နှင့်ဘဒင်တို့ မကျေမနပ်နှင့် နုနုနွယ်ကို ခြိမ်းခြောက်ကြသည်။ လူမိုက်မှာ ဆေးမရှိဘူးလေ။

“သူ ငါတို့ကို ကိစ္စတစ်ခိုင်းထားတာ ခရီးက ပြန်ရောက်တာနဲ့ ငွေတစ်ယောက် (၂) သိန်းစီ ပေးမယ် ပြောထားတာ”

“ရှင်တို့ လူလိုပြောလို့မရဘူးလား။ အခု ကာယကံရှင် မကျွန်းမာလို့ ဆေးနဲ့ အိပ်ပျော်နေတယ်လေ၊ နောက်နေ့မှ လာယူတော့ ဘာဖြစ်သွားမှာမို့လဲ”

“ဟာ ... ဒီကိစ္စမျိုးဆိုတာ အချိန်ဆွဲနေလို့မရဘူး။ ရော့ ပတ္တမြား ရော့နဂါးပဲ။ သူ အိပ်နေလည်း နင်ပေးပေါ့”

“အိုး ... သူ့ကိစ္စ ကျွန်မ ဘာသိမှာလဲ။ မနက်ဖြန်မှလာခဲ့။ ပြန်တော့”

“မပြန်ဘူး။ သူ နီးလာအောင် စောင့်ရမှာပဲ”

လူမိုက်တွေမို့ နုနုနွယ် ဘယ်လိုမှနှင်မရ။ ပြည့်လက်နဲ့ ကြားဝင်ရပေတော့မည်။ ဟို (၂) ကောင်ပုံစံက အခွင့်သာလျှင် တစ်တိုက်တော့မည်ပုံ။

ပြည့်လက်ရုံး သူ့တန်းလျားမှလာသည့်ပုံမျိုး ရှေ့ဘက်မှပတ်ပြီး ဝင်လာခဲ့ရင်း ဧည့်ခန်းထဲမှ အသံပြု၏။

“ဒေါ်နုနုနွယ် ... ဒေါ်နုနုနွယ်”

“ဟော”

ပြည့်လက်ရုံးပုံစံဟာ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့် မိုက်တိမိုက်ကန်းပုံစံမို့ နုနုနွယ် အားရှိသွား၏။ အောင်ချစ်နှင့်ဘာဒင်ကတော့ မပြု။ နှစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်ပဲလေ။

“ကိုသော်ကရေ ... လာ ... လာ ... ကျွန်မတို့ ဒီမှာ”

ပြည့်လက်ရုံး အခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့တော့ လက်ထဲမှာ မတော်တဆပုံစံနှင့် ကားဂေါက်တံကို ကိုင်လို့။ ဟို (၂) ကောင် ငြိမ့်ကြည့်နေတုန်း ...

“ကိုဇင်မင်း ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ကျွန်တော် ဘာကူညီရမလဲ”

“ကိုဇင်မင်း ဖျားလာလို့။ ဒါ ... သူ့တပည့်တွေလေ။ ငွေလိုချင်လို့တဲ့။ ကိုဇင်မင်း နေကောင်းမှ လာပါဆိုတာ ပြောမရလို့”

“ဟုတ်သားပဲဗျာ ... သူ နေကောင်းမှ လာပေါ့”

“ဟေ့ကောင် ... မဆိုင်ဘဲ ဝင်မရှုပ်နဲ့၊ ကိုယ့်လမ်း ကိုယ်သွား။ ကလိမ်ကကျစ်ကောင်၊ အချောင်သမား”

ဘဒင်၏စကားက နာစရာကောင်းပေမယ့် ပြည့်လက်ရုံးပုံစံက ပြုံးပြုံးပဲ။

“ဘွဲ့တံဆိပ်တွေ ပေးတာကလည်း များလိုက်တာဗျာ။ ဘာအထောက်အထားရှိလို့ ကျုပ်ကို ဒီဘွဲ့တွေ ပေးရတာလဲ”

“ကိုယ့်အကြောင်း ကိုယ်သိမှာပေါ့။ ပြည့်လက်ရုံး လွှတ်လိုက်သလေ။ ဘာလေးနဲ့ ဒီအိမ်ထဲ မြွေလိုဝင်လာခဲ့တာလေ”

“ဪ ... ဒါလား။ ကိုပြည့်လက်ရုံးရဲ့စာနဲ့ လက်မှတ်ကို ငြိနိုင်လို့ ကာယကံရှင်တွေကတောင် လက်ခံထားတာ။ ခင်ဗျားက ဘာမနာလိုဖြစ်စရာ လိုသလဲဗျာ။ ကဲ ... ကိုယ့်လူတို့ ဒီအိမ်မှာ နီးမသားတွေပဲ ရှိတယ်။ ကိုဇင်မင်းကလည်း နေမကောင်းဘူး။ နောက်မှလာခဲ့။ အခုတော့ ပြန်လိုက်ပါဦး”

“အောင်မာ ... ဒီလောက်လူပါးဝတဲ့ကောင်။ ကဲကွာ”

အောင်ချစ် လက်သီးနှင့် ထိုးပုံက လေထက်မြန်ပေမယ့် ပြည့်လက်ရုံးကလည်း လျင်သည်။ ဖျတ်ခနဲ ငုံ့ရှောင်ပြီး ဆတ်ခနဲ သက်သီးနှင့် ထောက်လိုက်တော့ အွတ်ခနဲ အသံမြည်ကာ ကြမ်းပြင်က ကားရားကြီး၊ မြင်မကောင်း၊ ရှုမကောင်း။

ဘဒင်က တိုက်ပွဲထဲ လျှပ်တစ်ပြက် ဝင်လာပြီးနောက်မှ ဓားနှင့်ထိုးတော့ နုနုနွယ် ငယ်သံပါအောင် အော်လိုက်သည်။ ပြည့်လက်ရုံး ရှောင်ပေးလိုက်ပြီး အားလွန်လာသည့် ဘဒင်၏ကျောကို တံတောင်နှင့် ထောင်းလိုက်၏။ အွတ်ခနဲပါပဲ။ အောင်ချစ်ရော ဘဒင်ပါ အိပ်ခန်းကြမ်းပြင်မှာ မှောက်နေကြ၏။

သတိမလစ်ပေမယ့် လစ်လုနီးပါး။ ပြည့်လက်ရုံး ထိုနှစ်ကောင်၏နားနားကပ်ပြီး ...

“ဒီအချိန်မှာ မင်းတို့ရဲ့ခြေတွေ၊ လက်တွေကို ကြိုးတုပ်ပြီး ခေါင်းထဲထည့်၊ မြေမြှုပ်လိုက်ရရင် တော်တော်အရသာရှိမှာပဲ”

“မလုပ်ပါနဲ့”

“ကြောက်ပါပြီဗျာ၊ မလုပ်ပါနဲ့”

လူမိုက်တွေမို့ လုပ်ရဲပေမယ့် မခံရဲကြပါ။ နှစ်ယောက်သား ကြိုးရုန်းထပြီး မပြေးရုံတမယ် ခြေလှမ်းများနှင့် အိမ်ထဲမှ ထွက်ပြေးကြ၏။

“ကဲ ... ဒေါ်နုနုနွယ် တံခါးပိတ်လိုက်တော့။ ရမ်းပြီး ဖွင့်မပေးနဲ့။ အိမ်မှာ လူရှိတာမဟုတ်ဘူး”

“ဦးလေးသောင်းတို့ ဒီည ပြန်လာမှာလား”

“မပြန်ဘူးထင်တယ်”

“တံခါးတွေက လုံခြုံပါတယ်ဗျာ။ သတိလေးလည်း ထားပြီး အိပ်ကြပါ”

ပြည့်လက်ရုံး တန်းလျားသို့ ပြန်လာခဲ့ပါသည်။

အခန်း (၁၅)

နောက်တစ်နေ့ ဇင်မင်း အိပ်ရာမှ နိုးတော့ လူက နံးတွေနဲ့
ညက ဦးလေးသောင်းနှင့် မြတ်နိုးသိမ့်တို့ တူဝန်း ပြန်ရောက်လာတာ
မလာလားလည်းမသိ။

သူနိုးတော့ သူ့အိပ်ရာထဲမှာ နုနုနွယ်။ ဇင်မင်း ပိတ်ပြစ်မသွား
ပါ။ သူ့ဖြစ်ခဲ့တာတွေက ထိတ်လန့်စရာ ကောင်းလွန်းလို့ လူက နု
ခုန်နုနုနွယ်ပင် မမှန်တော့။ လိပ်ပြာလွင့်မသွားတာပဲ ကံကောင်း။

ဘယာနုကလား။ ပိဘတ္တလား။ ကြောက်ရွံ့ဖွယ်။ ရွံ့ရှားဖွယ်
အတွေ့အကြုံကြောင့် သူ့မှာ ခံစားချက်တွေပင် ထုံကုန်ပြီ။

နုနုနွယ်ကတော့ သူနိုးသည်နှင့် အိပ်ရာမှ ကပိုက်ရိတ်ထဲကို
ညအိပ်ဝတ်စုံပါးပါးလေးနှင့် ရှိုက်ကြီးဖိုငယ်တို့ကိုတောင် သူ စိတ်ထဲ
စားနိုင်တော့။

“မောင် ... သက်သာသွားပြီလား။ နု ဘာလုပ်ပေးရမလဲ
ဘဲ။ ကော်ဖီနဲ့ ပူတင်းလား”

“တော်ပြီကွာ ... ဘာမှမစားချင်သေးဘူး။ နု ဒီလောက်
အတင့်မရဲနဲ့လေ။ တော်ကြာ အိမ်အကူတွေက ပြန်တိုင်ရင်”

“ဪ ... နု ဒီလောက်မအပါဘူး မောင်ရဲ့။ သူတို့အိပ်မှ
ဆာင့်အခန်းထဲ ဝင်လာတာပါ။ မောင် ညက အရမ်းကြောက်နေလို့
စိတ်မချလို့ စောင့်အိပ်ပေးတာပါ”

“ကျေးဇူးပါ နုရယ်။ မောင် ခေါင်းတွေ အရမ်းကိုက်တာပဲ
ကွာ ... ကျွတ် ကျွတ် ကျွတ်”

“ဆေးသောက်ရမယ် မောင်၊ ဆေးနဲ့သောက်ဖို့ ကော်ဖီ
သုညမယ်နော်”

နုနုနွယ် အပြင်ထွက်သွားခိုက် သူ့ဟန်းဖုန်းမြည်လာသဖြင့်
ဇင်မင်း ကောက်ကိုင်လိုက်၏။ တစ်ဖက်မှ အသံက တုန်တုန်ယင်ယင်။
အောင်ချစ်အသံ။

“အာစီ ... အာစီ ... အိမ်ကကောင်ကို လျှော့မတွက်နဲ့
ဘာ။ ညက ကျွန်တော်တို့ (၂) ယောက်ကို ဆော်ပလော်တီးတယ်။
သူတွေ သေရာပါလှရော”

“ဟေ ... မင်းတို့ကို ချနိုင်တယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်။ နောက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ကို အိအိချိန်မှာ မင်း
ခြေတွေ၊ လက်တွေ ကြိုးတုပ်ပြီး ခေါင်းထဲထည့်၊ မြေမြှုပ်လိုက်ရင်
အရသာရှိမှာပဲလို့ ကြိမ်းတယ် ဆရာ”

“ဟေ”

ဇင်မင်း လက်ထဲမှဖုန်း လွှတ်ကျသည်အထိ တုန်လှုပ်သွား
တုန်း နုနုနွယ် ဗန်းနှင့် ဝင်လာသဖြင့် ဖုန်းကို ကမန်းကတန်း ပိတ်
လိုက်ရသည်။

“ရောမောင် ... ဆေးသောက်လိုက်ဦး”

“နုလည်း အဝတ်လဲလိုက်ဦး၊ တော်ကြာ ဟို တူဝရီး ပြန်
လာရင် မသင်္ကာဖြစ်နေမယ်”

“အင်းပါ ... နု ဖုန်းဆက်ထားတယ်။ ခုမှ နေပြည်တော်
အထွက်ပဲ ရှိသေးတယ် ... တဲ့”

“ပြောလို့ရတာ မဟုတ်ဘူးလေ။ ကိုယ်က ပိရိမှ”

နုနုနွယ် ခြေဆောင့်ကာ သူ့အခန်းထဲမှ ထွက်သွားလေ။
ဇင်မင်း အခန်းတံခါး ပြေးပိတ်ကာ ကတုန်ကယင်နှင့် အောင်ချစ်ထံ
ဖုန်းခေါ်ရ၏။

“သူက အဲလိုပဲ ပြောသလား။ ငါတို့ကိစ္စတွေ သိနေတာ
လား။ မင်းတို့ သစ္စာမဖောက်ပါဘူးနော်”

“ဟာ ... အာစီကလဲ ဖောက်မလားဗျ။ တစ်တွဲတည်းပါမယ့်
အိအိကြီး။ ဒီသော်ကတို့အုပ်စုကို ပ,ထုတ်လိုက်ပါတော့ဗျာ။ သူတို့
တွေ့သိထားပြီး ဘာတွေဆင်ကြံနေတယ်မသိဘူး”

“အေးပါ ... ငါ ကြည့်လုပ်လိုက်ပါမယ်”

“အာစီ ... ကျွန်တော်တို့အတွက် လုပ်အားခ”

“မနက်ဖြန်မနက် လာယူကွာ၊ ဒီနေ့တော့ ငါ ကောင်းကောင်း
အိရစဉ်း”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အာစီ။ အာစီ မပေါ့နဲ့နော်”

“အေးပါ”

ဇင်မင်း ဖုန်းချလိုက်ပြီး ပြတင်းမှတစ်ဆင့် တန်းလျားသို့
ကြည့်မိသည်။ ဒီကောင်တွေ ဘာတွေလဲ။ ပြည့်လက်ရုံး တကယ်
သဘူးလား။

သူ ပုပ်ပွနေသည့်အလောင်းပေါ် ဖင်ထိုင်ကျသွားပေမယ့်
ပြည့်လက်ရုံးရယ်လို့ သေချာခွဲတာမဟုတ်။

သို့သော် ဒီလောက်သေချာနေသည့်ကိစ္စကြီးကရော ပြန်ပေါ်
မိနေတာမဟုတ်လား။

သူ့မျက်လုံးထဲမှာ ထိုညက ကိစ္စတွေ ပြန်ပြင်ယောင်လာသည့်
ခေါင်းထဲမှာ အစိမ်း၊ အနီ၊ အဝါတွေ ဖြတ်သန်းသွားသလို

ခံစားလိုက်ရပြီး ဇင်မင်း မူးနောက်ဝေးဝေးသွားခဲ့သည်။

နံနက် (၈) နာရီလောက်မှာ ဦးလေးသောင်းနှင့် မြတ်နိုးတို့ နေပြည်တော်မှ ပြန်ရောက်လာကြသည်။ သူတို့ကား ခြံထဲဝင်သည်အထိ လူအရိပ်အယောင်ပင် မမြင်ရ။

မြတ်နိုးသိပ် လက်ကာပြလိုက်ပြီး အိမ်ထဲသို့ တိတ်တဆိတ် ဝင်လိုက်သည်။ နောက် တံခါးဟနေသည့်အခန်းသို့ သွားကြည့်တော့ ခုတင်ပေါ်မှာ နုနုနွယ် ထိုင်နေပြီး လက်ထဲမှာ စွပ်ပြုတ်ပန်းနင်း။

သည်လောက်နှင့်တော့ သူမ သံသယမဝင်ပါ။ သူမ ကောင်းလို့ ပြုစုတာ ဖြစ်မှာပေါ့။ မြတ်နိုးသိပ် အခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။

“ကိုဇင်မင်း နေမကောင်းလို့လား နုနု”

နုနုနွယ်ကလည်း ကူခြေအပြည့်။

“ဟုတ်တယ် မမသိမ့်။ မနေ့က သူ အပြင်က ပြန်လာ အဖျားတွေတက် ကယောင်ကတမ်းတွေ ပြောခဲ့”

“ဆရာဝန်ခေါ်မပေးဘူးလား။ ငါ့ဆီလှမ်းပြီး ဘာလို့ ဖုန်းဆက်တာလဲ”

“ဆက်တယ်။ လိုင်းမမီလို့ ဖြစ်မယ်။ ဆရာဝန်လည်း ခေါ်ပေးပါပြီ”

“နုနုကြည့်ပေးထားတာ ကျေးဇူးပဲနော်၊ ကဲ... ရပါပြီ”

နုနုနွယ်ရဲ့လက်ထဲမှ စွပ်ပြုတ်ပန်းကန်ကို ဆွဲယူပြီး မြတ်နိုးသိပ် ဇင်မင်းအနားမှာ ထိုင်လိုက်၏။ နုနုနွယ် ထွက်မသွားသေးဘဲ မောင်လည်လည်လုပ်နေသဖြင့်...

“သွားလေ... ဦးလေးခသောင်းအနား သွားပြီး ခရီးဦးကြို လုပ်ပေးဦးမှပေါ့”

သည်တော့မှ ခြေဆောင့်ကာ ထွက်သွားသည့်အဖြစ်။ မြတ်နိုးသိပ် မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။ သူမ မရှိသည့် (၂) ရက်အတွင်း ဘာတွေဖြစ်ခဲ့သလဲ။

စွပ်ပြုတ်တစ်ဖွန်းသောက်ပြီး ဇင်မင်းလက်ကာလိုက်သည်။

“တော်ပြီ... မ၊ မ၊ တို့သွားတဲ့ ကိစ္စရော အဆင်ပြေရဲ့လား”

“မပြေပါဘူး မောင်ရယ်။ ဘာတွေမှန်းကို မသိပါဘူး။

ဆီခွပ်ပါတယ်။ မောင်လေး ပြန်ပြန်ပြန်လာမှပဲ ဒီကိစ္စတွေ ရှင်းသွားမယ်”

စင်မင်း မျက်လုံးတွေ လင်ခနဲဖြစ်သွားပြီး မြတ်နိုးသိမ့်အောင်
သို့ ကပ်ထိုင်လိုက်၏။

“အဲဒီကိစ္စပြောမလို့ မ။ မ လက်ခံထားတဲ့အုပ်စုက မှာ
ဘူးနော်။ နှင်ထုတ်လိုက်မှဖြစ်မယ်”

“လာပြန်ပြီ မောင်ရယ်... မောင်လေးရဲ့စာနဲ့ လက်မှတ်
တဲ့ဥစ္စာ။ မက ဘယ်လိုနှင်ထုတ်ရမှာလဲ”

“ဪ... မောင်က သိလို့ပြောနေတာ။ ပြည့်လက်ခံ
သူငယ်ချင်းနဲ့ တွေ့ပြီးပြီ။ သူ... သူ... မရှိတော့ဘူး”

“အို... မဖြစ်နိုင်တာ။ မောင်လေးက ဘာကိစ္စ မရှိတော့ဘူး”

“သေပြီ... သူ သေပြီ”

“မယုံဘူး။ ဘာကိစ္စ သေရမှာလဲ။ သူ သတ်တာထက်
အက်ဆီးဒင့်တစ်ခုခုဆိုလည်း အိမ်ကို အကြောင်းကြားရမှာပေါ့
... မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

“မင်း မယုံလည်းနော်။ သူ သေပြီ”

“သော်က ပြောတာပဲ စောင့်မယ်။ မောင်လေး ပြန်လာ
စောင့်မယ်”

“နေစမ်းပါဦး... မက ကိုယ့်ယောက်ျားပြောတာထက်
မယုံဘဲ သော်က ပြောတာ ယုံရသလား”

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အချေအတင်တွေ ဖြစ်လာကြ
ဦး မြတ်နိုးသိမ့် ရန်ရှောင်ဖို့ပဲ ကြိုးစားလိုက်ပါသည်။

“ကဲ... တော်ပြီမောင်၊ အချိန်က စကားပြောလာလိမ့်မယ်၊
သိမ့်လည်း ပင်ပန်းလာလို့ နားဦးမယ်”

“မရဘူး။ စကားကို ရှင်းရှင်းပြောမယ်။ ဟိုကောင်တွေအုပ်စု
ကို ခြံထဲက မောင်းထုတ်မယ်။ မ သိထားဖို့က ပြည့်လက်ခံ သေပြီ
ဆိုတာ ခေါင်းထဲ ထည့်။ ဒါပဲ”

“အဲဒီစကားကို လက်မခံနိုင်တာ။ လက်ဆုပ်လက်ကိုင် ပြစ်ရာ
ဘာမှမရှိဘဲနဲ့။ အဲဒီကောင်ကို ခေါ်လာခဲ့။ သူ သေသေချာချာ ရှင်းပြ
ပေါ့။ တစ်ခုခု မသင်္ကာစရာတွေ့ရင် အဲဒီကောင်ကို ထောင်ထဲ ဆွဲ
ထည့်ပစ်မယ်”

ပြောပြီး မြတ်နိုးသိမ့် အခန်းထဲမှ ထွက်သွားတော့ စင်မင်း
ဒေါသထွက်ပြီး ကျန်ခဲ့သည်။

သူခိုး ခွေးကိုက် မအော်ဝံ့။ သူ ဒီထက်ပိုပြီး ဘယ်လိုပြော
ခဲ့မှာလဲ။

အခန်း (၁၆)

ပြည့်လက်ရုံး အောင်ချစ်နှင့်ဘဒင်နောက်သို့ မျက်ခြည်မပြတ် လိုက်နေပြီး ဒီ (၂) ကောင်နှင့် ဇင်မင်း ဆက်သွယ်ပုံကို သူ မသက်သာ သူ့ကို ဇင်မင်း လုပ်ကြတာ သိနေပေမယ့် လက်ဆုပ်လက်ကိုင်ပြန်ပြီး အစတွေ ဆွဲထုတ်ရမည်။

မနေ့က သူ ထို (၂) ကောင်ကို မြေပြွပ်ပစ်မည်လို့ ကြားရ တုန်းက တုန်လှုပ်သွားကြတာ ဖုံးမရ၊ ဖိမရ။ သူ့ကို လုပ်ကြံတုန်းက ဇင်မင်းမှာ အပေါင်းအဖော်တွေ ပါရဦးမည်။ ဒီကိစ္စဆိုတာ တစ်ယောက်တည်း လုပ်လို့ရတာမဟုတ်။

သည်တော့ ဒေါနကို ကားမောင်းခိုင်းပြီး သူ ကားထဲနဲ့ ဝပ်လိုက်ကာ အောင်ချစ်နှင့်ဘဒင်နောက်သို့ လိုက်သည်။

သည်နေ့မနက် သူတို့ (၂) ယောက် အိမ်သို့လာပြီး ဆေး

အကြာတွင် ပြန်ထွက်သွားကြသည်။ မဟုတ်မှလွဲရော ငွေလာညစ်တာလား၊ တောင်းတာလား... တစ်ခုခု။

သူတို့ တက်စီနောက်သို့ နောက်ယောင်ခံလိုက်တော့ အရက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်သွားတာ တွေ့ရ၏။

“ကဲ ... ဒေါန ငါ ဆိုင်ထဲ ဝင်လိုက်သွားမယ်”

“ဖြစ်ပါ့မလား အစ်ကို၊ တော်ကြာ အန္တရာယ်ပြုနေမှဖြင့်”

“ငါ ရပ်ဖျက်ထားတယ်လေကွာ။ ပြီး ... ဒီ (၂) ကောင်

လောက်တော့ အေးဆေးပါ”

“သတိတော့ထားနော် အစ်ကို”

“အေးပါ ... မင်း ဟိုဖက်က စောင့်၊ အသင့်ရှိပါစေ”

ပြည့်လက်ရုံး ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လိုက်ခဲ့သည်။ သူ့အသွင်က အရက်သမားပုံစံ ချိုးထား၏။ အဝတ်ကလည်း ဖုရီဖရဲ၊ မျက်နှာမှာလည်း အမွှေးအမျှင်တွေ တစ်ထားသေး၏။

သူ အောင်ချစ်တို့နှင့် ကျောချင်းကပ် စားပွဲမှ နေရာယူလိုက်သည်။ တစ်ယောက်တည်း ပုလင်းထောင်နေသည့်ပုံစံ။ အမြည်းစားဆိုက်၊ အရက်မော့လိုက်ပုံစံ။ ဆိုင်ထဲမှာလည်း အရက်သမားတွေ အများအပြား၊ ဆူဆူညံညံ။

ပြည့်လက်ရုံး အာရုံစိုက်ပြီး နားစွင့်လိုက်သည်။ အစပိုင်း၌

ဘာစကားမှထွက်ဘဲ အရက်သာ ဖိသောက်နေပေမယ့် ရေချိုကိုလဲ
လာသည့်အခါမှာတော့ စကားတွေ ထွက်လာခဲ့ပေပြီ။

“ဘဒင် ... ငါ ဟိုကောင်ကို မသင်္ကာဘူး”

“မင်းက ဘယ်လိုထင်လို့လဲ။ ဒီကောင် သွေးမရှိပါဘူးကွာ
မနေ့က အလစ်မို့ တို့ ခံလိုက်ရတာပါ”

“ဒါထက် အာစိက ငွေတစ်ဝက်ပဲပေးတာ မလွန်လွန်းဘူး
လား။ ခိုင်းတော့ မချီမဆန်။ လူတွေဖြင့် ကံကောင်းလို့ မသေတယ်
သင်္ချိုင်းထဲ အလောင်းဖော်ရတဲ့အလုပ်။ ငါတို့မို့ လုပ်တာ”

ပြည့်လက်ရုံး ဖုန်းနှင့် အသံဖမ်းထားပေပြီ။ ဘေးမှ ဆူကား
ဆူရော။

“အေး ... ဒါထက် သူရဲနဲ့သန်းကျော် ငါတို့ကို လိုက်
နေတယ်”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“သူတို့ကို မခေါ်ဘဲ ကွက်ကျော်ရိုက်လို့တဲ့”

“ဒါတော့ကွာ အာစိကိုက ငါတို့ကိုပဲ ခေါ်တာကိုး”

“ဘော်ဒါအချင်းချင်း သစ္စာဖောက်ရမလားဆိုပြီး ငါတို့

ပြဿနာရှာချင်နေတာ တွေ့လို့ကတော့ မလွယ်ဘူး”

“ခက်တာပဲ ဘော်ဒါအချင်းချင်း နားလည်မှုပေးဖို့ ကောင်း

တယ်ကွာ ... ဟော”

ဖုန်းဝင်လာသဖြင့် ဘဒင် လန့်သွားသည်။

“သူရဲခဏီက ဖုန်း”

“နားထောင်လိုက်ကွာ၊ လာမယ့်ဘေး ပြေးတွေ့ရမှာပဲ”

“ဟဲ့လို”

တစ်ဖက်မှ အသံကို သဲသဲကွဲကွဲ မကြားရပေမယ့် ဒီဖက်မှ
အသံကိုတော့ ကြားနေရသည်။

“အာစိက နှစ်ယောက်တည်းခေါ်လို့ ငါတို့ လိုက်သွားရတာ
ပါကွာ။ ခုထိလည်း ပိုက်ဆံမရသေးပါဘူး။ ငါတို့ကို အထင်မလွဲပါနဲ့”

“ဪ ... တကယ်ပါ။ အာစိ အခြေအနေမကောင်းတာ
မင်းတို့လည်း အသိပဲ”

“အမယ်လေး မလိုက်ရတာ ကံထူးတယ်မှတ်ပါ။ ငါတို့နှစ်
ကောင် ကံကောင်းလို့ လိပ်ပြာလွင့်မလာတယ်”

“တွေ့ကြည့်ပေါ့ကွာ။ အသေးစိတ် သိချင်ရင် တစ်နေရာမှာ
ဆိုပြီး ပြောပြမယ်။ ဖုန်းထဲက မပြောချင်ဘူး”

“အေး ... အေး ... ငါတို့ လာခဲ့မယ်”

သူတို့နှစ်ယောက် အရက်ဝိုင်းကို လက်စသတ်ပြီး တစ်နေရာ
သို့ သွားဖို့ပြင်လျှင် ပြည့်လက်ရုံး နောက်မှ ခပ်ခွာခွာလိုက်ရသည်။

သည်စဉ် ဆတ်ခနဲ နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သဖြင့် ပြည့်လက်ရုံး ဖျတ်ခနဲ နောက်သို့လှည့်ပစ်ရသည်။ ရိပ်မိလျှင်မလွယ်။ သူတို့ တက်စိတစ်စီးပေါ်တက်သွားလေမှ သူလည်း တက်စိတစ်စီးနှင့် လိုက်ရသည်။ သူတို့ကားဆို ရိပ်မိသွားမှာစိုးလို့ပါ။ ပြည့်လက်ရုံး တက်စိနှင့် လိုက်သွားပြီးမှ ဒေါနထံ ဖုန်းဆက်ရသည်။

“မင်း အိမ်ပြန်နှင့်တော့။ ငါ သူတို့နောက် လိုက်သွားပြီ”

“ဟာ ... အစ်ကိုတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်ပါ့မလား။ သူတို့က တကယ့်လူဆိုးကြီးတွေနော်။ ကြာညိုပြောသလို ရဲကို တိုင်ချက် ဖွင့်လိုက်ပါလား အစ်ကို”

“ငါသိပါတယ်ကွာ။ ဒီတစ်ခါလိုက်ရင် အဖြေပေါ်ပါပြီ။ အဲဒီတော့မှ တစ်မြုံလုံးကို ဖမ်းပြီး ထောင်ချပစ်လိုက်မယ်”

“အစ်ကိုရယ် ကျွန်တော် စိတ်မချဘူးဗျာ။ ကျွန်တော် နောက်က လိုက်ခဲ့မယ်”

“ဟာ ... မင်းက မလည်မဝယ်နဲ့၊ ကားတောင် ကောင်းကောင်းမောင်းတတ်တာ မဟုတ်ဘဲနဲ့။ အိမ်ပြန်လိုက်ပါကွာ။ ငါ့စကားနားထောင်စမ်းပါ”

ဘယ်လိုမှ ပြောမသင့်ဖြင့် ပြန်လာရပေမယ့် ဒေါနရင်ဆိုင်လေးလေးကြီး။ ထင်နေရသည်။ ယခုတော့ အစ်ကိုအိမ်နဲ့အတိုင်

အိမ်သို့သာ ပြန်လာခဲ့ရသည်။

ဒေါန ကားနှင့်ပြန်ရောက်လာတော့ ကြာညို သူ့အစ်ကိုကို ဆီးပြီး အပြစ်တင်သည်။

“အစ်ကိုဒေါန အစ်ကိုကို ဘာဖြစ်လို့ တစ်ယောက်တည်းထားခဲ့တာလဲ။ ဟိုက လူဆိုးတွေနော်”

“ငါလည်း ပြောတာပဲ။ မရဘူး ... နင့်လူက သိပ်ပြီး စတန်ထွင်တာ။ ငါသာဆို ရဲတိုင်လိုက်ပြီ”

“သူက သက်သေခိုင်ခိုင်လုံလုံရမှ တရားစွဲချင်တာ။ အခုရော ဘယ်လိုတွေလုပ်နေလဲ”

“လူဆိုးတွေနောက်လိုက်သွားတာ။ မြို့ထဲက လူရှင်၊ ကားရှင်နဲ့ ငါကလည်း ကားကို လည်လည်ပတ်ပတ်မောင်းတတ်တာမဟုတ်”

မောင်နှမ (၂) ယောက် စကားများနေရစဉ် သူတို့ တန်းလျားဇက်သို့ ဇင်မင်း လျှောက်လာခဲ့ပြီး အပေါ်သို့ တက်လာပုံက ထူးထူးခြားခြား။ နှစ်ယောက်သား ကြောင်ကြည့်နေကြစဉ် ဇင်မင်း ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်ပြီး သူတို့ကို ပြုံးပြ၏။

၁၅၈ ကြယ်စင်မှူးဝေ

“ညီလေးတို့...သော်ကရော ဘယ်သွားလဲ”

“သူ့သူငယ်ချင်းဆီ သွားတယ်”

“သူက တောက လာတာလေ။ သူငယ်ချင်းတွေ၊ ဘာတွေ ရပြီလား”

“ရတာပေါ့။ သူငယ်ချင်းဆိုတာ အချိန်နဲ့မဆိုင်ဘူး”

“ပြည့်လက်ရုံး သတင်းရပြီ”

“ဟုတ်လား၊ ဘာတဲ့လဲ”

“သူ့သူငယ်ချင်း အရင်းကြီးဆီက သတင်းရတာ။ သူ သေပြီ”

“လကန်ရင် အစ်ကိုလာမှာလေ။ လကန်ဖို့ (၁၀) ရက်လောက် ပဲ လိုတော့တာပဲ။ စောင့်ကြည့်လိုက်ပေါ့”

“အပြောကတော့ အပိုင်ပဲ”

“ကြာညီ၊ မျက်ခုံးရှုံ့သွားရသည်။ ဒီလူ ဘာအကြံအစည်နဲ့ လာတာလဲ။”

“ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မတို့ကို လာပြောနေရတာလဲ။ ရှင် မကျေနပ်ရင် အစ်ကိုသော်က လာမှရှင်းလေ”

“မင်းတို့ (၃) ယောက်လုံး အတူတူပဲဟာ။ မင်းတို့အုပ်စု ခြံထဲကို ဘာအကြံအစည်နဲ့ ဝင်လာကြသလဲ။ ငါ မသင်္ကာဘူး။ ဒီ

အမှန်းနှင့်နှောင့်ဖွဲ့ရစ်နွယ်သော ၁၅၉

ဆော့ ငါ့ခြံထဲက ထွက်ပေးပါ”

“အဲဒါတွေ အစ်ကိုလာမှပြော။ ကျွန်မတို့ သူ့အဆုံးအဖြတ်ကို နာခံမယ်”

“မလိုချင်ဘူး။ မင်းတို့ အခုထွက်မလား၊ မထွက်ဘူးလား။ အဲဒါပြော။ မထွက်ရင် ရဲဌာနကို ဖုန်းဆက်မယ်။ ပိုင်နက်ကျူးလွန်မှုနဲ့ မင်းတို့ကို ထောင်ထဲထည့်မယ်”

“ဘလိုင်ကြီးပါလား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မတို့မောင်နှမတွေ စိတော့ ထွက်ပေးမယ်လို့ ပြောပြီလေ”

“မရဘူး... အခုထွက်။ ငါ ရဲဌာနကို ဖုန်းဆက်ပြီ”

“တကယ့် ကိုဇင်မင်း ညစ်ပတ်နေလျှင် ကြာညီ၊ အစ်ကိုထံ နှလုံးဆက်ဖို့ ပြင်ရသည်။ သို့သော် ဖုန်းက ဆက်လို့မရ။ စက်ပိတ် သွားတာလား။ အစ်ကို ဘယ်ရောက်နေတာလဲ။”

“နောက်ဆုံး သူမတို့မောင်နှမ ရှိသမျှ ဝန်စည်စလယ်လေးတွေ ချွေး ခြံထဲမှ ထွက်ခဲ့ရသည့်အဖြစ်။ ကားလည်း ယူမသွားရပါ။”

“တော်တော်ယုတ်မာတဲ့လူပဲ။ အေးလေ... အစ်ကို့ဆီ နှလုံးဆက်သွယ်လို့ရတာပဲ”

“လောလောဆယ် ဘယ်သွားနေရမလဲ”

“ထမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ထမင်းစားရင်း စောင့်ကြမယ်”

၁၆၀ ကြယ်စင်မှူးဝေ

အစ်ကိုဒေါ်န။ အစ်ကိုလာမှ သူ့အမိန့်အတိုင်း ရှေ့ဆက်ကြတာပေါ့
မောင်နှမ (၂) ယောက် အထုပ်အပိုးလေးတွေနှင့် လျှောက်
သွားနေကြဆဲ အနားသို့ တက်စီတစ်စီး ထိုးရပ်လာပြီး ...

“ဘယ်သွားကြမလို့လဲ ညီလေးတို့၊ ဘယ်ကိုပို့ပေးရမလဲ”
ဒေါ်နနှင့်ကြည့်၊ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်
ကြပြီး မျက်လုံးနှင့် တိုင်ပင်ကြ၏။

“ထမင်းဆိုင်သန့်သန့်လေးတစ်ခုကို သွားမလား”

တက်စီသမား၏လမ်းညွှန်မေးခွန်းကြောင့် ဒေါ်န သဘော
ကျသွားသည်။ ကြည့်ကတော့ တွေးတွေးဆဆ။

“အစ်ကိုကို ဘယ်နေရာက စောင့်မှာလဲ။ ဒီလမ်းထိပ်က
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာဖြစ်ဖြစ် စောင့်ကြမယ်”

“အထုပ်အပိုးတွေနဲ့ ဣန္ဒြေမဲ့ပါတယ် ညီမလေးရယ်၊
ထမင်းဆိုင်တစ်ခုရပ် သွားရအောင်”

“ကဲ ... တက်ကြပါ။ ထမင်းဆိုင်ဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်ဖြစ်ဖြစ်
သွားချင်တဲ့နေရာ ပို့ပေးမယ်”

တက်စီသမား လောသဖြင့် မောင်နှမ (၂) ယောက် ကာ
တက်ထိုင်မိသောအခါ ...

အခန်း (၁၇)

ပြည့်လက်ရုံးပုံစံက ရုပ်ရှင်ထဲကအတိုင်းပေါ့။ နှုတ်ခမ်းမွေး၊
ဆတ်ဆတ်မွေး မရိတ်ဘဲထားတာကိုက ရုပ်မျက်ထားတာ။ အဝတ်
အစားဆိုလည်း ခပ်စုတ်စုတ်။ ဒီနေ့ ဝတ်ထားတာ ဂျင်းဘောင်းဘီ
ဗြူစုတ်စုတ်နှင့် အပေါ်မှ ဂျာကင်အနက်ကွက်။

အရင် ပြည့်လက်ရုံးက မြင်တာနှင့် ဂျင်းတန်းမန်းပုံပေါက်
နေသူ။ ဘဝကိုက ပြောင်သွားပြီလေ။ အရင်ကတော့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်
နှင့် စီးပွားရေးသမားလေး။

ယခုကျ သေရွာပြန်၊ သေတွင်းထွက်၊ ကျားနာတစ်ကောင်။
အိပ်ဘဝကိုယ် ပြန်တွေးတိုင်း ယောက်ဖကို လည်ပင်းညှစ်သတ်ချင်
စိတ်က တဖွားဖွား။

သို့သော် သူ မင်းမဲ့စရိုက်ဆန်ဆန် မလုပ်ပါ။ ဇင်မင်းတို့

တစ်အုပ်လုံးကို တရားဥပဒေနှင့်အညီ ထောင်ထဲ ထည့်ပစ်ဖို့ပဲ စိတ်ကူးပါသည်။

အောင်ချစ်နှင့်ဘဒင် တက်စီရပ်လိုက်တော့ သူလည်း ရပ်နေသူတို့ (၂) ယောက် စားသောက်ဆိုင်သေးသေးလေးတစ်ခုထဲသို့ ဝင်သွားလျှင် ပြည့်လက်ရုံး ဆိုင်နှင့် မလှမ်းမကမ်းမှာ ကားထဲထိုင်နေသူ အကဲခတ်နေ၏။ တက်စီသမားက ...

“အစ်ကို ... ကျွန်တော် သားကို ကျောင်းကြိုစရာနှင့် အစ်ကိုကို ဘယ်ပို့ပေးရဦးမလဲ”

“ဟေ ... ဒါဆိုလည်း ထားခဲ့ကွာ။ ရတယ် ... ရတယ်။ ပြည့်လက်ရုံး ကားထဲမှထွက်ကာ ကားဆရာကို ကျသင့်ရင်းပေးလိုက်သည်။ နောက် ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဝင်ထိုင်၏။ သူ့အာရုံက ရှေ့မှ စားသောက်ဆိုင်သို့သာ။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှာလည်း လူက ၃-၄ ယောက်ရှိသည်။ အချိန်က မွန်းတည့်တော့မည်။

သူ ရှေ့သို့ မကြည့်နေတုန်း သူ့ဘေးနားမှ လူတစ်ယောက် ဖြတ်ပြေးသွားပြီး သူ့ကို ဆတ်ခနဲ အငွေ့တစ်ခုနှင့် စပရေးဖျန်းသလို ဖျန်းလိုက်ရာ ပြည့်လက်ရုံး ကာကွယ်ချိန်မရလိုက်။

သူ မူးဝေသွားပြီး သတိတွေ ချွတ်ယွင်းလွတ်ကင်းသွားသည်။

အတိတ်က အိပ်မက်တွေကို ကြောက်လန့်တကြား ဆက်မက်နေတော့သည်။

“ဟား ဟား ဟား ဟား ... သူတို့ကိုယ်သူတို့ လည်လှပြီ ဆိုလေ။ ပြည့်လက်ရုံး လွှတ်လိုက်တာဆိုပြီး လာလိမ့်နေတဲ့ အုပ်စု။ ခဲ ... ခုတော့ ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ”

သော်က၊ ဒေါနနှင့်ကြာညိုတို့ကို အိမ်ဟောင်းတစ်လုံးထဲမှာ ချုပ်နှောင်ထားကြသည်။ ဒေါနနှင့်ကြာညိုမှာလည်း တက်စီသမား ဆီလာသည့်အတိုင်း ရောက်ရှိနေကြခြင်းပင်။ သူတို့ရောက်ရှိပြီး ကြာမီ အစ်ကိုပါ ရောက်ရှိလာသဖြင့် အားလုံး မျှော်လင့်ချက်ကင်းသွားကြ၏။

သူတို့အဖြစ်က ရေတွင်းထဲကျနေသည့် ကြွက်စုတ်တွေနယ်။ ခွံပေမယ့် လူဆိုတာ ကြံရင်းနှင့်ပဲ သေမှာလေ။ ကြံစည်ရမှာပေါ့။ သူလွန်မသားတွေက ဖုန်းတွေပါ သိမ်းသွားသဖြင့် ဘယ်မှဆက်သွယ်

၁၆၄ ကြယ်စင်ပျံ့ဝေ

လို့ မရသေး။

သည်ကြားထဲ အစ်ကိုပြည့်လက်ရုံးပုံစံက ဆေးမပြယ်သေးသဖြင့် ဂူငူဝိုင်ဝိုင်။ ပါးစပ်မှလည်း အာလေး လျှာလေးနှင့်။

“ငါ ဘယ်ရောက်နေတာလဲ။ ခေါင်းထဲမှာလား။ မြေထဲမှာလား။ ကယ်ပါဦး ... ငါ့ရဲ့ ... နတ်သမီး ... ပေါက်လေးရယ်”

ကြည့်၊ အစ်ကိုကို သနားလိုက်တာ။ သူ့ခမျာ မသိစိတ်ထဲမှာကို သည်အဖြစ်က စွဲထင်နေတာ။ ကြောက်လန့်နေတာ။

ကြည့်၊ အစ်ကိုကို ဆေးပြယ်အောင် ဘယ်လိုလုပ်ပေးရမလဲ။ အရက်သမားဆိုလျှင် သံပရာရည်တိုက်ရမယ်ဆိုလား။ သံပရာသီးရှူပေးရသတဲ့။

ကြည့်၊ အစ်ကိုမျက်နှာကို ရေဖျန်း ဧကန်ကြောတွေဆွဲ ထိပေးရင်း သံပရာသီး ဘယ်ကရပါဟု စဉ်းစားရှာဖွေနေ၏။ အစ်ကိုအိပ်ကတော့ ခြေပစ်လက်ပစ်။

အိမ်ဟောင်းထဲမှာ သူတို့ (၃) ယောက်တည်း။ တံခါးအကုန်ပိတ်ထားသည်။ ပြတင်းပေါက်တွေကလည်း သံဆန်ကာကွယ်တွေနှင့်။

“ဒီလူတွေက ရက်စက်တယ်။ ငါတို့ (၃) ယောက်လုံးကို”

ခွဲကြီးထဲ မြှုပ်ပစ်ရင် ပြီးပါလေရော။ နင်ကလည်း ဒီတစ်ခါကျ အာမှအတိတ်နိမိတ်တွေ မရတော့ဘူးလား”

“အစ်ကိုကလည်း ကြာညိုက အကြားအမြင်ရနေတဲ့ ဆရာကြီးမှ မဟုတ်တာ။ ဒါပေမဲ့ ကြာညိုအာရုံထဲမှာ ဒီအဖြစ်ဆိုးက ချွတ်မြောက်မယ်ဆိုတာ ကြိုသိနေပါတယ်”

“လေကတော့ ခုထိ မလျှော့ဘူး။ ခေါင်းထဲရောက်တာတောင် မျက်စိပစ်ချင်တုန်း”

“ဖွဟဲ့ ... မပြောကောင်း၊ မဆိုကောင်း။ အစ်ကို ပြည့်လက်ရုံး ကောင်းကောင်းသတိရလာရင် အခြေအနေကောင်းလာမှာပါ။ လောလောဆယ် အစ်ကိုကိုပဲ ဝိုင်းပြီး နှာနှပ်ပေးရအောင်”

မောင်နှမ (၂) ယောက် တတ်သမျှ မှတ်သမျှ ဝိုင်းပြီး နှိပ်နှယ်ပေးနေကြသဖြင့် ပြည့်လက်ရုံး တဖြည်းဖြည်း သတိရလာခဲ့သည်။ သူသတိရတော့ ညနေစောင်းနေပေပြီ။

တစ်နေ့လုံး ဘာမှလည်း မကျွေး။ ရေတောင်မတိုက်ဘဲထားသဖြင့် (၃) ယောက်လုံး နေမထိ၊ ထိုင်မသာ။ ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေရသည်။

အိမ်က လူမနေတာကြာသဖြင့် လင်းနို့တွေ၊ ခိုတွေနှင့်။ အိမ်ထဲမှာ ရေလည်းမရှိ၊ ဘာမှမရှိ၊ ပြည့်လက်ရုံး သတိပြန်ကပ်လာပြီ

ဖြစ်သဖြင့် အခြေအနေတွေကို သုံးသပ်နိုင်ပေပြီ။

“အစ်ကို ... သူတို့တွေ့နောက်လိုက်ပြီး စုံစမ်းနေတုန်း အဓိကမှာ ခံလိုက်ရတာပဲ”

“ကြာညိုပြောသားပဲ အစ်ကိုရယ်။ ဇင်မင်းကို အမှုဖွင့်သိ ဆိုတာ။ ခုတော့ ကိုယ်တိုင်စုံစမ်း ထောက်လှမ်းလိုက်တာ သူတို့လက်ထဲ ပြန်ရောက်ရပြန်ပြီ”

“အစ်ကိုသေမှာထက် ကြာညိုတို့မောင်နှမပါ အဆစ်ပါနေတာကို စိတ်မကောင်းဘူး”

“ဪ ... အစ်ကိုရယ်။ သူတို့လုပ်တိုင်း လည်စင်ခံနေရအောင် ကြာညိုတို့ကလည်း ခြေမဲ့၊ လက်မဲ့တွေမှ မဟုတ်တာ။ လွတ်အောင် ကြံစည်ရမှာပေါ့”

“သူတို့က အိပ်ဆေးခပ်ပြီး အစ်ကိုတုန်းကလို ခေါင်းဆက်ထား၊ မြေမြှုပ်လိုက်ရင် ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ”

“ဘာလဲ ... အစ်ကိုက စိတ်ဓာတ်ကျနေတာလား။ ကြာညိုတော့ စိတ်ဓာတ်မကျဘူး။ သူတို့လှုပ်ရှားလည်း မှောင်မှ လှုပ်ရှားတာ။ သူတို့မလာခင် ကြာညိုတို့ လွတ်အောင် ကြံစည်ကြမယ်”

“ဟုတ်တယ် ... ကဲ ... အစ်ကိုတို့ ဘယ်က ဘယ်လို ထွက်လို့ရမလဲလို့ ဟာကွက်ရှာကြည့်ကြမယ်”

အိမ်က သစ်သားအိမ်၊ တိုက်ခံအိမ်၊ ဟောင်းပေမယ့် ခိုင်ခိုင်ခံ့ခံ့ ရှိသေးသည်။ (၃) ယောက်သား အပေါ်ထပ်တက်လိုက်၊ အောက်ဆင်းလိုက်နှင့် လက်နက်ရှာလိုက်၊ အပေါက်ရှာလိုက်နှင့် ကြိုးစားနေကြစဉ် မိုးချုပ်လာလေ၏။

“ဂျူး ... မောလိုက်တာ။ ဆာကလည်း ဆာ”

“သူတို့လာရင် အစားအသောက်ပါမယ်။ အစားအသောက်က ဆေးခတ်မယ်။ ဒါမှမဟုတ် သတိမေ့အောင်လုပ်ပြီး ခေါ်မှာပဲ။ အဲ ... ဆက်ရှာကြရအောင်”

မီးဖွင့်လို့ရသည်မို့ မီးဖွင့်လိုက်ကြပြီး ဘယ်အပေါက်ကများ နှင့်လို့ရမလဲဟု လိုက်ရှာကြသည်။ ည (၈) နာရီလိုးလောက်အထိ သာမန်အကြောင်းမထူးသဖြင့် ခြေပစ်၊ လက်ပစ် ထိုင်လိုက်ကြပြန်သည်။

သည်စဉ် ခြံထဲသို့ ကားတစ်စီး ဝင်လာသဖြင့် သူတို့ (၃) ယောက်လုံး လန့်သွားကြသည်။

“ဘယ်လိုတွေလုပ်ကြမလဲ အစ်ကို”

“အခြေအနေကြည့်ပြီး ရှေ့ဆက်တာပေါ့။ ဒေါနရေ ... ဆင့်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်ကို။ စိတ်ချပါ”

“ကြာညို ... သတိနဲ့နေနော်။ ညည်းကို စားစာခံမလုပ်စေနဲ့”

ပြောပြီး တံခါးပေါက်နားသို့ သူတို့ တစ်ဖက်စီ တစ်ယောက်စီ ကပ်လိုက်ကြသည်။ လက်ထဲမှာ ထင်းချောင်းတစ်ချောင်းစီ ထိထား၏။ ယင်းတွေက လက်ကောက်ဝတ်လောက်ရှိပြီး အရှည်တစ်တောင်လောက်။ ရိုက်တန်ကောင်းအရွယ်။

“ကနီ”

တံခါးဖွင့်လိုက်သည်နှင့် (၂) ယောက်လုံး ဝင်လာသည်။ ရိုက်ထည့်လိုက်ကြသည်။

“ခွပ်” “ခွပ်”

“ဒိုင်း... ဒိုင်း”

ရှေ့မှလူ အရိုက်ခံလိုက်ရပေမယ့် နောက်မှလူက လက်ဝဲသေနှုတ်နှင့် ပစ်လိုက်သဖြင့် သော်က၏ပခုံးကို ရှပ်ထိသွားသည်။ သူတို့အားလုံး ရုတ်ရုတ်သဲသဲ။ ကြာညို့ တံခါးကို အလျင်အမြန် ပိတ်၏။

သူတို့အားလုံးပေါင်း (၅) ယောက်။ ဓားပြအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ အင်အားက အပြည့်။

“ဟေ့ကောင် ... ဘာဖြစ်လို့ သေနတ်သုံးတာလဲ။ အရောက်ကုန်တော့မှာပဲ”

“မပူပါနဲ့ အာစီရယ်။ ဒီကောင်တွေခေါ်ပြီး အမြန်သုံး”

ကြတာပေါ့။ ဒီလို အစွန်အဖျားမှာလည်း ရဲပတ္တရောင် မရှိပါဘူး”

သူတို့ အလွယ်တကူနှင့် ဖမ်းမရအောင် ပြည့်လက်ရုံးတို့ (၃) ယောက် ပုန်းအောင်းနေကြသည်။ တံခါးကို မင်းတုန်းချပြီး ဖိတ်ထားသဖြင့် အပြင်မှ အလွယ်တကူ မဝင်ရ။

ပြည့်လက်ရုံး အပေါ်ထပ်သို့ ပြေးတက်သွားပြီး ပြတင်းတံခါး ခွင့်ကာ သံဆန်ကာကြားမှပင် အပြင်မှလူတွေ ကြားလိုကြားငြား စွတ်အော်သည်။

“ကယ်ကြပါဦးဗျို့... ကျွန်တော်တို့ကို လူဆိုးတွေ ဖမ်းထားပါတယ်။ ကယ်ကြပါ။ ရဲစခန်းကို အကြောင်းကြားပေးကြပါ”

တစ်ခွန်းပြီးတစ်ခွန်း ကုန်းအော်နေလျှင် အောက်ထပ်မှ တံခါးကို ကြိုးစားဖွင့်နေသည့် ဇင်မင်းတို့အဖွဲ့ မျက်လုံးပြူးသွားကြ၏။

ဘယ်လောက်ပင် လူနေကျပါးပါး စောစောက သေနတ်သံ (၂) ချက်ကြောင့် သတိထားနေမိကြစဉ် ထိုလူကုန်းအော်နေမှုကြောင့် အခြေအနေကမလှ။

“အာစီ... ပြေးမှန်ထင်တယ်။ တော်ကြာ လူတွေလာကုန်ရင် ပြေးပေါက်မှားနေမယ်”

“နေဦး... အိမ်မီးရှို့ပစ်ခဲ့မယ်။ ဒါမှ အစအနမပေါ်အောင်။ ကားထဲမှာ ဓာတ်ဆီရှိတယ်... မြန်မြန်”

လူမိုက်မှာ ဆေးမရှိ၊ ဦးနှောက်မရှိ၊ သူတစ်ပါး ဒုက္ခရောက်အောင် ကလိမ်ကကျစ်ကျဖို့ပဲ နားလည်သည်။

ဇင်မင်းစကားကြောင့် သူ့ရ ကားထဲရှိ ဓာတ်ဆီတစ်ပုံး ထုတ်ယူပြီး အိမ်ကို ပတ်လောင်းလိုက်သည်။ နောက် ဂက် (၈) မီးခြစ်ကို ခြစ်ကာ ပစ်ပေါက်လိုက်တော့ ...

‘ဂုန်း’ ခနဲ မီးစွဲလောင်ခါ အိမ်တစ်အိမ်လုံး ဟုန်းဟုန်းတောက်နေဆဲ သူတို့အဖွဲ့ ကားပေါ်တက်ကာ ကားစက်နှိုးလိုက်ကြသည်။

“မြန်မြန်မောင်း ... တော်ကြာ လူတွေလာလို့ ကွဲနေမယ်” ပြောပြီး ကားစက်နှိုးလိုက်ပေမယ့် ကားနှောက်ဘီးက ပြားနေပေပြီ။

“ဟာ ... ဒုက္ခပဲ၊ ကား ... ကားပါ မီးလောင်နေမယ်၊ တွန်း ... တွန်း ... နောက်ကိုရွှေ့”

ဓာတ်ဆီလောင်းပြီး မီးရှို့ထားသည်မှို သစ်သားအိမ်အိုဟောင်းကြီးက မီးလောင်လွယ်လှသည်။ ရေနံလည်း အထပ်ထပ်ထုတ်လောင်းပုံရ၏။ (၅) ယောက်သား ပျာယာခတ်နေကြဆဲ၊ ရဲကားရော၊ မီးသတ်ကားတွေပါ ဥဩဆွဲပြီး ရောက်လာကြလေရာ ...

“ဟာ”

ကားကိုထားခဲ့ပြီး ဇင်မင်းတို့ (၅) ယောက် ခြေဦးတည်ရာ

အွက်ပြေးကြပေမယ့် သက်သေခံပစ္စည်းအဖြစ် ကားရယ်၊ ပြေးသည့်သူတွေထဲမှ တရားခံဖြစ်သည့် ဘဒင်ရယ် ဖမ်းမိလိုက်ကြသည်။

အိမ်ကြီးကို ပိုင်းပြီး မီးငြိမ်းသတ်နိုင်ကြသဖြင့် ပြည့်လက်ရုံးတို့ (၃) ယောက် ဘေးမသီ၊ ရန်မခ ထွက်လာနိုင်ကြပေမယ့် ပြည့်သက်ရုံးမှာ ပန်းရုပ်ထိထားသဖြင့် ဆေးရုံသို့ အမြန်ဆုံး တင်လိုက်ကြသည်။

ဒေါ်နုနှင့်ကြာညို မောင်နှမမှာလည်း ဆင်ပြောင်ကြီး သွားရာ ဆင်မယဉ်သာ။ အထုပ်အပိုးတွေနှင့် ဆေးရုံသို့ လိုက်ရသည့်အဖြစ်။

အခန်း (၁၈)

ဆေးရုံမှာ ...

အမှုတွေစစ်ကြတော့ ပြည့်လက်ရုံး အဖြစ်မှန်တွေကို ဖွင့်လှစ်ပေးပြီ။ ပထမ လူသတ်မှုရယ်၊ ယခု ဒုတိယအကြိမ်သတ်မှု ကြံစည်မှုရယ်။ တရားခံကတော့ သူ့ယောက်ဖတော် ဇင်မင်းပါ။

ဘဒင်တစ်ယောက်ကို မိလိုက်သဖြင့် ကျန်တရားခံများ ခဲများ အပူတပြင်း လိုက်ရှာကြသည်။ သူတို့ကို ခိုင်းစေနေသူ ဇင်မင်းဆိုတာလည်း သက်သေခိုင်ခိုင်လုံလုံနှင့် သိကြရပေပြီ။

သော်က အမည်ခံသူဟာလည်း ပြည့်လက်ရုံးအစစ်ဆို ဖွင့်ချပြလိုက်ပြီ။

ရဲဌာနမှ အကြောင်းကြားမှုကြောင့် ဆေးရုံသို့ အူယား အူယား ထဘီမနိုင်၊ ပဝါမနိုင် ပြေးချလာသူဟာ ဒေါ်မြတ်နိုးသိပ်သည်း

ပြည့်လက်ရုံးကို ပြေးဖက်ပြီး မျက်ရည်တွေနှင့် ပဋ္ဌာမမြလူး။ ပြည့်လက်ရုံးမှာလည်း မျက်ရည်တွေနှင့်။ ငါ့အစ်မ ငါ့ကို တော်တော် ခုတ်ပါလား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မသေလို့ တွေ့ကြရတာ။ သို့သော် ...

“ကယ်ပါဦး မောင်လေးရယ်။ မောင့်ကို ရဲတွေ လိုက်ရှာနေကြတယ်။ မောင့်ကို ဖမ်းကြတော့မယ်။ မမ ... မမမှာ ကိုယ်ဝန်လွယ်ထားရပါပြီကွယ်။ မောင်လေး ခွင့်လွှတ်ရင် မောင်လေး ကျေးအေးရင် ခုတ်မဟုတ်လားဟင်။ ဒီတစ်ခါတော့ ခွင့်လွှတ်ပေးပါနော်။ မမနဲ့ အိမ်ထဲက မင်းတူလေးမျက်နှာကို ထောက်ထားပြီး အမှုရုပ်သိမ်းပေးပါနော်”

“အင်”

သူ ငိုနေတာ ကိုယ့်ကို အရှင်လတ်လတ် ပြန်တွေ့ရလို့ ဟုတ်တဲ့ သူ့ယောက်ျား အဖမ်းခံရမှာ ရာဇဝတ်ဘေးသင့်မှာ စိုးလို့ တို့။

ပြည့်လက်ရုံးမှာ ပန်းအော်ရာကြောင့် နာကျင်နေသည့်ကြား ဆဲမှ ရင်မှာ နှင့်ခနဲ။ ၅၂၈ မေတ္တာနှင့် (၁၅၀၀) မေတ္တာ ကွာလှချည်ထား။

သူ ဘာမှပြန်မပြောနိုင်ပေမယ့် အနားမှ ကြည့်နှင့် တွေ့ဆုံပြီ။ တောသူမ ရိုးရိုးလေး၊ သဘာဝပန်းပွင့်လေးကလည်း ထက်

ထက်မြက်မြက်နှင့် ဂျက်ဂျက်လန်။

“ရှင့်ယောက်ျားက အစ်ကိုကို ဆေးခတ်ပြီး အရှင်လတ်လတ် ခေါင်းထဲထည့်ပိတ်၊ မြေကြီးထဲ ထည့်မြှုပ်ထားတာ။ ဒီလောက် ယဇ် စက်ယုတ်မာတဲ့လူကို ခွင့်လွှတ်စရာလား။ ကျေအေးစရာလား”

“နင် ဘာသိလို့လဲ။ ဘာတွေလီဆယ်နေတာလဲ။ သူ့ သမီးယောက်ဖချင်း ဒီလောက်ထိ လုပ်ပါ့မလား”

“လုပ်တယ် ... လုပ်တယ်။ ကျွန်မ အရူးထပြီ သိန္နီထဲက ဖြတ်ပြန်လို့ အိမ်မက်မက်လို့ မြေပုံကို တူးဖော်ပြီး အစ်ကို့ကို ကယ်ထုတ်ခဲ့ရတာ”

“ဟင် ... နင် ... နင် ယောက်ျားကို မဟုတ်တာတွေ စွပ်စွဲဦး။ လီဆယ်ဦး”

မြတ်နိုးသိမ့်တစ်ယောက် လင်စိတ်မွန်ပြီး ကြာညို့ကို နှိပ်တော့ ပြည့်လက်ရုံး သူ့အစ်မလက်ကို လှမ်းဆွဲထားရ၏။ သူ့အသွင်က လူစိတ်ပျောက်မထုတ်။ ကြာညို့ထွက်ချက်ဟာ ယောက်ျားလည်ပင်းကို ကြိုးကွင်းစွပ်မှာ။

“နင် ... နင် ... မမှန်တာတွေ မပြောနဲ့။ နင့်ကို အသေဖျက်မှုနဲ့ တရားစွဲမယ်”

“ပြောပြီးပြီ။ ရဲက စစ်လို့ ကျွန်မတို့မောင်နှမ (၂) ယောက်

လုံး အဖြစ်မှန်အားလုံး ပြောပြလိုက်ပြီ။ ရှင် ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ဘူး။ အစ်ကို ကျေအေးချင်လည်း မရဘူး။ တရားဥပဒေအတိုင်းပဲ။ ပထမ အရှင်လတ်လတ် မြေမြှုပ်သတ်တယ်။ ဒုတိယ အရှင်လတ်လတ် မီးနှို့သတ်တယ်။ ရှင်တို့လင်မယား ဒီတစ်သက်တော့ ပြန်တွေ့ရမယ် မထင်နဲ့”

ကြာညို့စကားကြောင့် မြတ်နိုးသိမ့် ဒေါသတွေ၊ သောကတွေ ထွေးလုံးရစ်ပတ်ပြီး နေရာမှာပင် လက်သီးဆုပ်ပြီး တက်သလိုလို သတိမမှသာလိုလိုဖြစ်သွားသဖြင့် ဆရာဝန်၊ ဆရာမတွေ အလုပ်များ သွားကြလေသည်။

ယခုကျ သနားစရာ မင်းသမီးလေးမှာ မြတ်နိုးသိမ့်ဖြစ်သွားပြီး ဇင်မင်းမှာ နှစ်ထပ်ကွမ်း လူသတ်မှုဖြင့် အမမ်းခံနေရပြီး အမှုရင်ဆိုင်နေရသည်။

အိမ်မှာ တင့်တို တရယ်ရယ်ဖြစ်နေသူမှာ မြတ်နိုးသိမ့်ပါပဲ။

ပြည့်လက်ရုံး ပစ္စည်းအရောင်းဆိုင်တွေနှင့် ဝပ်ရှော့ကို ပြန်

ဖွင့်၏။ ဒေါ်နန့်ကြာညိုမှာလည်း ဒုက္ခခံခဲ့ရသမျှ ယခုကျ ရေမြင့်လို့ ကြာမြင့်၊ ပြည့်လက်ရုံး ကောင်းစားသမျှ သူတို့ပါ အကျိုးခံစားရလေပြီ။

သည်အခါ ကျောင်းတော်က ရန်စဆိုသလို မရှုမစိမ့်၊ မကြည့်နိုင်တာ မြတ်နိုးသိမ့်နှင့် ဦးလေးသောင်းစိုး နုနုနွယ်။

မြတ်နိုးသိမ့်မှာ ယောက်ျားကို မျိုးထားမတတ် ချစ်ခင်သူ့ တစ်ခါသွားတွေ့ပြီးတိုင်း အိမ်ရောက်လျှင် မျက်ရည်တစ်ခင်းစမ်းကြဲလိုက်၊ ဝန်းဒိုင်းကြဲလိုက်။

ဇင်မင်းက မျက်ရည်တစ်ခွက်နှင့် လျှာအရိုးမရှိ လှည့်ပတ်ပြောတိုင်း သူ့မှာ ယုံကြည်မြဲ၊ ခွင့်လွှတ်မြဲ၊ မောင်တစ်ယောက်လုံး နှစ်ကြိမ်အသတ်ခံရတာကို မနာနိုင်ဘဲ ဇင်မင်း အနေဆင်းရဲ အစားဆင်းရဲနှင့် ထောင်ဒဏ်ကြီးကြီးကျကျမှာ သူတို့နှစ်ယောက် ကွေကွင်းရမှာကို ရင်ထုမနာဖြစ်နေလေ၏။

“မရယ် မကို ရွှေဘုံပေါ်မှာ စံစေချင်လွန်းလို့ပါဗျာ။ အခု မမှာ သူဌေးသမီးဖြစ်ပြီး တစ်ကျပ်၊ တစ်ပြားကအစ သူ့ဆီမှာ လက်ဖြန့်နေရတာ။ မောင်က သူ့ကို သတ်ချင်တာမဟုတ်ပါဘူး။ ပေးချင်ရုံပါ။ အဲဒါ ဟိုကောင်တွေ လုပ်တာပါ။ မောင်က ခေါင်းဆက်ဆိုတော့ ငယ်သားတွေလုပ်သမျှ မတရားခေါင်းခံရတာပါ”

“ဒေါ်နန့်ကြာညိုက မျက်မြင်သက်သေတွေ သူတို့ထွက်ဆို နက်က အရေးကြီးတယ်။ သူတို့ကြောင့် မောင့်လည်ပင်း ကြိုးကွင်း ဖြစ်ခဲ့ရမှာ”

ဇင်မင်းက လူလည်။ ပြည့်လက်ရုံးကို အပြစ်မပြဘဲ ကြာညိုဆီဒေါ်နအပေါ် အပြစ်ပုံချခဲ့သည်။ သူ့ကိုယ်သူကျတော့ မတရားပဲ ဖြစ်ခဲ့ရသလိုလို့၊ မသိနိုးနဲ့ပုံစံ။

မြတ်နိုးသိမ့်ကလည်း ယောက်ျားတိ ဓားကြည့်ဆိုသည့်အစား အချုပ်ထဲမှ ဇင်မင်း သွေးထိုးသမျှ မျက်ရည်ခံထိုးသမျှ ပစ်ကျနေသည်။

ပင်ကိုစိတ်သဘောနဲ့သူ၊ ကောင်သူပေမယ့် ဇင်မင်း၏ပယောဝင်နှောက်လိုက်သောအခါ သမုဒယသံယောဇဉ်နှင့် ပူးပေါင်းပြီး နှစ်ကို မမြင်နိုင်တော့ပေ။

စိတ်သဘောထားတွေ ပြောင်းပြီး ကြမ်းတမ်းယုတ်မာတာကကျစ်လာပေတော့သည်။ မြတ်နိုးသိမ့်၏ဖြူစင်သည့် နှလုံးသားမှာ ဇင်မင်းဟူသည့် ဒေဝဒတ်ကြောင့် မည်းမှောင်နှောက်ကျိရပါလေ

နုနုနွယ်ကျတော့ရော ...
လင်အို၊ လင်မင်းကြီးကို အခြေအနေအရ မချစ်သော်လည်း

အောင်ခါနင်းနေရာမှ ဇင်မင်းဟူသည့် ဆယ်နှစ်ကြီးကဝေနှင့်သွားတွေ
ပြီ။ ဇင်မင်း၏အညာအပလီစကားတွေမှာ ယုံကြည်နေသူပီပီ သူနှင့်
ဇင်မင်းတို့ ကွေကွင်းရသည်မှာလည်း ကြာညိုတို့မောင်နှမသာ တရားခံ
အရေးကောင်းတုန်း ဒီနီးဒေါင်းဖျက်တာ သင်းတို့ဆိုပြီး
အလကားနေရင်း အခြောက်တိုက်မုန်းတီးနေတော့ရာ ...

မြတ်နိုးသိမ့်နှင့်အသွင်တူနေရလေတော့သည်။ ဒေဝဒတ်က
သနားကြသည့်သူတွေ။

ကြာညိုနှင့်ဒေါနမှာတော့ မသိရ။ ပြည့်လက်ရုံးဟာ လူနု
နေရာမှန်ဖြစ်သွားပြီ။ အခိုက်အတံ့ ပိတ်ထားရသည့်သို့မီးပွားရေးတွေ
စွမ်းစွမ်းတမံ ပြန်လည်လုပ်ဆောင်နေချိန်မှာ သူတို့မောင်နှမကလည်း
တစ်တပ်တစ်အား။

အရောင်းဆိုင် (၂) ဆိုင်မှာ ဦးလေးသောင်းက တစ်ဆင့်
ထိုင်သည်။ ကျန်တဲ့တစ်ဆိုင်ကို ပြည့်လက်ရုံး ကြာညိုကို ထိုင်
သည်။ မန်နေဂျာသဘောမျိုး ငွေရှင်းကောင်တာ ထိုင်ရသည်။
အရောင်းစာရေးတွေ ရောင်းသမျှ ဘောက်ချာဖြတ်၊ ငွေသိမ်း။ အချို့
အနေအရပ်ရပ်ကို မျက်စိလျင်လျင်နှင့် ကြည့်ပေါ့။ CCTV တပ်
သည်။ မသမာမှုကို ပြန်စစ်လိုလည်း ရသည်။

အဲ ... ဒေါနကိုတော့ ပညာနည်းသူဆို ဝပ်ရှော့မှာ နေရာ

သည်။ ရိုးသားဖြောင့်မတ်သူ ပြည့်လက်ရုံးရဲ့လူယုံအလုပ်သင်ရင်း
ဆိုင်မှာ စပိုင်ထားတာ။

ပြည့်လက်ရုံးကတော့ ဆိုင် (၂) ဆိုင်ကို အခြေအနေသွား
ကြည့်လိုက်။ ဝပ်ရှော့ကို ပြန်လာလိုက်။ နောက် ... ရုံးချိန်းရှိသည့်
အခါ တရားရုံးကိုလည်း သွားကြရသည်။

အိမ်ရှေ့မှ အိမ်နောက်မချမ်းသာဆိုသလို အစစ်ဖြစ်သူက
ဆိုတိုတရယ်ရယ်နှင့် အိမ်မှာ နတ်ကတော်တွေ၊ ဗေဒင်ဆရာတွေ၊
အိတ်တော်တွေနှင့် ခြေရှုပ်နေပြန်သောအခါ ...

ပြည့်လက်ရုံး ခေါင်းစားချပြန်သည်။
သည်ကိုစွဲကို ဘယ်လိုကိုင်တွယ်ရမှာလဲ။ သူ့အစစ်မဟာ သူ
တို့ရော ချစ်ခင်သေးရဲ့လား။ အချစ်ကြောင့် ယောက်ျားကြောင့်
အလှူကုန်းနေသူဟာ အရာရာကို အန္တရာယ်ကို မမြင်နိုင်တော့ပြီ ထင်
သည်။

ပြည့်လက်ရုံး ရှေ့ကိုသာ ကျုံးပြီး စီးပွားရှာနေရာမှ အိမ်ထဲ
သို့ ပြန်ကြည့်လိုက်တော့ အိမ်မှာ နတ်ကတော်တွေ၊ ဗေဒင်ဆရာတွေ၊
အိတ်တော်တွေ တရုန်းရုန်းမို့ မျက်လုံးပြူးရပါချေပြီ။

အခန်း (၁၉)

ပြည့်လက်ရုံးတို့ (၃) ယောက် အိမ်ပြန်ရောက်ချိန်ဟာ ည (၇) နာရီ။ ထိုအချိန်ထိ သူ့ဘိုးတော်တွေ၊ နတ်ကတော်တွေက အလုပ် လုပ်တုန်း။ ကျန်သည့် ပုလင်းတူပူးဆိုတွေပါဆိုတော့ အိမ်မှာ လူထိ သတ်က (၉) ယောက် (၁၀) ယောက်လောက် ရှိသည်။

ပြည့်လက်ရုံး မျက်ရုံးတွန့်ပြီး အိမ်ထဲဝင်လာတော့ သူတို့အိမ် က ထိမထင်။ ဂရုကိုမစိုက်။ ပြည့်လက်ရုံး မြတ်နိုးသိမ့်ကို စာနာသနား ပေမယ့် အကြွင်းမဲ့ ကြင်နာလို့တော့မရ။ အကြွင်းမဲ့ အလိုလိုက်လို့မဖြစ်

သူ့ယောက်ျားက ကိုယ့်ကို (၂) ခါပြန် သတ်ထားသူ။ သူ့ယောက်ျားကိုပဲ အစွမ်းကုန် သနားနေတာ။ အလိုလိုက်နေလို့ သူတို့မိသားစုရဲ့အသက်၊ အိုးအိမ်၊ စည်းစိမ်တွေ ရေစုန်မျှောသွား လိမ့်မည်။

“မေ ... ဒါတွေက ဘာတွေလဲ။ တစ်ညလုံး လုပ်ကြမှာ လား”

“ယတြာချေမှာလေ။ ယတြာက ည (၁၂) နာရီမှာ။ နေ့ (၇) နေ့သားသမီး (၇) ယောက်က သစ်သီး (၅) မျိုး၊ ပန်း (၅) မျိုး၊ လက်နက် (၅) ပါးနဲ့ အဘဘိုးမင်းခေါင်ကို ပူဇော်ကန်တော့ရမှာ။ ဒါကြောင့် မမရဲ့မိတ်ဆွေ (၇) ရက်သားသမီးတွေကို ဖိတ်ထားရတာ။

မြတ်နိုးသိမ့်ဟာ ယောက်ျားတွေနှင့် ဘေးအန္တရာယ်ဆိုတာ ဆွေးတောင် မကြည့်တော့ဘူးထင်သည်။ လက်နက်တွေနှင့် လူ (၇) ယောက်ဟာ ည (၁၂) နာရီမှာ သူတို့အိမ်ကို အေးဆေးစားပြတိုက် သွားလို့ရတယ်ဆိုတာ မတွေးမိတာလား။

ဒါမှမဟုတ် သူ့ယောက်ျား ဒေဝဒတ်ရဲ့မစားရတဲ့အမဲ သဲနှင့် အက်စေသည့် စီမံကိန်းတွေလား။

ပြည့်လက်ရုံး ဘာဆက်လုပ်ရမှာလဲ။ သူ့အစီမံကတော့ အားလို့ရမည်မထင်။ မွန်နေပြီး အကြီးကြီးကို မွန်နေပေပြီ။

သူ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့်ပင် ညှော်ခန်းထဲမှာ ထိုင်လိုက်ရ၏။

“ဘာတွေများ ဖြစ်လာဦးမှာမို့လဲဗျာ။ ကိုယ့်အိမ်ကို စားပြ ဆိုက်သွားမှာတောင် မစိုးရိမ်တော့ဘူးလား”

“နင်ကစော့ ဥစ္စာခြောက်နေမှာပေါ့။ ငါကတော့ ငါ့

၁၈၂ ကြယ်စင်မျိုးထ

ယောက်ျား လွတ်ဖို့ဆို ယတြာတွေလုပ်ရမှာပဲ။ တကယ်ကျ မောင်
အချောင်ခံရတာပါ။ သူတပည့်တွေ လုပ်တာ။ တပည့်မကောင်းဘူး
ဆရာခံနေရတာ”

“သူ ကျုပ်ကို သတ်တာ ခင်ဗျား မယုံဘူးပေါ့။ ဟုတ်လား
သူတပည့်တွေကိုယ်တိုင်က ကျုပ်တို့သတ်ဖို့ ငွေပေးပြီး ခိုင်းတာပဲ။
ဖြောင့်ချက်ပေးနေတဲ့ကြားထဲက ခင်ဗျား တော်တော်မွန်နေပါလား”

“နင် မတရားမပြောနဲ့။ သူတပည့်တွေက ရဲရိုက်လို့ မဟုတ်
မမှန်တာတွေ လီဆယ်ပြောတာ။ နားလည်မှုလွဲပြီး နင့်ကို လုပ်ကြံတာ
အခု နင်လည်း မသေဘူးလေ။ အစ်မမျက်နှာထောက်ပြီး ခွင့်လွှတ်
လိုက်ပေါ့။ အခုတော့ ... အဟင့်ဟင့် အစ်မမျက်နှာရော၊ ဗိုက်ထဲ
တူလေးမျက်နှာရော ဘာမှမထောက်မညှာ”

“တော်ပြီဗျာ ... ခင်ဗျားလုပ်ချင်တာသာလုပ်၊ ကျုပ်
လည်း ခင်ဗျားလူတွေ စားပြမတိုက်နိုင်အောင် ကျုပ်လူတွေ လုပ်
ထားရမှာပဲ”

ပြောပြီး ပြည့်လက်ရုံး သူ့မိတ်ဆွေခရီးအုပ်နှင့် ရဲ (၄) ထောင့်
လောက်ကို အကျိုးအကြောင်း ပြောကာ ခေါ်လိုက်သည်။ မြတ်နိုး
၏နတ်ကတော်အဖွဲ့ မျက်စိမျက်နှာပျက်နေကြတာ သူမြင်နေသေး

ပြည့်လက်ရုံး ကိုယ့်အခန့်သွားပြီး ရေချိုး အဝတ်အစား

လဲကာ ထမင်းစားခန်းသို့ ဆင်းခဲ့သည်။ အခြေအနေတွေက ရှုပ်ထွေး
နေပြီမို့ မည်သူ့ကိုမျှ မယုံရဲကြတော့။

ကိုယ့်အစ်မကလည်း ကိုယ့်လူသူဖက်သာ။ သူ့ယောက်ျား
အတွက် ခံစားနေရသူ။ လက်စားချေချင်နေသူ။ ဒါကြောင့် သူတို့
(၃) ယောက် အစားအသောက်များကို အပြင်မှ ဝယ်လာခဲ့ကြရသည်။

ဆေးခတ်မှာ၊ တတိယအကြိမ် လုပ်ကြံခံရမှာတွေ မဖြစ်ချင်
တော့။ သူတို့အဖွဲ့ ဝယ်လာသည့် ခေါက်ဆွဲကြော်၊ အုစိမ်းကြော်၊
အခေါက်ကင်များကို ပြင်ဆင်ပြီး စားသောက်ဖို့ ပြင်နေကြစဉ် မြတ်နိုး
သိမ့် ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ဝင်လာ၏။

“အိမ်က လမင်း၊ ဟင်းတွေ မစားဘူးလား။ ဒီနေ့ မောင်
လေးကြိုက်တဲ့ ပုစွန်ထုပ်ချက်ထားတယ်လေ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ နောက်နေ့မှ စားမယ်”

“အို ... နောက်နေ့ဆို ဘယ်လတ်ဆတ်တော့မလဲ။ ခုစား။
အများကြီး ချက်ထားတာ။ (၃) ယောက်လုံး စားလို့ရတယ်”

လောကွတ်တွေ အပြည့်အလျှံနှင့် ပုစွန်ထုပ်ပန်းကန်ကို
ယူလာပေးတော့ ပြည့်လက်ရုံး အိမ်အကူများကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။
မပန်းချစ်က နောက်မှ လက်ခါပြတာ မြင်လိုက်ရ၏။

မြတ်နိုးသိမ့်ကတော့ ဟင်းတွေကို အတင်းပင် ပန်းကန်ထဲသို့

ထည့်ပေးမည် ပြင်နေသဖြင့် သူတို့အဖွဲ့ ကိုယ့်ပန်းကန်တွေကို လေးစား
မြှောက်ထားကြရသည်။

“ပြီးမှ ထည့်စားမယ် မမ။ အခု ဒါတွေပဲ အရင်စားပါရအောင်
ဦး”

“ဪ... မမက စားစေချင်လို့ပါကွယ်”

သူက အတင်းပင် ပန်းကန်ထဲ ထည့်၊ ပြည့်လက်နံ့
ပန်းကန်ကို နောက်ဆုတ်လိုက်တော့ ပုစွန်ထုပ်က စားပွဲပေါ် ဘုတ်ခေါက်
ပြုတ်ကျ၏။ မြတ်နိုးသိမ့် ဒေါသထွက်လာလေပြီ။

“နင်တို့က ဘာအချိုးလဲ။ စေတနာကို စော်ကားတာလား”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်တို့ ကိုယ့်အန္တရာယ် ကိုယ်ကြိုက်တိုက်
ကာကွယ်ကြတာပါ”

မြတ်နိုးသိမ့် ရူးရှုရှုနှင့် အိမ်ရှေ့ပြန်ထွက်သွားလေမှ သူ့
ကောင်းကောင်းစားရတော့သည်။ သည်စဉ် သူ အကူအညီတောင်း
ထားသည့် ရဲ (၅) ဦး ဆိုင်ကယ်တွေဖြင့် ရောက်ရှိလာခဲ့လျှင် နတ်
ကတော်အဖွဲ့ မျက်စိ၊ မျက်နှာတွေ ပျက်သွားကြသည်။

ပြည့်လက်ရုံး၊ ကြာညိုနှင့်ဒေါ်နတ် (၃) ယောက် ရဲများ
စာကြည့်ခန်းထဲသို့ ခေါ်သွားပြီး အခြေအနေတွေကို ရှင်းပြလိုက်သည်။

“သူတို့ ယုံကြည်မှု လူအင်အား၊ လက်နက်အင်အား အကြောင်း

နဲ့ဆိုတော့ စိတ်မချလို့ လှမ်းပြီး အကူအညီတောင်းရတာပါ။ အခြေ
အနေကို ကြိုတင်ပြီး ကာကွယ်၊ စီမံထားရမယ့်အဖြစ်မို့ပါ”

“ကျွန်တော်တို့ သဘောပေါက်ပါတယ်။ ကဲ ... စိတ်ချ
လက်ချသာနေပေတော့”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ။ အင်း ... သူတို့က ဘုရားခန်း
မှာ နေရာယူ လုပ်ကြ၊ ကိုင်ကြမှာဆိုတော့ ခင်ဗျားတို့လည်း အပေါ်
ထပ်မှာပဲ နေရာယူမှထင်တယ်”

“အပေါ်ထပ်ရော၊ အောက်ထပ်မှာပါ” စောင့်မယ်။ လိုအပ်ရင်
အကူအညီထပ်ခေါ်မယ်။ တော်ကြာ အပေါ်မှာ မဲစောင့်နေတုန်း အပြင်
နဲ့ ဆက်သွယ်ပြီး စားပြတိုက်သွားလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျားအစ်မကို သိပ်
အလိုမလိုက်နဲ့ဗျ။ ဒီကိစ္စမျိုး ခဏခဏဆို မလွယ်ဘူး။ ကင်းပုန်းချရုံနဲ့
ရမယ့်ကိစ္စ မဟုတ်ဘူးနော်”

“ပြောလို့လည်း မရဘူးဗျာ။ သူက ဒီလောက်ထင်ရှားနေတဲ့
အမှုကြီးကို ရှေ့နေတွေ၊ တရားသူကြီးတွေရဲ့အကူအညီ၊ နတ်ကတော်
တွေ၊ ဗေဒင်ဆရာတွေရဲ့အကူအညီနဲ့ ပိန်းကြားဖက်ပေါ် ရှေ့တင်သလို
လျှောကျပြေပျောက်သွားဖို့ ကြိုးစားလို့ရမယ်ထင်နေတာ”

“ခင်ဗျားတို့မောင်နှမက အမွေမခွဲရသေးဘူး မဟုတ်လား။
သူလုပ်ပုံနဲ့ ခင်ဗျားပါ ရှိသမျှ ပြောင်နေဦးမယ်။ ခုခေတ်က အမှုအခင်း

ဖြစ်ရင် လွယ်တာမဟုတ်ဘူး။ ငွေတွေ မမျှော်မှန်းနိုင်လောက်အောင် ကုန်တာ။ ဒီကြားထဲ သူက နတ်ကတော်တွေ၊ ဘိုးဝေ၊ မယ်တွေပါ ပါလာပြီနော်။ ဓားပြတိုက်ခံရမှာတွေပါ ထည့်တွက်ဦး”

“ခုချိန်ကျမှ အမွေခွဲပေးလိုက်ရင်လည်း သူ့ရှိသမျှ ကုန်တော်မှာ။ ကျွန်တော် ထိန်းပေးနေတာပါဗျာ။ ဒီစေတနာတွေကို သူ မလည်ဘူး။ ယောက်ျားယူတော့လည်း တကယ့်ပိုင်လုံး၊ အိမ်ထောင်သွားယူတယ်။ ဟိုက ပိုင်းချင်တိုင်း ပိုင်းမရတော့ ကျွန်တော့်ကို အကြိမ်သတ်ဖို့ ကြိုးစားတယ်။ ကံကောင်းလွန်းလို့ ကယ်မယ့်သူတွေရတာ”

ရဲမှူးက မိတ်ဆွေဖို့ အကျိုးအကြောင်းတွေ ပြောရင်း လက်ရုံးတို့ အပေါ်ထပ် ဘုရားခန်းကို လှမ်းမြင်ရသော ဝရန်တာစတည်းချရသည်။

ရဲ (၅) ယောက်ဖို့ အပေါ်ထပ်မှာ (၂) ယောက်၊ အောက်ထပ်မှာ (၃) ယောက်၊ နေရာချပေးထားသည်။ ကင်းသဘောနဲ့ ပြည့်လက်ရုံးနှင့်ဒေါနကလည်း သံတုတ်ကိုယ်စီနှင့် အပေါ်ထပ်ကူညီအားဖြည့်ပေးနေကြသည်။

မြတ်နိုးသိခွင့်အိမ်နတ်ကတော်အဖွဲ့မှာ ယခုထိ အောက်ထပ်ခန်းထဲတွင် ဟေးလား၊ ဝါးလားနှင့် စားကြ၊ သောက်ကြတုန်း

ကြာညိုခမျာလည်း မအိပ်နိုင်ကြပါ။ သူတို့အတွက် အစားအသောက်များ ကိုယ်တိုင်ဖန်တီး ယူလာပြီး ကျွေးမွေးရှာသည်။ ပြီးတော့ ပြည့်လက်ရုံးအနားမှာ မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ...

“အစ်ကို ... ဒေါ်မိတို့ ပြောတာတော့ မမကြီးက ကျွန်မတို့ မောင်နှမ ဒီအိမ်ပေါ်က ဆင်းပြေးအောင်ပါ လုပ်နေတာ ... တဲ့။ နေ့လယ်က အောက်လမ်းတိုက်နေတာ တကယ့်ကို ကြောက်စရာကြီးပါ အစ်ကိုရယ်။ ကျွန်မတို့မောင်နှမရဲ့အဝတ်တွေယူပြီး ကဝေရုပ်၊ အောက်လမ်းရုပ်တွေမှာ ပတ်ပေး။ နောက် ... အဲဒီအရုပ်တွေကို မီးရှို့ပစ်လိုက်ကြတယ် ... တဲ့။ ကျွန်မတို့ တောပဲ ပြန်ပါရစေတော့ရှင်။ တောမှာပဲ အေးအေးချမ်းချမ်းနေပါရစေတော့”

“ဟာ ... ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာ ဒါတွေ အယုံအကြည်မရှိနဲ့ လေ။ အစ်ကိုတစ်ယောက်လုံး ကြာညိုတို့ရှေ့က မားမားမတ်မတ် ရှိနေတာပဲ။ မပြန်ရပါဘူး။ ဘယ်နည်းနဲ့မှ တောကို ပြန်မလွှတ်နိုင်ဘူး”

ကြာညိုပန်းလေးကို ဆွဲဖက်ထားရင်း ပြည့်လက်ရုံး ဒေါသတွေ ကြီးနေလျှင် သူမကလည်း မျက်ရည်တွေကျလာပြီး သူ့ကို တွန်းထုတ်သည်။

“ကျွန်မတို့တာသာ ထင်းခုတ်၊ လှည်းတိုက် စားရတဲ့တာဝန် အေးချမ်းတယ်။ အခုကျ နေ့ပဲသေရတော့မလား။ ညပဲ သေရတော့

မလား။ တထိတ်ထိတ်နဲ့ ကျီးလန့်စာ စားနေရတယ်။ လူငှားသတ်မှာ ကြောက်ရ၊ အောက်လမ်းနည်းနဲ့ တိုက်သတ်မလား ပူတော်ပါပြီ အစ်ကိုရယ်... ကျွန်မတို့ ပြန်ပါရစေတော့”

ဒေါ်နုကတော့ နောက်လိုက်ပီပီ ဘာစကားတစ်ခွန်းမျှမပြောသူက ညီမကိုချစ်သူပီပီ ညီမနေချင်သည့်နေရာမှာနေပြီး ညီမနေချင်လျှင် ပြန်မည့်သူ။

ပြည့်လက်ရုံး လက်သီးနှစ်ဖက်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆွဲပြီး ဒေါသတွေ ကြီးနေပုံက မည်သူ့ကိုလဲ။

“မပြန်ရဘူး၊ မင်းတို့မောင်နှမ လုံးဝမပြန်ရဘူး။ မင်းတို့မောင်နှမတော်ရဲတက်စိတ် မရှိဘူးလား။ ငါ့မှာ ဒီလောက်တောင် အကူအတည်းတွေ၊ အခက်အခဲတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရတာတောင် မင်းတို့ကိုယ်လွတ်ရုန်း ပြေးချင်သေးလား။ ကြာညို နင့်ကို ငါ အထင်ကြီးတာ မှားတာပဲ။ နင်လည်း ခြုံသူတွေလိုပဲ အနာမခံဘဲ အသာစံမယ့်သူ”

ပြည့်လက်ရုံး ကြာညိုတို့ပြန်မှာစိုးလို့ မချီတင်ကဲ ဖြစ်ရသည့် ရင်နှင့် ပြောမိပြောရာ ပြောချလိုက်လျှင် စကားလုံးတွေက အတိုင်း အဆလွန်သွားပေပြီ။

ကြာညို စိတ်နာလိုက်တာ။ သူတို့မောင်နှမက ဘယ်တုန်းကမှ လောဘမရှိသူတွေပီပီ အသာစံဖို့လည်း စိတ်ကူးတာမဟုတ်။

သုတိလည်း အစ်ကိုထံမှ ဘာမှတောင်းဆိုကြတာမဟုတ်။

တောမှပါလာသည့် အဝတ်တွေက အပေါစား၊ အညံ့စားတွေမို့ သူဝယ်ပေးသည့် အဝတ်တွေနှင့် တသွေးတမွှေးဖြစ်နေရတာပဲ နိမ့်သည်။

ရွှေ၊ ငွေ၊ ရတနာလည်း ဘာမှတောင်းဆို၊ မွေးကတည်းက ဆွဲကြီးပေါ်မှာ နေလာကြသူတွေမို့ ရွှေ၊ ငွေ၊ ရတနာကို မက်ရမှန်း သည်း မသိ။ တန်ဖိုးလည်း နားမလည်ပါ။ သူတို့ရင်ထဲမှာ ပကတိ အဖြူထည်။

ဒီပစ္စည်းတွေကို သူတို့နှင့် ဆိုင်သည်။ ဆိုင်အောင်လုပ်မည် သို့လည်း တစ်ခါမှ မစဉ်းစား။ မတွက်။ အစ်ကိုကို ချစ်တာလည်း သရုပ်မခွဲတတ်ပါ။ သေချာတာကတော့ အစ်ကိုဒေါ်နုထက် ပိုချစ်သွားတာပါပဲ။

ဒါပေမဲ့ ဒါလည်း အဖြူထည်စိတ်နှင့်ပါ။ အစ်ကိုနှင့်သူမတို့ ဆက်နှမဟာ ဘာမှမဆို။ ဘယ်လိုမှမအပ်စပ်။ တစ်နေ့ကျ ကိုယ့် ခမ်းကိုယ်လျှောက်၊ ကိုယ့်တော၊ ကိုယ်ပြန်ဖို့သာ။

လောလောဆယ် အစ်ကိုခေါ်လာလိုသာ လိုက်လာကြတာ။ အစ်ကို အဆင်မပြေသေးလို့ စိတ်အညစ်အကြေး စောင့်နေပေးကြတာ။ တောမှာမွေးသည့်ပန်းလေးတွေမို့ တောမှာပဲ လေဝဝရ။

သီချင်းလေး တစာစာနှင့် တောမှာ လုပ်ကိုင်ရှာဖွေစား။ လတ်ဆတ်သော ဟင်းသီးဟင်းရွက်တွေ၊ လတ်ဆတ်သော သစ်သီးတွေကလည်း အလှူပယ်။

ဒါကိုများ ပြောရက်လိုက်တာ။ အနာမခံဘဲ အသာစံမယ့်သူတို့။ ဒီအပြောကို ကြာညို နာသည်။ သူ့အစ်မက ဒီလောက် မလိုလားနေတာ ဆက်ပြီး မနေလိုတော့။ ပြီး ... ကဝေရုပ်တွေမှာ သူမတို့ အဝတ်တွေပတ်ပြီး မီးရှို့ထားလိုလားမသိ။ ရင်ထဲမှာ ပူသည်။ စူးအောင် နာကျင်ရသည်။

တကယ်တော့ သမုဒယသံယောဇဉ်တွေကြောင့် ဒီလိုခံစားနေရမုန်း တောသူအဖျိုစင် အရိုင်းလေးခမျာ မတွေ့တတ်ရှာ။ ပြုစားခံရလို့သာ ဒီလိုလူးလိုခံစားနေရတယ်လို့ ထင်နေသည်။

သူမ ပြည့်လက်ရုံးအနားမှ ချာခနဲလှည့်ထွက်ပြီး သူမရဲ့အနီးထဲသို့ ဝင်သွားပေပြီ။ ဒေါနခမျာ မျက်စိမျက်နှာအပျက်ပျက်။ တစ်တည်းသော အချစ်ဆုံးနှမလေးလေ။ နှမ ငိုလျှင်ငို၊ နှမရယ်လျှင် ရယ်မည်သူမို့။

“ဒုက္ခပါပဲ အစ်ကိုရ။ ဒီကောင်မလေး စိတ်က လွယ်လွယ် မဟုတ်ဘူး။ ညတွင်းချင်း ပြန်မယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်ပါ့မလဲ”

“အလိုလိုက်စရာလားကွ။ ထွက်လာပစေ။ အဲဒီပြန်မယ်”

အကဲကဲလုပ်နေတဲ့ ခြေထောက်တွေ ရှိုက်ချိုးပစ်မယ်”

“ဟာ ... အစ်ကို ... ကိုယ့်အစ်မ မနိုင်တာနဲ့ အပြစ်မရှိတဲ့ ညီမလေးကို မမဲပါနဲ့ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ ပြန်ပါ့မယ်”

“တောက် ... မင်းကပါ လာပြန်ပြီလား။ မောင်နှမ (၂) သောက်လုံးကို ခြေထောက်တွေ ရှိုက်ချိုးထားမယ်။ ဒါမှ တစ်သက်လုံး ခြန်နိုင်အောင်”

သူ့ရင်ထဲမှ မေတ္တာတရားတွေ၊ ကရုဏာတရားကို နားလည်ရကောင်းရယ်လားဟု ပြည့်လက်ရုံး ဒေါသတွေ ထွက်နေမိသည်။ ကရုဏာဒေါသတွေပေါ့။

သည်စဉ် ကြာညို တောမှလာစဉ်တုန်းကအတိုင်း အဝတ်ဆောင်းလေးတွေဝတ်၊ လွယ်အိတ်ကလေးဆွဲပြီး သူ့အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့လျှင် ပြည့်လက်ရုံး မခံစားနိုင်တော့။ ဒေါနကို တောင်းပန်ခဲ့ပြီး သူ ကြာညိုအနားသို့ လွှားခနဲရောက်သွား၏။

ကောင်မလေးကို သူမအခန်းထဲ ပြန်သွင်းကာ ပြည့်လက်ရုံး အခန်းတံခါး ပိတ်ပစ်လိုက်၏။ သူ့အသွင်က တုန်တုန်ယင်ယင်။ သောကတွေရော၊ ဒေါသတွေရော။ သေချာတာကတော့ ရင်ထဲမှာ သိုင်းထန်နေရတာ။ လှိုင်းမှ ဆူနာမိလို အကြီးကြီး။

သူ ကမူးရှူးထိုး၊ နွားသိုးကြီးပြတ်နှင့် ကြာညိုကို အမှန်

ဖြစ်မတတ် ဆွဲဖက်ပစ်မိပြီ။ မျက်ရည်တွေကလည်း မနိုင်ရင်ကာ...

“ငါ့ကို သတ်သွားလိုက်တော့ မိကြာညီ။ ငါ့ကို သတ်သတ်ပြီးမှ မင်းတို့ပြန်ကြ။ ငါ့ဘဝက တစ်ခါသေဆုံးပြီးသားပါ။ မင်းကယ်ထုတ်လို့ အသက်မသေခဲ့ရတဲ့ ငါ့ကို မင်း ပြန်သတ်လိုက်တော့ သတ်ပါ။ ပြီးမှ မင်း သွားချင်ရာသွား လုပ်ချင်ရာလုပ်”

ပြောပြီး ရင်ခွင်ထဲမှာ ပြားနေအောင် ဖက်ထားသူကြီးအား ကြာညီ နားမလည်နိုင်။

သူ့ကို သတ်ဖို့ နေနေအာသာ ကိုယ်သာ အသက်ရှူကုပ် အသက်ရှူရပ်ပြီး သေတော့မလားပင်။

ကြာညီ မနေတတ်။ ယောက်ျားဆို ကိုယ့်အစ်ကိုနှင့်တောင် လက်ပွန်းတသီး မရှိခဲ့တာမို့ ယခုအဖြစ်ကြီးက သွေးပျက်စဖွယ်။

ဒါဟာ... အချစ်လား။ အမုန်းလား။ အစ်ကို ဘာဖြစ်လို့ သူမကို ဒီလောက်ဖျစ်ညှစ်ထားတာလဲ။ တောထဲမှာ စပါးကြီးတွေ အရစ်ခံ၊ အညှစ်ခံထားရတာ ကျနေတာပဲ။

ကြာညီက သမင်မလေး။ အစ်ကိုက စပါးကြီးမြွေကြီး မြွေမှ ရောမမြွေကြီး။ ထွားကျိုင်းသန်မာသည့် အစ်ကိုလက်ထဲမှာ သူမ ကစားစရာအရပ်လေးသဖွယ်။

ကြာညီ လူးလွန်ပြီး တွန်းထုတ်လည်းမရ။ သူက တုန်တုန်

ဆင်ယင်နှင့်ပင်။ သူမကို နမ်းရှုံ့လာပါပြီကော။ ပါးစပ်မှလည်း ဘာတွေ ဆြောနေမှန်းမသိ။ ဗလုံးဗထွေး။

“ချစ်တယ် ကလေးရယ်။ ငါ့ဘဝမှာ မင်းမရှိလို့ မဖြစ်တော့ သိဘူး။ မင်းမပါရင် ငါသေမှာ။ ငါ့ဘဝကြီး အလကားဖြစ်တော့မှာ”

သူ့အဖြစ်က ကမူးရှူးထိုး။

ကြာညီ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။ သူမ ဝတ်ထားသည့် အဝတ် ဆောင်းလေးခမျာ တွန့်ကြေ ပြုတ်ထွက်သွားရပြီ။

မစွန်းရင်းကလည်းရှိလို့ ကန်စွန်းခင်းကလည်း ငြိတာလား။

ဆင်နေသည့် ကမ္ဘာပျက်မိုး၊ ကမ္ဘာပျက်မုန်တိုင်းထဲမှာ ကြာညီတစ်ယောက် မရုန်းနိုင်၊ မကန်နိုင်တော့ဘဲ အခန်းကြမ်းပြင် သို့ လဲကျသွားရတာဟာ ကိုယ့်ကြောင့်လား။ သူ့ကြောင့်လားမသိ။

အပြင်မှာ ကမ္ဘာပျက်နေသလား။ ကမ္ဘာကြီး ပျက်နေတာ သား။ သူမရဲ့အခန်းလေးထဲမှာတော့ ကမ္ဘာကြီး အိုးထိန်းစက်သို့ သက်သွက်လည်နေခဲ့ပါပြီ။

ဆင်ဆိုးကြီးလို စပါးကြီးမြွေလို အစ်ကို ကမူးရှူးထိုး အသည်း အသန်ဖြစ်နေတာကို ကြာညီ ဘယ်လိုမှ တားဆီးရုန်းထွက်လို့ မရခဲ့

အခန်း (၂၀)

မုန်တိုင်းတွေစဲလို့ ကြာညို မိန်းမောရာမှ သတိပြန်ကပ်လာ
သည့်အချိန်မှာတော့ အစ်ကိုရေး သူမပါ အိပ်ရာပေါ်မှာ။

နာရီသံ (၄) ချက် ကြားလိုက်ရသဖြင့် နံနက်လင်းတော့ညို
မုန်းလည်း သိလိုက်ရသည်။ ကြာညို မျက်ရည်ပူတွေ တသွင်သွင်
စီးကျနေရင်း ဘေးမှ အစ်ကိုကို ရင်နှင့်စွာ ငေးကြည့်နေမိသည်။

ကလေးတစ်ယောက်လို အပူပင်ကင်းစွာ အိပ်ပျော်နေတာ
လား။ သောကတွေနဲ့ပဲ ထွေးလုံးရစ်ပတ်ပြီး အိပ်ပျော်သွားခဲ့တာလား။
အစ်ကိုကတော့ အိပ်မောကျနေခဲ့ပါပြီ။

ကြာညိုကို ရင်ခွင်ထဲမှာ ထည့်ပြီး အိပ်ပျော်နေခဲ့တာ။ ခု
ကြည့်ရတာ အပြင်မှာလည်း အခြေအနေတွေ အေးချမ်းနေပုံရပါသည်။
ရှက်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ။ လူတွေအများကြီးရဲ့ရှေ့မှာပဲ အစ်ကို

သူမအခန်းထဲဝင်လာပြီး ခုလို ချေမှုဖျက်ဆီးခဲ့တာပါ။ ကြာညို တချိန်
နီတ်ဖြစ်လာတာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမိလို့ပါ။

အစ်ကိုနှင့်သူမတို့ဘဝက မိုးနှင့်မြေ။ တကယ့်ကို မိုးနှင့်မြေ။

သိန်းပေါင်းများစွာ ချမ်းသာသည့် သူဌေးကြီးတစ်ယောက်နှင့်
သုတိုင် အသားမာ မပျောက်သေးသည့် ထင်းခုတ်၊ လှည်းတိုက်
အေးရသော ကျေးတောသူမလေးတစ်ယောက်။

ဇာတ်ကတော့ နာသည်။

ဝတ်ရည်စုပ်၊ ပွင့်ဖတ်တွေကို ချေမှုပြီးသည့် ပျားပိတုန်းကြီး
အတော့ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်လို့။

ကြာညို အစ်ကိုရင်ခွင်ထဲမှ မြွေလို တိုးထွက်လိုက်ပါသည်။
နောက် သင့်တော်မည့် အဝတ်တစ်စုံကို ဝတ်လိုက်သည်။

သူမအသွင်က တုန်တုန်ယင်ယင်။ ချဉ်ချဉ်နဲ့နဲ့။ ဝိညာဉ်
သွတ်နေသည့် တစ္ဆေမလေးလို အခန်းထဲမှာ ဟိုယိုင်၊ ဒီယိုင်။

သည်စဉ် နောက်ဖက်မှ ပွေ့ယူခံလိုက်ရသည်ကြောင့် ကြာညို
အရဲစွာ ပြန်ကြည့်မိပြီ။

“အစ်ကို”

“ဆောရီးကွာ... မင်းတို့ပြန်မှာစိုးတာနဲ့ အစ်ကို ပေါက်ကွဲ
သွားမိတယ်။ စိတ်မပူနဲ့နော်။ အစ်ကို ကြာညိုကို အမြန်ဆုံးလက်ထပ်

မှာပါ။ လောလောဆယ် ဇင်မင်းအမှုအတွက် မပြီးပြတ်သေးလို့ ဆေး
တော့ စောင့်ပါ။”

“အစ်ကိုက ကြာညို့ကို လက်ထပ်မယ် ဟုတ်လား။”

“အင်းလေ ... လက်ထပ်မှာပေါ့။ အစ်ကို ကြာညို့နဲ့
ချစ်တယ်လေ။ ပြီး... ကြာညို့က အစ်ကိုအသက်သခင် ကျေးဇူးရှင်”

“ကျေးဇူးတင်ရုံနဲ့တော့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်စေ
မလို့ပါဘူး အစ်ကို။ ကြာညို့ပုံစံနဲ့ ပွဲလယ်တင့်မှာလည်း မဟုတ်ဘူး
လက်က အသားမာတောင် ခုစိ ပျောက်တာမဟုတ်သေးဘူး။”

“ဒါတွေ ပြောနေရမယ့်အချိန် မဟုတ်ဘူး။ အစ်ကိုနဲ့ကြာညို့
က အခု ညားတောင်ပြီးနေပြီလေ။ စတန့်တွေမထွင်စမ်းပါနဲ့ကွာ
ဦးရာလိုက်ပြီးပြီလို့သာ သဘောထားလိုက်။ ကဲ... လာ... မိုးမလင်း
သေးဘူး။ ပြန်အိပ်ကြရအောင်”

သူ ကြာညို့ကို အိပ်ရာဆီ ဆွဲခေါ်လျှင် ကြာညို့ ချော်
ရောမထိုင်နိုင်။ သူမ မကျေနပ်တာတွေကို ကျားသစ်မလေးလို ဆွဲ
တောက် ပြောပစ်လိုက်သည်။

“အစ်ကို ကျွန်မကို တန်ဖိုးမထားဘူး။ ကျွန်မကို အပျက်
တစ်ယောက် အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်တာလောက်၊ အပျက်မတစ်ယောက်နဲ့
အိပ်ရာထဲ ဆွဲသွင်းတာလောက်ပဲ သဘောထားတယ်။ အစ်ကိုအိမ်

ကိုလည်း မလေးစားဘူး။ ကျွန်မ အစ်ကိုဒေါ်နမုက်နာကို ဘယ်လို
ကြည့်ရမှာလဲ။ ကျွန်မတို့ မောင်နှမဟာ မိရိုးဖလာ မြန်မာလူမျိုးအစစ်
တွေပါ။ အရှက်တရား၊ အကြောက်တရားတွေနဲ့ လောကကို တည်
ဆောက်ထားကြသူတွေပါ။”

“ဟာကွာ ... ဘာတွေလဲ၊ ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ။
အစ်ကို မင်းကို လက်ထပ်မယ်လေ၊ ပြီးပြီပေါ့။ ဘာတွေပြဿနာလာ
နေတာလဲ”

သူ့ပုံစံ ပေါ့ပေါ့ပျော့ပျော့။ ခံယူချက်တွေ မတူကြပါလား။
ပြီးသားပီပီ အရာရာကို လေးလေးနက်နက် သဘောမထားတာ
လား။

မိန်းမတစ်ယောက်ကို ထုံးတမ်းစဉ်လာတွေ မရှိဘဲ၊ မလုပ်ဘဲ၊
အယုတယ တောင်းရမ်း၊ လက်ထပ်ခြင်းတွေ မပြုလုပ်ဘဲ ခူးပြီးသား
မင်းကို အသင့်ဝင်စားတာမျိုး လွယ်လွယ်ကူကူတာ။

လူအများရဲ့ရှေ့မှာ၊ အစ်ကိုဒေါ်နရဲ့ရှေ့မှာပဲ သူမအခန်းထဲ
သွားပြီး တစ်ညလုံး ပြန်မထွက်တော့တာ။ သူက ယောက်ျားမို့
သူမဖြစ်သော်လည်း ကြာညို့ မျက်နှာမပြရဲတော့။ သူမ အဲဒီလောက်
မျက်နှာမပြောင်။

ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ။ ဘယ်လိုရှင်းပြရမှာလဲ။ မြန်မာ့ယဉ်

ကျေးဇူးတွေ၊ ထုံးတမ်းစဉ်လာတွေကို နားမလည်သည့် နလပိန်းတို့
တစ်ယောက်ကို ကြာညို ဘယ်လိုရှင်းပြရမှာလဲ။ ဘယ်လိုတောင်
ရမှာလဲ။ ကိုယ့်အဖြစ်က မရှူနိုင်၊ မကယ်နိုင်။

အံ့ကိုကြိုက်ပြီး လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထား
မိရင်း ကြာညို မကျေမနပ်ဖြစ်နေတော့ ပြည့်လက်ရုံး ဘာဆက်လဲ
ရမှန်းမသိ။ ဒီကောင်မလေး ဒီလောက်ခေါင်းမာလိမ့်မယ်မထင်။

သူကလည်း အခြေအနေအရ ဖြစ်သွားခဲ့တာပါ။ သူ ကြာညို
ကို တကယ်လည်း ယူမှာပါ။ လက်ထပ်မှာပါ။ ကိုယ့်ရဲ့အသက်သေ
ကျေးဇူးရှင်လေး။ သူ ကြာညိုကို ချစ်လည်း ချစ်ပါသည်။

တောသူအရိုင်းစံပယ်လေ့ရှိ ပိုပြီး လိုချင်တပ်မက်လှပါသည်။
သို့သော် လောလောဆယ် လက်မထပ်နိုင်သေး။ ဇင်မင်းအနေ
အိမ်ပေါ်က အစ်မပြဿနာက သူ့စိတ်ကို လောလောဆယ် မွန်း
ရှုပ်ထွေးနေစေပါ၏။

သူ ကြာညိုအနားမှာ ဖြည်ညင်းစွာ ခွာခဲ့သည်။ F
တွေလည်း ငုပ်ကုန်ပြီ။ သူက အချစ်ဒီရေတွေ တိုးနေသမျှ ကောင်း
လေးက ဒေါသူပုန်တွေ ထလို။

ငါ ညက တော်တော်သောင်းကျန်းမိလို့လား။ ကရုဏာ
သတွေရဲ့နောက်မှာ အချစ်ဆိုတဲ့ စေတနာနုတ်ဆိုးက ကောင်းကောင်း

သင်နောက်ခဲ့တာ။

“ဆောရီး ကလေးရယ် ... ငါ မင်းကို အသည်းအသက်
အမျှ ချစ်ရပါတယ်။ ငါ့လုပ်ရပ်တွေ မှားယွင်းခဲ့ရင်လည်း အပြစ်မပြင်း
အချစ်တွေပင်ပြီး ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါနော်”

အခန်း (၂၁)

ပြည့်လက်ရုံး ယခုတလော တော်တော်စိတ်ညစ်နေရလေ။
စိတ်တွေက ကြည်လင်စရာကို မရှိ။

အိမ်မှာ အစ်မကလည်း အရူးချေးပန်းတွေ လျှောက်လှံ
နေသည်။ သူ့ယတြာက (၇) ရက်သားသမီး လက်နက် (၅) မျိုး
ည (၁၂) လူခြေတိတ်ချိန်မှာ ယတြာချေရမှာတဲ့။

မနေ့က သူ ရဲများကို အကူအညီတောင်းလိုက်မိသည်ကြောင့်
ယတြာပျက်သွားသည်။ ယတြာချေလို့မရ။ ထို့ကြောင့် ဒီကိစ္စကို
နောက်လကွယ်ညမှာ ပြန်ပြီး အကောင်အထည်ဖော်မတဲ့။

နတ်ကစော်တွေ၊ ဗေဒင်ဆရာတွေက အပြော၊ အ
ကောင်းလွန်းသဖြင့် ငြိမ်းသိမ်မှာ ပစ်ယုံပစ်ပြီး သဘောကျနေလေ။
ယခုလည်း အဲဒီနတ်ကစော်နှင့် ဗေဒင်ဆရာက အိမ်သို့

မဆင်း။ သူတို့နောက်လိုက်တွေ၊ သူတို့အဆက်အသွယ်တွေဆိုတာ
လာလိုက်သည်မှာ တရုန်းရုန်း။

သည်ပြဿနာကို သူ ဘယ်လိုကိုင်တွယ်ရမုန်းကိုမသိတော့။

သူ့အစ်မအဖြစ်က အချစ်ကြောင့် စုံလုံးကန်းနေရပေပြီ။

တစ်နေ့တစ်နေ့ ရှေ့နေ့ဆီ ပြေးလိုက်၊ တရားသူကြီးဆီ
ပြေးလိုက်။ အိမ်မှာလည်း ဗေဒင်မေးလိုက်။ ယတြာသေးသေးမွှားမွှား
တွေ ချေလိုက်။ သည်ကြားထဲ အောက်လမ်း၊ အထက်လမ်းတွေက
လည်း ပါသေး၏။

ငွေတွေဆိုတာ ကုန်လိုက်သည်မှာ သောက်သောက်လဲ။
သူ့မရဲ့လက်ဝတ်လက်စားတွေအားလုံး ပြောင်သည့်အပြင် သူနှင့်
တစ်နေ့ တစ်နေ့ ရန်ဖြစ်ပြီး တောင်းနေတာကိုက မချီမဆန်း။

စကားပုံကတော့ ...

စားလို့မကုန်၊ မှားလို့ ... ကုန် ... တဲ့။

သူ့အစ်မကို သူ ဘယ်လိုကိုင်တွယ်ရမှာလဲ။ ယခုအချိန်ကျမှ
အမွေခွဲပေးလျှင်ရော သူ တရားပါမလား။ ခွဲပေးသည့်အမွေဆိုတာ
ကရော တစ်ပတ်တောင် ခံပါမလား။

မကြာခင် မောင်နှမ (၂) ယောက်လုံး ခွက်ဆွဲပြီးတောင်းစား
ရတော့မည့်အပေါက်။ သူ့အစ်မလုပ်ပုံဟာ။

ယောက်ျားကို ဒီလောက် မျက်စိစုံမှိတ်ပြီး ချစ်နေတာလည်း ပြည့်လက်ရုံး ဩချရပါသည်။

နောက်ပြဿနာတစ်မျိုးက မိကြာညိုပါပဲ။ သူ ကိုယ့်အချစ် ကိုယ် မဝေခွဲတတ်ပေမယ့် သူ့စိတ်ထဲမှာ ကြာညိုကိုပဲ လက်ထပ်ဖို့ စိတ်နှိုးထိုးချထားတာပါ။ အခြေအနေအရပ် ချက်ချင်း လက်ထပ်လို့ မရသေးတာပါ။

သူ့မှာ ဒီလောက်တောင် ပြဿနာပေါင်းသောင်းခြောက် ထောင်နှင့် စိတ်ရှုပ်၊ လူညစ်နေရသည့်ကြားထဲ သူကလေးက မကြင် နာ။ သူ့ကို ရောင်နေသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အိမ်ကထွက်မသွားရင်ပဲ ကျေးဇူးတင်လှပါပြီ။ သူကလည်း လက်မထပ်ရသေးဘဲ သွားလွန်ကူး မိခဲ့သည်လေ။

အစစအရာရာ မငြိမ်းချမ်းရသည့်ဘဝ။ အိမ်ကို စိတ်မချရ သလို ချစ်သူကိုလည်း စိတ်မချရ။ တောပြန်ပြေးမှာစိုးလို့ပါ။

ကတိစကားတွေနှင့် ချုပ်နှောင်ထားပေမယ့် ကလေးအသွင် က ထိမထင်။ အလံတစ်ရာလောက် နက်သည့်ရေကန်ကြီးလို တည် ငြိမ်နက်နေတာကလည်း စိတ်ပူစရာ။

ဒေါနဆိုတာကတော့ သူမရဲ့နောက်လိုက်သက်သက်။ ညီမ က သေဆိုသေ၊ ရှင်ဆိုရှင်မည့်အစ်ကို။

ပြည့်လက်ရုံး သူ့စိတ်ဆွေ ရှေ့နေဝင်းကျော်သူနှင့် အိမ်တွင်း ချစ်တွေ တိုင်ပင်ကြည့်ရသည်။ ပထမဆုံး ကိုယ့်အစ်မအကြောင်း အရင် ရှင်းပြရ၏။

ပြီးမှ အကြံဉာဏ်တောင်းရသည်။ ဝင်းကျော်သူရကတော့ ဥပဒေရေးရာတွေ၊ ရှုထောင့်တွေနှင့် တွေးတွေးဆဆ။

“ဒီအတိုင်းဆို ခင်ဗျားပါ ကြွေးနဲ့ နစ်သွားမယ်၊ ခင်ဗျား အစ်မက စုံလုံးကန်းနေပြီ။ ဒီတော့ ရှေ့နေတွေ၊ တရားသူကြီးတွေနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး အမွေသာ ခွဲလိုက်တော့။ ရှိပစ္စည်းအားလုံးကို တစ်ဝက် ပေးလိုက်မှာလား”

“သူရထိုက်တာ တစ်ဝက်ခွဲပေးလိုက်ရင်တော့ မကြာခင် ကုန်မှာပဲ။ သူ့လူတွေကလည်း ခွေးဆွဲသလို ဝိုင်းဆွဲမှာဗျ။ တော်ကြာ ကျွန်တော့်အစ်မ ခွက်ဆွဲပြီး တောင်းစားရလိမ့်မယ်”

“အဲဒီလိုမှ မလုပ်ရင်လည်း လုံးပါးပါးတော့မယ်။ အပြည့် အဝခွဲပေးရင်တော့ ခင်ဗျားအစ်မ ခွက်ဆွဲတောင်းစားရမှာပဲ။ ဂုဏ်ဖဲ လေး ချန်ထားပြီး ဝေလိုက်ပေါ့ဗျာ။ နောက်ပြီး သတင်းစာကလည်း ကြေညာလိုက်ဦး။ အမွေခွဲပေးပြီးပြီဖြစ်ပါသဖြင့် နောက်နှောင် သူ့ကိုစွဲ တွေ ကိုယ်နဲ့မဆိုင်ကြောင်း”

“မလွယ်ဘူးဗျာ။ ရေကို သားလို့ အကြားမထင်ဖြစ်နေမှာပဲ။

ပြီး တစ်အိမ်ထဲနေတာပဲ။ အောက်ထပ်က မီးလောင်တာနဲ့ ကိုယ်နဲ့ မဆိုင်သလိုနေရင် တစ်အိမ်လုံးလောင်သွားမှာပဲ”

“ဒါဆို ခင်ဗျားတို့ ပြဿနာကို ဘယ်လိုကိုင်တွယ်ဖြေရှင်းရမှာလဲ။ အနာဆေး၊ အနာမြူကြီးလို ဒီအတိုင်းပဲ လည်စင်း အသေခံတော့မှာလား”

ပြည့်လက်ရုံး ခေတ္တငေးဝိုင်းနေမိသည်။ သူ့ဘဝမှာ တွေ့ရတာတယ်ဆိုတာ ဘယ်တုန်းကမှ မရှိ။ သူဟာ လူငယ်ပီပီ တက်တက်ကြွကြွ၊ ဖျတ်လတ်သူ။ ခဏကြာလျှင်

“အမွေခွဲမယ်။ သူ့ကို ဒီလိုနည်းနဲ့မှ မကယ်ရင် (၂) ယောက်လုံး သွားမှာပဲ။ တောင်မင်းကို မြောက်မင်းမကယ်နိုင်ဖြစ်တော့မယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို ပစ်ထားလို့လည်း မရဘူး။ မဖြစ်ဘူး။ အမြဲကင်းပုန်းချပြီး လိုအပ်ရင် အကူအညီပေးရမယ်”

“ဒါကတော့ သူ့ အထိမနာအောင် လုပ်ပေါ့။ တစ်ခုရှိတာက ခင်ဗျားအစ်မ လုပ်နေပုံဟာ တစ်အိမ်ထဲတောင် အတူဆက်ပြီး မနေသင့်တော့ဘူးနော်။ သူ့က တက်စုံ၊ ရွက်စုံနဲ့ကို အယူလွှဲနေပြီ။ တမင်လုပ်နေတာလားတော့ မသိဘူးပေါ့ဗျာ။ ခင်ဗျားတို့ ဆင်းပြေးအောင် လုပ်နေတာလား။ အန္တရာယ်မှန်းကိုမသိအောင် မွန်နေတာလား။ တစ်ခုခုပဲ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ... မမဟာ ဆုပ်စူး၊ စားရူးတဲ့အဆင့်ကို ရောက်နေပြီ။ လူစိုက်၊ လူဗာလနဲ့ ပေါင်းဖော်တဲ့ အကျိုးကျေးဇူးတွေပေါ့ဗျာ”

နောက်ဆုံး သူ ကိုယ့်အစ်မကို အမွေခွဲပေးလိုက်ဖို့ပဲ စိတ်ကူးရ၊ စိစဉ်ရပါတော့သည်။

အခန်း (၂၂)

အမွေခွဲသည်ဆိုတာ တကယ်ကျ လွယ်သည်မဟုတ်။ ဂုဏ်ခံချိန်မှီနေသော အကုန်အစင် အတိအကျခွဲပေးမှာတောင် ပစ္စည်းတွေ ချန်ထားသည်ဆိုပြီး ဆွေ့ဆွေ့ခွန်နေသူမှာ မြတ်နိုးသိမ့်။

တကယ်ကျ သူ့ယောက်ျားဖြုန်းတာ၊ သူမ ဖြုန်းတာတွေကလည်း မနည်း။ သို့သော် ပြည့်လက်ရုံး လောဘမကြီးပါ။ ကိုယ်လဲ သမ္မာအာဒိဝံနှင့် စီးပွားရှာတတ်သည်။ သူ့အစ်မမှာသာ ရှိသမျှ ကုန်ပစ္စည်းတို့မှ ထိန်းမရတော့သဖြင့် အမွေလွှဲပေး၊ ခွဲပေးရတာ။

အမွေ (သို့မဟုတ်) အမွေဆိုတာ မှန်တာပဲ။ ပြည့်လက်ကလည်း လူတိကျ။

“ပေပေခွဲမေမေ ထားရှိခဲ့တဲ့ အမွေစာရင်းက ဒီမှာပါ ခန့်နေကြီး။ ကျန်တာက ကျွန်တော့် ကြိုးစားလုပ်ဆောင်မှုကြောင့် ခန့်”

လာတာတွေပါ”

သူ့စကားပင် မဆုံးသေး။ မြတ်နိုးသိမ့်ရဲ့ရန်စွယ်ငေါငေါ၊ အာသာငန်းငန်း စကားတွေက ကြားလို့ပင်မကောင်း။

“နင် ကလိမ်ကကျစ်မလုပ်နဲ့။ ငါ မုဆိုးမ မဟုတ်သေးဘူး။ မတရားလုပ်ချင်လို့ နင် ငါ့အမွေတွေကို လက်ဝါးကြီးအုပ်ထားခဲ့တာ။ ပေး... အကုန်ပေး။ ငါ့ယောက်ျား လွတ်လာရင် နင် မလွယ်ဘူးမှတ်”

မြတ်နိုးသိမ့်မှာ အရင်လို နူးနုညံ့ညံ့လေး မဟုတ်တော့ဘဲ သရဲပူးနေသူလို ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း။ သူ့အပေါင်းအသင်းတွေကပဲ ခိုင်းပြီး မှိုင်းတိုက်ကြလေသလား။ သူ့စိတ်ကပဲ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတွေများပြီး ကြမ်းတမ်းသွားလေသလားမသိ။

ပြည့်လက်ရုံးကတော့ ခပ်အေးအေး။

“ဝေပေးမှာပါ။ အဖြစ်ကို ပြောပြတာ။ ဒါပေမဲ့ အစ်မ ဒီအစ်မလဲမှာ သုံးတာ၊ ဖြုန်းတာ သိန်းငါးရာရှိသွားပြီ။ အဲဒါ ထည့်တွက်ရမယ်။ ရှေ့နေပေးတာ၊ တရားသူကြီးပေးတာ၊ ဟိုပေး ဒီပေးနဲ့ ကျွန်တော့်ဆီ အတင်းတောင်း၊ အရောင်းဆိုင်တွေမှာ အတင်းဝင်ယူတာ၊ ငါးရာပြည့်သွားပြီ”

“မယုံဘူး။ ငါ သုံးတာ ဒီလောက်မရှိနိုင်ဘူး။ နင် မယုတ်

“အစ်မကတော့ အလကားရသလို ဓားပြတိုက်သလို ခိုက်သုံးနေတာကိုး။ ဒီမှာ ရက်စွဲနဲ့ ရေးထားတယ်”

မြတ်နိုးသိမ့် စွေ့စွေ့ခွန်နေပေမယ့် ပြည့်လက်ရုံး ဆက်ပြီး ပြောရပါသည်။ ဆွေးနွေးရပါသည်။

“ဦးလေးသောင်းကိုလည်း ထိုက်သင့်အားလျော်စွာ အဖွဲ့ခွဲပေးရမယ်။ ဒါ... မေမေရဲ့မောင်၊ မေမေရှိရင်လည်း အမွေပေးမှာပဲ”

“မပေးဘူး။ နင်ဦးလေး နင် စေတနာရှိရင် နင့်ဝေစုထဲက ပေး။ တစ်လတည်းနဲ့ ငါ သိန်းငါးရာသုံးတာ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“အစ်မက မွန်နေတာကိုး။ ဒီအတိုင်းသာ ဆက်သွားရင် တစ်နှစ်မကြာဘူး။ ရှိသမျှပစ္စည်း အားလုံးပြောင်ပြီး ခွက်ဆွဲတောင်းထားရမှာပဲ”

“နင် မတရားမပြောနဲ့။ ငါကတော့ ငါ့ယောက်ျားလွတ်အောင် လုပ်ပေးရမှာပဲ။ ငါ့ရှိသမျှ ကုန်ချင်ကုန်သွားပါစေ။ ငါ့အချစ်ကို သင် သေပြရမှာပဲ”

“သက်သေပြတာက အရေးမကြီးဘူး။ ဟိုက အစ်မနဲ့ ပစ္စည်းချစ်တာ။ လူကိုချစ်တာ မဟုတ်ဘူး။ လူချည်းကျန်လို့ အစ်မနဲ့ ပြန်မလာဘဲ တခြားကို သွားမှာလည်း ထည့်စဉ်းစားထားဦး”

မောင်နှမ (၂) ယောက် စကားအချေအတင်ပြောနေတာ

ဆာင့်ဆိုင်ပြီးမှ ရှေ့နေများ၊ တရားသူကြီးများ၊ ရပ်မီ၊ ရပ်ဖများနှင့် အမွေခွဲစာချုပ် ချုပ်ဆိုကြရမည်။

ပြည့်လက်ရုံးကတော့ မျှမျှတတပါပဲ။ ဦးလေးသောင်း အတွက်လည်း တိုက်ခန်းတစ်ခန်းနှင့်ကားတစ်စီး။ သူ့အစ်မနှင့်သူက ပစ္စည်းအရောင်းဆိုင် တစ်ဆိုင်စီ။ ဝပ်ရှော့ကို ငွေတစ်ဝက်တန်ဖိုးသင့် အမ်းလိုက်ပြီး နေသည့်အိမ်နှင့်ခြံကို တစ်ထပ်စီ ယူရသည်။

မြတ်နိုးသိမ့်ကတော့ ကျေနပ်သည်ကိုမရှိ။

“မေမေဝတ်ခဲ့တဲ့ လက်ဝတ်လက်စားတွေ နင့်မှာ ကျန်သေးတယ်။ ပေး... အတွင်းပစ္စည်းတွေ တစ်ဝက်ခွဲပေး”

“မေမေရှိတုန်းက တစ်ဝက်စီခွဲပေးပြီးသား။ မေမေက စာချုပ်စာတန်းနဲ့ ပေးခဲ့တာ။ အစ်မဘာသာ မေမေအမွေကို တန်ဖိုးထားဘဲ ပဲလော်ရောင်းသလို ရောင်းစားပစ်ခဲ့တာပဲ”

“နင်နဲ့လက်ဝတ်ရတနာနဲ့ ဘာဆိုင်သလဲ။ ငါ့ပစ္စည်းတွေ ငါ့ရောင်းရတာလည်း နင် အမွေတွေ လက်ဝါးကြီးအုပ်ထားလို့ ရောင်းခဲ့တာ။ ပေး... ပေး ငါ့ကိုပေး”

“အစ်မ ရှေးများသွားပြီလား။ ကျုပ်လည်း မိန်းမယူမှာပဲဗျ။ သူ့ကို ဆင်ရမှာပေါ့။ နောက်ပြီး မိဘအမွေကို အစ်မလုပ်ချင်သလို ခုပ်မှာ တန်ဖိုးမထားမှာ သိနေလျက်နဲ့ မပေးနိုင်ပါဘူး”

အမွေခွဲစားချုပ်ကို တရားဝင်အောင် အမြန်လုပ်ဆောင်ကြပြီး
ထိုနေ့ထဲမှာပင် မောင်နှမ (၂) ယောက် အိမ်လည်း ခွဲရသည်။

သူ့အစ်မက အိမ်ကို တစ်ခြမ်းစီ ယူချင်ပေမယ့် ရှင်းအောင်
တစ်ထပ်စီပဲ ခွဲလိုက်သည်။

“အစ်မက အကြီးမို့ ကြိုက်တဲ့အထပ်ကို ယူ”

“ငါ အပေါ်ထပ်ယူမယ်”

“ရတယ် ... ယူ”

“ဒါပေမဲ့ ... အောက်ထပ်မှာ ထမင်းဟင်းချက်ခွင့်တော့
ပေး”

“မရဘူး။ အပေါ်မှာပဲ မီးဖိုခန်း၊ ထမင်းစားခန်း ဖွင့်လိုက်”

“ဟင် ... နင် ... ကလိမ်ကကျစ်မလုပ်နဲ့။ မောင်နှမချင်း”

“အစ်မပဲ ကင်းကင်းရှင်းရှင်းဖြစ်အောင် လုပ်နေတာ။ ကျွန်
တော်လည်း ဘုရားခန်းပြန်ဖွဲ့ရမှာ၊ ထည့်ရမှာ။ မီးဖိုခန်းမက်ဆီ
အောက်ထပ်ကိုယူပေါ့”

နောက်ဆုံးကျမှ ဈေးဆစ်တာတွေ ရပ်သွားပြီး ကားလည်း
တစ်ယောက်တစ်စီးစီ ယူကြကာ အမွေခွဲတာ ရပ်သွားသည်။

အပေါ်ထပ်သို့ တက်သည့် အတွင်းလှေကားကိုပါ ပိတ်လိုက်
ကြပြီး လှေကားကို အပြင်ဖက်မှ လုပ်ပေးလိုက်သဖြင့် သီးခြား

သွားသည်။

နို့မို့ မြတ်နိုးသိမ့်ရဲ့ ဒေဝဒတ်လိုအပေါင်းအသင်းများက
အားလုံးကို မွေ့နှောက်ဖျက်ဆီးသွားလိမ့်မည်။

ဘယ်လိုမှ ကာကွယ်လို့မရသဖြင့် ခွဲထုတ်လိုက်ရပေမယ့်
ဤလက်ရုံး သူ့အစ်မကို တနေ့တစောင်း အကဲခတ်ရင်း စောင့်ရှောက်
သွားမည်မှာ အသေအချာ။

အခန်း (၂၃)

သူ့အစ်မက မပန်းချစ်ကို ခေါ်သွားသဖြင့် ဒေါ်မိကျွန်းခွဲသည် ဦးလေးသောင်းတို့ဖုန်းမောင်နှံကတော့ တိုက်ခန်းရသဖြင့် ခွဲဆင်သွား ပေပြီ။

မြတ်နိုးသိမ့် ငွေတွေပုံအောက်ကုန်နိုင်သဖြင့် ဇင်မင်းလည်း အာမခံနှင့်အပြင်ရောက်လာ၏။ အမှုရင်ဆိုင်ရတာက တခြား။

ပြည့်လက်ရုံး သူ့ အမွေခွဲမိတာကို တော်တော်စိတ်ချင်သော သွားမိ၏။ အစ်မအတွက် စိတ်မကောင်းပေမယ့် တကယ့်စာတတ်ရှုပ်ပြီး ထဲ သူပါ ဝင်ပြီး မနစ်မွန်းချင်တော့။

ဆင်သေကို စီးပြီးသွားကြသည့် လူစုထဲမှာ သူ မပါဝင်တော့ သည်ကြားထဲ ဇင်မင်းကလည်း သူမရှိဘဲ အမွေခွဲသည် သူ့မိန်းမကို မတရားလုပ်သည်ဆိုပြီး ပြည့်လက်ရုံးတို့ကို ဓားကြိတ်

ကြိမ်းလိုက်သေး၏။

“ထမင်းဝအောင်စားထားကြပေါ့။ ဇင်မင်းအတွက် ထောင် ဆိုတာ မဆန်းဘူး။ အားလုံးကို ငရဲထိ ဆွဲခေါ်သွားလိုက်မယ်”

ဪ... ဒုက္ခ... ဒုက္ခ။ မိသားစုထဲ လူမိုက်တစ်ကောင် ဆင်လာခြင်းဟာ အားလုံးကို ဒုက္ခကောင်းကောင်းပေးတော့တာပါပဲ ဘာ။ သူ့အစ်မလည်း လူမိုက်ရဲ့သွေးတွေ စီးဝင်ပြီး ကင်ဆာရောဂါ တူးဝက်သလို လူဆိုးဖြစ်သွားခဲ့ပေပြီ။

မိဘတွေထားခဲ့သည့် လိမ္မာယဉ်ကျေး၊ နူးညံ့သော သမီးလေး အဟုတ်တော့ဘဲ လူမိုက်မယား လူဆိုး ဖြစ်နေချေပြီ။

သူ ကင်းကင်းရှင်းရှင်း ခွဲထုတ်ထားမိပေလို့သား။ ဒါတောင် သူတို့လင်မယား၏ဗြူစောင်းမြောင်းခြင်း၊ ရန်လိုတိုက်ခိုက်ခြင်းများကို ခံနေရခြင်း။

သတ္တဝါတစ်ခု၊ ကံတစ်ခု။

သဗ္ဗေသတ္တာ ကမ္မသကာဆိုပြီး သဘောထားနေရပေမယ့် နှစ်ခြင်းကစားနေသည့် သူ့အစ်မ၊ မြွေဆိုးနှင့် ဖက်တွယ်ရစ်ပတ်နေသည့် သူ့အစ်မအတွက် သူ့မှာ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေရသည်။

သွေးဆိုတာကတော့ ရေထက် ပျစ်မြဲ။

သူ့အစ်မ ဒုက္ခရောက်မှာကို သူ မလိုလားပါ။ သူ တတ်နိုင်

သည့် ရှုထောင့်မှ ကူညီစောင့်ရှောက်နေမှာပါ။

သူ့အစ်မအိမ်မှာ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မစ္ဆရီယတွေနှင့် ပူလောင်
ဆူညံနေရပေမယ့် သူတို့အိမ်မှာတော့ ငြိမ်းချမ်းရပါသည်။

ယခုဆို ဆိုင်က တစ်ဆိုင်ပေးလိုက်ရသဖြင့် သူနှင့်ဒေါ်မိ
အပြင်ထွက်ပြီး ကြာညိုကို အိမ်မှာထားခဲ့သည်။ ဒေါ်မိနှင့်ပေး

“ကြာညို... အိမ်တံခါးကို အမြဲပိတ်ထားနော်။ ကိုယ့်
မကောင်းဆိုးဝါးတွေနဲ့ နီးနီးစပ်စပ်နေရတာ။ တံခါးကို ရမ်းပြီး ဖွင့်
နဲ့။ ဒေါ်မိလည်း ဘယ်သူ့မှ တံခါးဖွင့်မပေးနဲ့နော်။ တံခါးပိတ်ထား

“စိတ်ချပါ အစ်ကိုလေးရယ်။ ဒေါ်မိ သူတို့နဲ့ အဆက်အ
မလုပ်ပါဘူး”

“သူတို့က လွယ်တာမဟုတ်ဘူး။ တော်ကြာ... ဒေါ်မိ
ရွှေတွေ၊ ငွေတွေပေးပြီး ဖြားယောင်းချင် ဖြားယောင်းမှာ။ ဒေါ်မိ
သစ္စာရှိမှဖြစ်မှာနော်”

“အင်းပါ အစ်ကိုလေးရယ်။ ဒေါ်မိ သစ္စာမဟောက်ပါဘူး
ပြည့်လက်ရုံးမှာ တစ်နေ့... တစ်နေ့ မှာရတာ မဟော
မပန်းနိုင်။

သူ့ကို ရှောင်ဖယ်နေသည့် မမလေးကို ဒေါ်မိအလေး
ချော့ချော့ ချောင်းရတာလည်း အမော။

မနေ့ညကလည်းလေ ကြည့်ပါဦး။ ညစာစားတာတွေ၊
ဘာတွေကအစ သူ့အနားသို့ မလာဘဲ ဒေါ်မိနှင့်သာ လွှဲထားသည့်
ကြာညို။

သူ့မှာ တစ်နေ့လုံး အလုပ်တွေလုပ်ရ၊ အိမ်ကို စိတ်မချလို့
စုန်းပြန်ဆက်ရ။ ညကျမှ အိမ်ပြန်လာရတာ။ ချစ်သူ ... အဲ ...
ရည်းစားလည်းမက၊ လင်မယားလည်း မဟုတ်သေးတဲ့ ချစ်သူလေးကို
အမောပြေ ထွေးချင်၊ ပွေ့ချင်၊ မြိတ်နီးချင်တာပေါ့။

ခုတော့ သူမက အချိန်ကလေးတောင် ဝှက်ထားတာ။
ဘယ်ရမလဲ။ ပြည့်လက်ရုံး ဒေါ်မိကို မေးတာပေါ့။ ဒေါ်မိကတော့
ထမင်းကိုသာ ငုံ့စားနေခဲ့၏။

“ဒေါ်မိ ကြာညို ဘယ်မှာလဲ”

“ဘုရားခန်းထဲမှာ အစ်ကိုလေး။ ဘုရားရှိခိုးနေတယ်”

“ကောင်းတယ်”

ဘုရားဖက်လို့ အသက်ရှည်နေသည့် ကောင်မလေးအား
သူ ဘာမှပြဿနာရှာလို့မရပါ။

အခြေအနေတွေ အေးချမ်းနေရင် ပြီးတာပဲလေ။

ကြာညို...

တောသူမလေးတစ်ယောက်ရဲ့အတွေးအခေါ်ဟာ ခေတ်မီ
တော့ဘူးပဲပြောပြော။ လက်မထပ်ရသေးဘဲ အတူနေတာ သူမ လုံး
လက်မခံနိုင်။ ဒါ... လူမှုရေးဖောက်ပြားတာပဲ။

အချို့သောစုံတွဲတွေ လစ်ဗီးတူကဲသားဆိုကာ လက်မထပ်ဘဲ
အတူနေကြတာ။ သူမကတော့ လုံးဝလက်မခံနိုင်ပါ။ ဒါ နိုင်ငံခြား
မဟုတ်ဘဲ။

ဂျာနယ်တွေ၊ ဆောင်းပါးတွေမှာလည်း ဖတ်ရပါရဲ့။ တချို့
သော မိန်းကလေးတွေဟာ ရည်းစားထားလိုက်တာနှင့် sex ကို
တစ်ခါတည်း ပေးပစ်လိုက်ကြတာတွေ မကြုံကြပါဘူး။ ဒီနေရာမှာ
ကမ္ဘာနှင့်ရင်ပေါင်မတန်းရရင် နေပါစေ။ တလွဲဆံပင်မကောင်းနိုင်ပါဘူး။

ယခုလည်း အစ်ကို သူမအပေါ် တစ်ခါကျူးလွန်သွားတာနှင့်
မထူး စိတ်မပိုက်နိုင်။ ဆီသည်မ လက်သုတ်ဝတ်လို အခါခါ အစွန့်
အထင်းမခံနိုင်။

ပြီး... အပျိုစင်၊ အပျိုရိုင်းလေးပို့ သည်အဖြစ်ကို ပေါ့ပေါ့
လည်း သဘောမထား။ ကြာညိုရင်ထဲ ကမ္ဘာပျက်သွားသည့်နှယ်။

သည်တော့ သူမ အစ်ကိုကို မျက်နှာချင်းမဆိုင်တော့ဘဲ
ကြွက်မလေးလို တွင်းအောင်းနေလိုက်သည်။

အစ်ကိုနှင့်အစ်ကိုဒေါ်နဟာ မိုးလင်းထဲက အလုပ်သို့ သွား
ကြပြီး ည (၇) နာရီလောက်မှ အိမ်ပြန်ရောက်လာကြပေမယ့် ဖုန်း
ကတော့ တစ်နေ့ကို (၂) ကြိမ်၊ (၃) ကြိမ်လောက် အမြဲဆက်သည်။
သူ့ကို ရှောင်လို့ရပေမယ့် အသံကိုတော့ ရှောင်လို့မရ။

အိမ်မှာ ဒေါ်မိရယ်၊ ကြာညိုရယ် (၂) ယောက်ပဲ ရှိသည်။
နောက်ဖက်မှာ နှစ်ယောက်စာပဲ ချက်စားကြပြီး ညစာကျမှ အားလုံး
အတွက် ချက်ရသည်။

အစ်ကိုက သတိ၊ ဝီရိယနှင့်နေဖို့ အပေါ်ထပ်မှ သူ့အစ်မ
လင်မယားရဲ့အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်ဖို့ မှာထားသဖြင့် ကြာညို
သုတ်နှင့် နေရပါ၏။ ဇင်မင်းအနေအထားကလည်း ဘယ်ကိုမှ မသွား
ဘဲ အိမ်မှာပဲ အမှုကို ရင်ဆိုင်နေရချိန်။

အိမ်ခွဲထားသည်ဆိုပေမယ့် အန္တရာယ်က လက်တစ်ကမ်းမှာ
နဲ့ ကြာညို စိတ်ချလက်ချမနေရဲ။ ဒေါ်မိကိုလည်း မျက်ခြည်မပြတ်
စောင့်ကြည့်ရသေး၏။ မြတ်နိုးသိမ့်တို့နှင့်အတူ နေလာသူမို့ သူတို့
ဆည်းရုံးလျှင် ပါသွားနိုင်သည်။

မနက် (၁၀) နာရီလောက်မှာ ကြာညို ချက်ပြုတ်ပြီးသွားပြီ
နဲ့ စာကြည့်ခန်းထဲမှာ စာအုပ်တွေ ရှင်းနေသည်။ သို့သော် မျက်စိကို
ရှင်ရှင်ထားနေရသည်။

အပေါ်ထပ်သို့ လူတွေ၊ ဝင်ထွက်သွားလာနေကြတာ မြင်နေရလျှင် မြတ်နိုးသိမ့်အတွက် သူမ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။ သူတို့လည်း အိမ်ခွဲနေရပေလို့ပဲ။ နို့မို့ တော်တော်စိတ်ဆင်းရဲရင် အပေါက်။

မြတ်နိုးသိမ့်ကတော့ ရန်သူနှင့်တူသောလင်၊ ဒေဝဒတ်နှင့် တူသော လင်နှင့် ပေါင်းဖော်ပြီး ကိုယ့်သေတွင်း ကိုယ်တူနေပေ။ သူ့သေတွင်းထဲ အစ်ကိုထပ်မပါအောင် သတိ၊ ဝီရိယဖြင့် နေကြရ။

နံနက် (၁၁) နာရီလောက်မှာ ဒေါ်မိ ဟိုကြည့်၊ သည်ကြည့် နှင့် မီးဖိုဖက်မှ အပြင်သို့ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ထွက်သွားတာ တွေ့ရလျှင် ကြာညို နောက်မှ အပြေးလိုက်ပြီး ချောင်းရ၏။

ဒေါ်မိ သစ္စာဖောက်ပြီလား။ ဇင်မင်းတို့နှင့် ပူးပေါင်းပြီး သူတို့၏ ဒုက္ခပေးတော့မည်လား။

မီးဖိုခန်းတံခါးမှာ ကပ်ကျန်ခဲ့ပြီး ဒေါ်မိ ဘယ်သွားလဲ၊ ဘယ်နှဲ့တွေ့လဲ ကြာညို ချောင်းရသည်။ ဒေါ်မိကတော့ ကြာညိုကို အနေတယ် ထင်မည်။

“ဟင်”

ဒေါ်မိတွေ့တာ မြတ်နိုးသိမ့်ပါလား။ အေးလေ ... သူတို့ အတူနေလာခဲ့ကြသူတွေပဲ။ မြတ်နိုးသိမ့်က ဒေါ်မိကို တစ်စုံတစ်

ပေးလိုက်တာလည်း မြင်ရသည်။

ကြာညို ဒေါ်မိကို အမိဖမ်းလိုက်ရမှာလား။ မသိချင်ယောင် ဆောင်နေရမှာလား။ ကြာညို အစ်ကိုဆီပဲ ဖုန်းနှင့်သတင်းပို့ရ၊ အကြံဉာဏ်တောင်းရ၏။

“ဟဲလို”

“ဟော ... မိကောက်လေး”

“အိမ်မှာ ဒေါ်မိရယ် ... နောက်ပေါက်က ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ထွက်ပြီး မမသိမ့်နဲ့ သွားတွေ့တယ်။ နောက် ... ဟိုက ဘာတွေပြော ပြီး ဘာတွေပေးနေတယ်တော့ မသိဘူး။ အဲဒါ ကြာညို ဘာဆက် လုပ်ရမလဲ။ ဖမ်းရမလား။ မသိချင်ယောင်ဆောင်နေရမလား”

“ဟာ ... မဖမ်းနဲ့၊ ကြာညိုတစ်ယောက်တည်း ဒုက္ခတွေ့ နေမယ်။ အစ်ကို ချက်ချင်း ပြန်လာခဲ့မယ်။ တံခါးကိုသာ လုံအောင် ပိတ်ထားလိုက်”

“ဒေါ်မိကိုရော အိမ်ထဲ ပြန်အဝင်ခံရမလား”

“လောလောဆယ် မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး မျက်ခြည် မပြတ်သာ ကြည့်နေ၊ အစ်ကို ပြန်လာပြီ”

သူ့ဆိုင်ဟာ အဝေးကြီးမဟုတ်လို့ ကားနှင့် ပြန်လာလျှင် ခဏလေး။ (၅) မိနစ်လောက်ပဲ ကြာမည်။ ဒေါ်မိတို့က စကားပြောလို့

၂၂၀ ကြယ်စင်မှူးဝေ

မှာကြားလို့ မပြီးသေး။

နောက် ဒေါ်မိ မီးဖိုထဲသို့ ပြန်ဝင်လာချိန်မှာပင် ပြည့်လက်နဲ့ လည်း အိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာခဲ့ပေပြီ။ ပက်ပင်းတိုးသွားပြီမို့ ဒေါ်မိ၏ တုန်လှုပ်ချောက်ချားမှုက သိသိသာသာ။

“အ ... အစ်ကိုလေး”

“ဒေါ်မိ လုပ်ရက်တယ်ဗျာ။ သူတို့နဲ့ သွားပူးပေါင်းပြီး ကျွန်တော့်ကို ထပ်သေကြောင်းကြကြမလို့ပေါ့ ဟုတ်လား”

“မဟုတ် ... မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကိုလေးရယ်။ ဒေါ်မိ ... ဒေါ်မိကို အရေးတကြီး ပြောစရာရှိတယ်ဆိုလို့ သွားမိတာပါ”

“ကဲ ... ပြော သူတို့က ဘာတွေပြောသလဲ။ မမဟာ ကျွန်တော့်အစ်မဖြစ်ပေမယ့် ယောက်ျားရဲ့လိမ်ညာလှည့်ဖြားမှုမှာ ကျဆုံး သွားပြီ။ သွေးသားဆိုတဲ့အသံ မရှိတော့ဘူး။ ဟိုကောင်ရဲ့မာယာမှာ ဝပ်စင်းကျသွားပြီ”

ဒေါ်မိမှာ ရိုးအသုမို့ သိပ်ပြီး လည်လည်ပတ်ပတ်မရှိပါ။ ချွေးသီးချွေးပေါက်တွေသာ ကျနေလေ၏။

“ပြောလေ ... ဒေါ်မိ။ သူတို့က ဒေါ်မိကို ဘာတွေခိုင်း သလဲ”

“ဟို ... ဟို ဒီအိမ်က သတင်းတွေ ပို့ပေးဖို့နဲ့”

ရွှေပဒေသာစာပေ

အမှန်းနှင့်နောင်ဖွဲ့ရပ်နယ်သော ၂၂၁

“လိုအပ်ရင် တံခါးဖွင့်ပေးခိုင်းတာ မဟုတ်လား ... တောက်”

“မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကိုလေးရယ်”

“ကျွန်တော့်ကို သတ်ခိုင်းတာမဟုတ်လား။ အဆိပ်ခတ်ခိုင်း တာ မဟုတ်လား။ ဒေါ်မိလုပ်ရက်ရင် လုပ်စမ်းပါ။ ကျွန်တော့်ကံဇာတာ ကိုက ၃-၄ ခါ အသတ်ခံရမယ့်ဇာတာ။ သတ်လိုက်ကြစမ်းဗျာ”

ပြည့်လက်နဲ့ ကြေကွဲနေတော့ ဒေါ်မိ ချုံးပွဲချင်ကျွေးလေ တော့၏။

“ဒေါ်မိကို ခွင့်လွှတ်ပါ အစ်ကိုလေးရယ်။ သူတို့ မကောင်း ကြကြတဲ့အထဲလည်း မပါပါရစေနဲ့တော့။ အစ်ကိုလေးနဲ့ မမလေးတို့ ဇာန်နှစ်မကြားမှာ ဒေါ်မိ မရုန်းသာဘူး။ သံယောဇဉ်တွေကြောင့် သူတို့ ခိုင်းတာ လုပ်မိရင် လုပ်မိနေမှာမို့ ဒေါ်မိကို ထွက်သွားခွင့်ပေးပါတော့”

ဒေါ်မိဟာ ရိုးရိုးအသုမို့ မရှူနိုင်၊ မကယ်နိုင်ဖြစ်နေရပေပြီ။ ပြည့်လက်နဲ့ စဉ်းစားရပါတယ်။ ဒေါ်မိဟာ မြတ်နိုးသိမ့်ရဲ့ငယ်နိုင်မို့ သူ ခိုင်းတာကို ဒေါ်မိ ငြင်းဆန်ရဲ့မှာမဟုတ်။ ခေတ္တအခိုက်အတန့်တော့ ဒေါ်မိကို တောပြန်လွှတ်ထားတာပဲ ကောင်းမည်။

“ကောင်းပြီ ... အခြေအနေတွေ ရှုပ်ထွေးနေတုန်းမို့ ဒေါ်မိ တို့ ခေတ္တ တောပြန်နေခွင့်ပေးလိုက်မယ်။ ကျွန်တော် (၃) လစာပေး ဆိုက်မယ်။ ခြေအနေတွေ အေးချမ်းရင် ဒေါ်မိကို လှမ်းခေါ်မယ်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အစ်ကိုလေးရယ်၊ ဒေါ်မိ ဒီနေ့ပဲ ပြန်ပါရစေတော့”

“မပြန်ခင် မမ ဒေါ်မိကို ဘာခိုင်းတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လိုအကောက်ကြိမယ်ဆိုတာတော့ ဖွင့်ပြောခဲ့ပါ”

ဒေါ်မိအသွင်က တုန်တုန်ယင်ယင်။ တောသူမကြီး။ ရိုးရိုး အအကြီးမို့ အကြောက်တရားက အတိုင်းအဆမရှိ။

“အစ်ကိုလေးရယ် ... သူ ... သူက .. သူခိုင်းတာ မလုပ်ရင် ဒေါ်မိကို အောက်လမ်းနည်းနဲ့ တိုက်သတ်မှာ။ သူ့ကို အောက်လမ်းဆရာပေးထားတဲ့ ကံဝေရုပ်ရှိတယ်။ အဲဒီအရုပ်ကို ဓားနဲ့ထိုးရင် ဒေါ်မိ သေမှာ”

“သူပြောတာ မယုံနဲ့၊ ယုတ္တိမရှိဘူး။ အဲလိုသာ လုပ်လို့ရကြောင်း ဆိုရင် ဒေါ်မိတို့ကို ခိုင်းစရာလိုသလား။ ကျွန်တော့်ကို သတ်ချင်ရင် ကံဝေရုပ်ကို လုပ်လိုက်ရုံပဲ မဟုတ်လား”

“အစ်ကိုလေးက ဘုန်းရှင်၊ ကံရှင် ဇာတာမြင့်နေလို့ ကလေးရုပ်နဲ့ ပြုစားလို့မရဘူး ... တဲ့။ ကံနိမ့်တဲ့သူမှ သူ့ကံဝေရုပ်နဲ့ ဖမ်းစားလို့ရတာ”

“ဒါဆို သူ ... ကျွန်တော့်ကို ဘာလုပ်မယ်၊ ဒေါ်မိကို ခိုင်းတယ်ဆိုတာ မပြောဘူးပေါ့”

“ခက်လိုက်တာ အစ်ကိုလေးရယ်၊ ဒေါ်မိ ကြောက်တယ်။ သူတို့ အစ်ကိုလေးကို မကောင်းကြံနေတာတော့ အမှန်ပဲ။ ဒေါ်မိကို ဘယ်အကုန်ပြောမလဲ”

ဒေါ်မိပြောတာ ယုတ္တိရှိသဖြင့် ပြည့်လက်ရုံး လိုရင်းကိုပဲ မေးလိုက်သည်။ ကြာညိုကတော့ ဒေါ်မိကို အကဲသားခတ်နေ၏။

“ဒါဆို ဒေါ်မိကို ဘယ်နေရာက အသုံးချမှာလဲ။ ဘာခိုင်းတာလဲ။ အဲဒါတော့ ပြောခဲ့။ ဒေါ်မိ သူ့ကိုပဲ စေတနာရှိတာလား။ ကျွန်တော့်ကိုရော စေတနာမထားဘူးလား။ ကျွန်တော် မတရားလုပ်နေတယ် ထင်လို့လား”

“သူ့ကို စေတနာမရှိပါဘူး အစ်ကိုလေးရယ်၊ ကြောက်တာပဲ။ သူက ဒေါ်မိကိုရော၊ ရွာက သားတွေ၊ မြေးတွေကိုပါ အကုန် ခံလောင်တိုက်သွင်းပစ်မယ်လို့ ကျိန်စာတိုက်နေ၊ ပြုစားနေလို့ပါ”

“မကြောက်နဲ့၊ အဲဒါ ကြောက်မှန်းသိလို့ ဖြစ်ခြောက်နေတာ။ ဒေါ်မိကို ဘာခိုင်းသလဲ ပြောခဲ့။ ကြာညို အစ်ကိုပိုက်ဆံအိတ်ယူခဲ့။ ဒေါ်မိကို ပေးလိုက်ရအောင်”

ကြာညို ပိုက်ဆံအိတ်သွားယူပြီး ပြန်လာသည်အထိ ဒေါ်မိ ခိုက်နေလေဆဲ။ အတန်ကြာ အားယူပြီးမှ ...

“ညဖက် တံခါးဖွင့်ထားပေးဖို့ ခိုင်းတာပါ”

“ဟင် ... တောက်”

“ဒေါ်မိ သွားပါရစေတော့ အစ်ကိုလေးရယ်။ သူ့ကိုကြောက်တယ်။ ဒေါ်မိရင်ထဲ ပူလာသလိုပဲကွယ်။ ကဝေရုပ်နဲ့ ပြုစားနေပြီလား မသိပါဘူး”

ပြောရင်းမှပင် ဒေါ်မိ လူးလိမ့်နေတော့ ပြည့်လက်ရုံးနှင့်ကြည့်၊ မျက်လုံးပြူးရသည်။ ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာ အောက်လမ်းတွေ အထက်လမ်းတွေ မယုံကြည်ပေမယ့် ဆန်းပြားသော ဂန္ထီရအစီအရင် တွေကိုတော့ လျှော့မတွက်ရဲ။

“ကဲ ... ဆရာဝန်လှမ်းပင့်မှပဲ”

ပြည့်လက်ရုံး ဆရာဝန်ပင့်ဖို့ ပြင်နေစဉ် ဒေါ်မိ သတိပြန်လာပြီး တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် အိမ်ပြန်ဖို့ တောပြန်ဖို့ လုပ်နေသဖြင့် ငွေပေးကာ ကားဂိတ်သို့ လိုက်ပို့ဖို့ ပြင်ရသည်။

“ကြာညို တံခါးတွေ သေသေချာချာ ပိတ်ထားနော် တစ်ခုခုဆို ဖုန်းချက်ချင်းဆက်”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူ ကြာညိုပါးလေးကို တစ်ချက်ဆွဲဖျစ်ခဲ့ပြီး ဒေါ်မိ လိုက်ပို့ရလေသည်။

အခန်း (၂၄)

ပြည့်လက်ရုံးရော၊ ဒေါ်နုပါ ညနေ (၅) နာရီလောက်မှာ အိမ်ပြန်လာကြသည်။ အိမ်မှာ ကြာညိုတစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ရတာ စိတ်မချ။

အမွေတစ်ဝက်ခွဲပေးပြီးပေးမယ့် ပြဿနာက မအေး။ မြတ်နိုးသိမ့် သူ့ယောက်ျားအတွက် တစ်လအတွင်း သုံးသည့် ဖြုန်းသည့် အထက်လမ်း၊ အောက်လမ်း၊ ဗေဒင်၊ ယတြာတွေ။ တရားသူကြီး၊ ချွန်နော်ရဲ ပေးရတာတွေဆိုတာ သောက်သောက်လဲ။ ကြားထဲက ခွဲစားတွေ ပေးရတာက တစ်မျိုး။

သည်ကြားထဲ ဇင်မင်းကလည်း ပြည့်လက်ရုံးကို သတ်ဖို့ ဘိုက်တွေ ငှားရ၊ ငွေပေးရ၊ ချေးရ၊ ငှားရတာတွေက မနည်း။

အမွေခွဲပြီးချိန်မှာ သူတို့အတွက် ကျန်တာ အိမ်နှင့်ခြံတစ်

ဝက်နှင့် ဆိုင်က အခွံ။ ရှိသရွေ့ပစ္စည်းရောင်းပြီး သုံးနေတာ။ နောင်ထပ် မပြည့်နိုင်။

ပြည့်လက်ရုံးကလည်း ဆိုင်တွေကို ပြောပြီးသား။ သူ့အမသက်ဆိုင်တော့ကြောင်း။ သည်တော့ မြတ်နိုးသိမ့်တို့လင်မယားအမွေခွဲပြီးပေးမယ့် ဘာမှလက်ဆုပ်လက်ကိုင်မရှိ။

လက်ဝတ်လက်စားတွေကလည်း ပြောင်ပြီ။ လောလောဆယ် အတုတွေဝတ်ထားတာ။

သည်တော့ သူတို့လင်မယား မကျေနပ်တာ ပြည့်လက်အစက ဇင်မင်းတစ်ယောက်တည်း ယောက်ဖကို ရှင်းပစ်ချင်နေတာ ယခုကျ အစ်မကပါ လောဘဇာဝင်ပြီး ဇင်မင်းတိုက်သည့် လောဘပိုင်။ မောဟမိုင်းထဲမှာ နစ်မြုပ်နေ၏။

“တောက် ... ဒီကောင် လူလည်ကျတာ၊ လူပါးဝတာ မမြင်ပြီမဟုတ်လား”

အပေါ်ထပ်ဝရန်တာမှာ နှစ်ယောက်သားထိုင်ပြီး အောက်ထပ်သို့ လှမ်းကြည့်ကာ ဇင်မင်း အဘိဇ္ဈာတွေ ပွားနေသမျှ မြတ်နိုးသိမ့်ပါ အလိုတူအလိုပါ။

“မောင်တို့ကိုတော့ မဖြစ်စလောက်လေး အမွေပေးပြီး သူတော့ အများကြီး ယူထားတယ်။ ဝပ်ရှော့အမ်းတဲ့ ပိုက်ဆံကလည်း

တစ်လအတွင်း ကုန်တဲ့ငွေတွေနဲ့ ချေလိုက်တော့ ဘာကျန်လို့လဲ။ မောင့်အကြွေးတွေ ဆပ်တာနဲ့ ကုန်ပြီ”

“အင်းလေ ... မောင်လေး တကယ်ရက်စက်တယ်”

“ဒါကြောင့် မောင်ပြောတာပေါ့။ အခု မောင်တို့မှာ ဟန်ပဲ ခိုတော့တယ်။ ဘာမှမယ်မယ်ရရ မရှိတော့ဘူး။ သူ့သေမှ သူ့ပစ္စည်းမရမှာ”

“သူ့ကိုသတ်ရင် မတို့ ထောင်ကျမှာပေါ့။ ကြားထဲက ဟိုဆာသားမောင်နှမ စားသွားမယ်”

“ဒါလည်း လွယ်ပါတယ်ဗျာ။ ငှားသတ်ရုံပေါ့”

“ရလို့လား။ မောင်လုပ်ကြည့်ပြီးပြီလေ။ အကုန်လွဲချော်ကုန်တာပဲ”

“ဒါဆို မ အောက်လမ်းနည်းသုံးပြီး သတ်ပါလား။ ဒဏ်ရာဆည်း မပေါ်တော့ဘူး။ မရဲ့အောက်လမ်းဆရာကြီး ဘယ်သူ”

“ဆရာပဏ္ဍဝ”

“အင်း ... ဆရာပဏ္ဍဝကို အကူအညီတောင်းကြည့်ပါဦး”

“သူက အခု လောလောဆယ် ယောပြန်သွားတယ် မောင်ရဲ့။ ရက်လောက်ကြာမှ ပြန်လာမှာ”

“ဖုန်းနဲ့ အကျိုးအကြောင်း လှမ်းပြောပြ၊ မောင်က တစ်ထပ်ပဲ အာမခံရတာ။ တစ်ပတ်ပြည့်ရင် ပြန်ဝင်ရမှာ။ ထောင်ထဲမရောက်ဘဲ အချုပ်ထဲမှာတောင် စိတ်ပျက်လှပါပြီ မရယ်။ တကယ့်လောကထဲမှာ မောင်တော့ ထောင်ကျမှာ သေမလောက်ကြောက်တယ်”

မြတ်နိုးသိမ့်ရင်ခွင်ထဲ ခေါင်းတိုးကာ ဇင်မင်း မျက်ရည်ကျနေတော့ မိကျောင်းမျက်ရည်ကို မြတ်နိုးသိမ့် သနားလို့မဆုံး။ ခေါင်းတင်သိမ့်တုန်းအောင် ကြင်နာသနားနေလိုက်တာ။ သွေးသားမောင်နှမကိုပင် လူစိတ်ပျောက်မတတ်မေ့လို့။

“မောင်ရယ် ... မ ဘာလုပ်ပေးရမလဲဟင်”

“တကယ်တော့ မောင်ပြောခဲ့သလိုပါပဲ။ မကို ရွှေဘုံပေါ်မှာ စံစေချင်လို့။ ပြည့်လက်ရုံးရဲ့ လောင်းရိပ်အောက်က လွတ်စေချင်လို့ နည်းလမ်းရှာတာပါ။ သူ့ကို သတ်ဖို့လည်း မရည်ရွယ်ပါဘူး။ အကြောင်းမလှလို့ မောင့်မှာ လူသတ်တရားခံဖြစ်ရတာပါ”

“ယုံပါတယ် မောင်ရယ်။ မောင် ... မကို ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ သိပါတယ်”

“အခု ... အမွေခွဲပေးပြန်တော့လည်း ခေါင်းပုံဖြတ်တာတယ်။ သူ့ကျတော့ အများကြီး ယူထားတယ်။ မောင်ကတော့ နောင်ဆုံးချိန်ထိ သူ့ကို ကလွဲစားချေချင်တယ်။ ငရဲသွားတောင် သူ့ကို

အပါခေါ်သွားမယ်။ သူ့ရော၊ မောင်ပါမရှိမှ မ ရွှေဘုံပေါ်စံရမှာ”

“အမယ်လေး မောင်ရယ် ရွှေဘုံပေါ်မစံရလည်း နေပါ။ မောင့်ကိုတော့ အသေမခံနိုင်ပါဘူးနော်”

“မောင်က ထောင်နှစ်ကြီး ကျရမယ့်လူပါဗျာ။ အောင်ထေဇာနည်လို သေရမယ့်ရက် မျှော်နေရတဲ့သူပါ။ မောင်လေ ကိုယ် ထောင်ကျမှာကို မပူပါဘူး။ မကိုတစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ရမှာ တွေးမိတိုင်း ခင်ထဲမချီဘူး။ သောကတွေ လောင်မြိုက်ရပါတယ်”

လျှာအရိုးမရှိတိုင်း လှည့်ပတ်ပြောနေသည့် စကားတွေနှင့်၊ ညစ်ထုတ်ပြနေသည့် မိကျောင်းမျက်ရည်ထဲမှာ မြတ်နိုးသိမ့် ကူးခတ်နေရတာ မမောနိုင်၊ မပန်းနိုင်။

“မ၊ လေ လူစားလဲပေးလို့ရရင် လဲပေးချင်ပါတယ် မောင်ရယ်။ မ ဘာလုပ်ပေးရမလဲဟင်”

“ဟဲ့ ... တောသားမောင်နှမတို့ ရှင်းထုတ်ဖို့နဲ့ ပြည့်လက်ရုံးကို ကလွဲစားချေဖို့ပဲ။ တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ် မ၊ ရှိသမျှ ပစ္စည်းတွေကို နှုတ်ရရောပေါ့။ မောင့်ကို အပြင်ကနေ သစ္စာရှိရှိနဲ့ စောင့်နေ။ မောင်အတွက် မ ဒီလောက်လိုက်ပေးနေတာ လွန်ကျလည်း (၇) နှစ်ပေါ့”

“(၇) နှစ်ကြီးတောင် မောင်ရယ်။ မောင့်ရဲ့ ပျိုရွယ်တဲ့အချိန်

တွေ့အားလုံး ထောင်ထဲမှာ ကုန်ဆုံးရတော့မှာပေါ့”

“သိပ်လည်း အားမငယ်ပါနဲ့ မရယ်၊ နိုင်ငံတော်က ခဏခဏ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်တွေ ပေးနေတာ။ (၇) နှစ်ဆိုပေမယ့် (၇) လနဲ့ လွတ်ချင်လည်း လွတ်မှာပါ”

“ဟုတ်တယ်နော် မောင်။ အဲဒါတော့ ဟုတ်တယ်။ လွတ် ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်တွေ ခဏ၊ ခဏပေးတော့ လူဆို၊ သူခိုးတွေ လူသတ် သမားတွေ အခွင့်အရေးရတာပေါ့။ မောင်လို မသတ်ဘဲနဲ့ အစွမ်း ခံရတဲ့သူက ပိုပြီး အခွင့်အရေး ရသင့်တယ်”

“ကဲပါ... စိတ်ဆင်းရဲစရာတွေ ခဏမေ့ထားပြီး ပျော်ရွှင် ရွှင်ရွှင်နေရအောင်နော်။ လာ... ထမင်းသွားစားကြမယ်၊ ထောင်ထဲ ရောက်ရင် မိန်းမမျက်နှာကြည့်ပြီး ထမင်းစားရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

နှစ်ယောက်သား ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ဝင်သွားကြရင်း မောင် ချစ် ပြင်ဆင်ပေးထားသည့် ထမင်းပွဲမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။ မောင် ချစ်ကို မြင်တော့ မြတ်နိုးသိမ့် ဒေါ်မိကို သတိရသွား၏။

“မ, တောင် ဒေါ်မိကို စည်းရုံးထားတယ်”

“သူ့ကို ဘယ်နေရာမှာ သုံးမလို့လဲ”

မြတ်နိုးသိမ့် မပန်းချစ်ကို အခန်းပြင်သို့ သွားနေခိုင်းသည် သည်။ ပြီးမှ အသံတိုးတိုးဖြင့်...

“တံခါးဖွင့်ပေးဖို့ပေါ့။ သူတို့မရှိတုန်း အိမ်တံခါးဖွင့်ပေးထား ခင် လှုပ်ရှားလို့ရတာပေါ့”

“ညဖက်လှုပ်ရှားမှ အဆင်ပြေမှာပေါ့ မရဲ့။ ဘာလဲ ဓားပြ ဝင်တိုက်မလို့လား”

“သူတို့ကို အိပ်ဆေးခတ်ပြီး မီးခံသေတ္တာဖွင့်မှာပေါ့ မောင်ရဲ့”

“မီးခံသေတ္တာရဲ့ လျှို့ဝှက်နံပါတ်တွေ သိလို့လား”

“သိတယ်လေ။ သော့ထားတဲ့နေရာလည်း သိတယ်”

“နံပါတ်တွေ ပြောင်းချင်ပြောင်းမှာပေါ့။ ပြည့်လက်ရုံးများ လျှော့တွက်လို့”

“အချည်းနှီးတော့ မရှိပါဘူး မောင်ရယ်။ တစ်ခုခုတော့ အဆင်ပြေမှာပေါ့။ ရွှေမရလည်း ငွေပေါ့”

“အန္တရာယ်များပါတယ် မရယ်၊ အသေးအဖွဲ့တွေ မလုပ်စမ်း ပါနဲ့။ ကြိမယ့်ကြိ အကြီးကြီးသာကြ။ ဒါထက် မ ဗေဒင်တွေ၊ ယတြာ တွေ တန်ရုံယုံနော်။ အားလုံး လူလိမ်၊ လူညာတွေချည်းပဲ။ အလကား အခြောက်တွေ”

“အမယ်... သူတို့ကယ်လို့ပဲ မောင် အာမခံရတာလေ။ နိဗ္ဗိ ဒီလောက်အမှုကြီး အာမခံရဖို့ ခက်မှခက်”

“တော်ရုံလည်း ယုံပါဗျာ။ ရှိသမျှ စည်းစိမ်လည်း ပြုတ်နေ

၂၃၂ ကြယ်စင်မှူးဝေ

ပါဦးမယ်။ ခုဆို မမှာ ဘာကျန်တော့လို့လဲ။ မောင် ထောင်က လွတ်
တဲ့အထိ ခံပါဦးမလား”

“မပူပါနဲ့ မောင်ရယ်။ မကတော့လေ ဘာပစ္စည်းမှ မမက်
ဘူး။ မောင် ထောင်မကျရင် ပြီးရော”

“ဪ... ထောင်ကတော့ မကျဘဲ မနေဘူး။ နတ်က
တော်တွေပြောတိုင်း အကြွင်းမဲ့ ယုံမနေနဲ့။

(၂) ယောက်သား ထမင်းစားပြီးကြတော့လည်း သူတစ်ယောက်
ကို အကောက်ကြဖို့ ခလောက်ဆန်ဖို့တွေသာ နီးနှောတိုင်ပင်လျက်
အကုသိုလ်ဝင်နေသည့်အိမ်။

အခန်း (၂၅)

ညစာစားပြီးကြပြီး (၃) ယောက်သား ဧည့်ခန်းထဲမှာ တီဗီ
ကြည့်ရင်း အခြေအနေတွေကို ဆွေးနွေးနေမိကြတာ ပြည့်လက်ရုံးတို့
ပါ။

“အိမ်ရှေ့ပူ အိမ်နောက်မချမ်းသာလို့ပဲ ပြောရမလား။ ဖွတ်
မိကျောင်းဖြစ် မြစ်မချမ်းသာလို့ပဲ ပြောရမလား မသိဘူး။ အစ်ကိုတို့
နေရတာ တထိတ်ထိတ်ပဲ”

“တကယ်ကျ ပစ္စည်းဥစ္စာကို ခင်တွယ်နေကြတဲ့ လောဘ
ကြောင့် မငြိမ်းချမ်းနေကြရတာပါ။ ကြာညိုတို့လို ပစ္စည်းမရှိတဲ့
မောင်နှမတွေကတော့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ကြင်နာကြတယ်”

လက်ဖက်သုပ်နှင့်ရေခွေးကြမ်းလေး မြည်းရင်း တီဗီကြည့်နေ
ကြပေမယ့် စိတ်တွေက မသက်သာ။

“ဟုတ်တယ်... ကြာညိုပြောတာ မှန်တာပဲ။ လောဘာ ဒေါသ၊ မောဟတွေကြောင့် မိသားစုတွေ စိတ်ဝမ်းကွဲကြတာ”

“သူတို့လိုချင်တာတွေ ပေးလိုက်ပါလား။ ဒါဆို အေးရော ပေါ့ အစ်ကို”

“အမယ်လေး... အမယ်လေး... မရွှေ့ကြာညိုရယ် ပြောရက်လိုက်တာ။ အစ်ကိုက သူတို့ကို အကုန်ပေးလိုက်ပြီး ခွက်ဆွဲတောင်းစားရမှာလား။ တကယ်လို့ ပေးလိုက်လည်း သူတို့လောဘက မရပ်တန့်ပါဘူးကွာ”

“လူမိုက်ရဲ့အတ္တ၊ လူမိုက်ရဲ့လောဘက ကုရာနတ္ထိဆေးမန့်ဘဲနော်”

“ဟုတ်တယ်... သူတို့ (၂) ယောက်လုံး လူမိုက်တွေပဲ။ အသေဝနာစမာလာနဲ့ဆိုသလို လူမိုက်ကို မပေါင်းရမှာ။ ဝေးဝေးထရှောင်ရမှာ။ အခုကျ မမေမျာ လူမိုက်နဲ့ပေါင်းဖော်မိတဲ့အတွက် သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း လူမိုက်၊ လူယုတ်မာဖြစ်သွားပြီ။ အစ်ကိုတို့လည်း အထိမနာအောင်၊ သူတို့လည်း ဒုက္ခမရောက်အောင် အစွမ်းကုန် ထိန်းသိမ်းကာကွယ်ပေးရမယ်”

“သူတို့က အစ်ကိုအပေါ် အမှန်မမြင်နိုင်တော့ဘဲ အမှန်တွေနဲ့ ရစ်ပတ်နှောင်ဖွဲ့နေကြတာ”

“ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုကတော့ ကိုယ့်အစ်မကို အဆုံးစွန်ထိ ဒုက္ခမရောက်စေချင်ဘူး။ ဇင်မင်းက မမကို ငရဲထိ လည်ပင်းဖက်ပြီး ဆွဲခေါ်သွားမှာ မကြည့်ရက်ဘူး”

“ကြာညိုကတော့ အစ်ကို ဒီအိမ်မှာမနေဘဲ သင့်တော်မယ့် တစ်နေရာရာမှာ ဒါမှမဟုတ် အရောင်းဆိုင်အပေါ်ထပ်မှာဖြစ်ဖြစ် ဝပ်ရှော့မှာဖြစ်ဖြစ် သွားနေစေချင်တယ်”

“အမယ်... ကြာညိုတို့မောင်နှမကိုလည်း ချမ်းသာပေးမယ် မထင်ပါနဲ့။ ကြာညိုတို့မောင်နှမက ဇင်မင်းအတွက် သက်သေတွေလေ”

“အစ်ကိုကလည်း ခြောက်နေပြန်ပါပြီ။ ဒါဆိုလည်း ကြာညိုတို့ ပြန်တော့မယ်”

“ပြောပြန်ပြီလား... ပြန်ဖို့စကား။ မမှတ်သေးဘူးလား”

ပြည့်လက်ရုံးစကားကြောင့် ကြာညို ခေါင်းလေးငုံ့သွားပြီး ပါးစပ်ပိတ်သွား၏။ ဒေါနကတော့ လက်ဖက်စားလိုက်၊ တီဗွီကြည့်လိုက်နှင့် ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်း။

“ဒီလောက်လည်း မကြောက်ပါနဲ့ ကြာညိုရယ်။ အစ်ကိုတို့ အိမ်ထဲကို လူစိမ်းဝင်တာနဲ့ အချက်ပေးဖို့ စက်တွေတပ်ထားတယ်။ အသံတွေ ကြားနေရစေမယ်”

“မကြောက်ပါဘူး အစ်ကိုတို့ ရှိနေတာပဲ”

“ဒီနေ့ ဘာထူးခြားလဲ။ မမတို့အိမ်ကို ဘယ်သူတွေလာသေးလဲ။ ဗေဒင်ဆရာတွေ၊ နတ်ကတော်တွေ လာသေးလား”

“မလာဘူး။ အဲ ... လူစိုက်ရုပ်တွေနဲ့ ဂျလေဗီတွေတော့ (၃) ယောက်လောက် လာတယ်”

“ဒေါနရေ ... ညဖက်ဆို သတိနဲ့ အိပ်ကွာ။ ဖြစ်နိုင်ရင် နီးနီးကြားကြားအိပ်”

“မပူနဲ့အစ်ကို။ ကျွန်တော်က အအိပ်ဆတ်ပါတယ်”

“အေး ... အစ်ကိုတော့ အိပ်မက်တွေ မကောင်းဘူး။ အမြဲပဲ ခေါင်းထဲပြန်ရောက် ရောက်နေတယ်။ ဇင်မင်းကလည်း အပြင်မှာ ဆင်ကြ၊ မြင်းကြတွေ ကြနေတာ။ ဒီတစ်ခါ ခေါင်းထဲထည့် အမြှုပ်ခံရရင်တော့ ကယ်မယ့်သူ ရှိမှာမဟုတ်ဘူး”

“ကြာညို ... နင်ကလည်း တကယ့်အရေးကျ အိပ်မက်ကလေး၊ ဘာလေး မမက်တော့ဘူးလား။ ငါတို့ပါ ကြားထဲက အသတ်ခံရမှာလည်း ထည့်တွက်ဦး”

ဒေါန သူညီမကို အားမလို အားမရဖြစ်နေ၏။ ကြာညိုမမှာ တွေတွေငေးငေး။

“ကြာညို အိပ်မက်ထဲမှာ မီးခိုးတွေပဲ အမြဲဝေနေတယ်။ နိမိတ်

ကောက်ရရင်တော့ စိတ်မချမ်းမြေ့ရမယ့်သဘောပဲ။ မီးနဲ့အန္တရာယ် ကြုံတွေ့နိုင်တာလည်း ဖြစ်မယ်”

“သတိထားကြတာပေါ့လေ။ အစ်ကိုကတော့ တို့တွေ တစ်ခန်းစီ အိပ်နေရတာတောင် စိတ်မချတော့ဘူး။ တစ်ခန်းထဲမှာ ခုတင် (၃) လုံးနဲ့ အိပ်ရရင် မကောင်းဘူးလား”

“မကောင်းဘူး။ တစ်ခုခုဆို အားလုံးပိတ်မိနေမယ်။ အစ်ကို အိမ်က မလုံခြုံလို့လား”

“လုံခြုံပေမယ့် ရန်သူက အပြင်က လာတာမဟုတ်ဘူးလေ။ မမမှာ သော့တုတွေ၊ ဘာတွေ ရှိချင်လည်း ရှိမှာပေါ့။ ဒါမှမဟုတ် သော့ဖျက်ဝင်လည်း ရတာပဲ။ တကယ့်ဘာလို့တွေတောင် လူဆိုးတွေ တားပြင်တိုက်လို့ရသေးတာပဲ”

“အစ်ကိုပြောတာနဲ့ နေရာတောင် မရှိတော့ဘူး။ ဒီအိမ်မှာ မနေဘဲ တစ်နေရာရာကို ပြောင်းနေကြရအောင်ပါရှင်”

“ဒီလောက်လည်း မကြောက်ပါနဲ့ကွာ။ အိမ်ထဲကို တစ်ယောက်ယောက် ဝင်တာနဲ့ အသံတွေ ဆူညံသွားစေမယ့် အော်တိုစနစ်တွေ တပ်ဆင်ထားပါပြီ။ ကဲ ... တစ်နေ့လုံး ပင်ပန်းနေကြတာ၊ အနားယူကြရအောင်။ နီးနီးကြားကြားလေးပေါ့”

(၃) ယောက်သား ကိုယ့်အခန်းထဲ ကိုယ်ဝင်သွားကြပြီ။

၂၃၈ ကြယ်စင်မှူးဝေ

အရေးကြီးလျှင် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ကူညီကြဖို့ စိတ်ကူးနေကြသည်။

ကြာညိုကိုယ်လုံး ပေါ့ပါးပြီး လူက ငှက်တစ်ကောင်နယ် ဝေဟင်မှာ ပျံနေ၏။

သူမ၏စိတ်တွေ ကိုယ့်ရွာပြန်ရောက်သွားတော့ လူက ပေါ့မီးစွာပင် ဝေ့ဝဲရောက်ရှိသွားပြန်၏။

ဟော ရှေ့မှာ အစ်ကိုကို တူးဖော်ခဲ့တဲ့ ရွာသုသာန်။

အလို သုသာန်ထဲမှာ ငရဲသားတွေပါလား။ ငရဲသားခေါင်းဆောင်က ဇင်မင်းဖြစ်နေပြီး မြတ်နိုးသိမ့်က ယမမင်းလို ခေါင်းနာချို (၂) ဖက် ထွက်နေ၏။

“ဟော... သူတို့ရှေ့က ခေါင်းထဲမှာ အစ်ကိုပါလား။ အစ်ကိုဒေါန”

ခေါင်းထဲမှာ အစ်ကိုဒေါနက ရုန်းကန်နေပြီး သူတို့က အတင်းထည့်နေကြ၏။ ကြာညို မခံမရပ်နိုင်နှင့် အနားသို့ ပြေးသွားပြီး သူတို့

အမှန်နှင့်နှောင်ဖွဲ့ရစ်နယ်သော ၂၃၉

ကို တစ်ယောက်ချင်း စကြဝဠာအပြင်ဖက်ထိ လွှင့်ပစ်နေ၏။

“အယုတ်တမာကောင်တွေ... သွား... သွား...”

သူမ ဘယ်လိုပဲ လွှင့်ပစ်ပစ် သူတို့က ကြာညိုရှေ့မှာပင် အစ်ကိုဒေါနကို ခေါင်းထဲ ထည့်ပိတ်ပြီး မီးရှို့ဖို့ ထင်းပုံပေါ်တင်လိုက်ကြ၏။

ကြာညိုတစ်ယောက် အစ်ကိုဒေါန မီးလောင်သွားမှာစိုးလို့ ပျာယာခတ်နေသည်။ အတင်းပင် မီးပုံထဲမှ အစ်ကိုဒေါနကို ဆွဲထုတ်ကယ်တင်နေတုန်း မီးက သူ့ကိုပါ လောင်ဟပ်သဖြင့် ကြာညို လန့်နိုးသွားရသည်။

“ဟင်”

တကယ်လည်း ညောင်နံ့တွေ ထွက်နေပါလား။ ဘယ်ကလဲ။ ဘယ်သူရှိတာလဲ။ အစ်ကိုပြည့်လက်ရုံးပြောတော့ အိမ်ထဲကို လူဝင်လို့ မရဘူးဆို။ အသံတွေ ထွက်လာမယ့်ဆို။

ကြာညို သူမအခန်းကိုဖွင့်ကာ အပြင်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်လျှင်...

“ဟင်”

အဝတ်နက်တွေ ဝတ်ထား။ မျက်နှာကို စည်းထားသည်လူ (၃) ယောက်။ အစ်ကိုဒေါနအခန်းကို မီးရှို့နေတာ။ အခန်းတံခါးကို

၂၄၀ ကြယ်စင်ပျံ့ဝေ

ဓာတ်ဆီလောင်းပြီး မီးရှို့နေတာ။

ကြာညိုအပြင်ပြေးထွက်ပြီး သူတို့ကို ရန်မူလို့တော့မရ။ သူမက ဟောင်ကောင်ကျက်မလည်းမဟုတ်။ သိုင်းပညာလည်း ဘာတစ်ခုမှမတတ်။

ယခုတောင် သူမအခန်းကို ကျောခိုင်းထားလို့သာ သူမကို မမြင်တာ။ အခန်းပြန်ပိတ်ပြီး ကြာညို ကိုယ့်ဖုန်းနှင့်မီးသတ်ကိုရော ခဲဌာနကိုပါ တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် ဖုန်းဆက်အကြောင်းကြားလိုက်သည်။

နောက် ကိုယ့်အခန်းထဲမှာ လက်နက်အဖြစ် အသုံးပြုနဲ့ ရှာနေမိစဉ် လူဆိုးတစ်ယောက် သူမ၏အခန်းတံခါးကို ဆောင့်တွန်း ဖွင့်ပြီး ရောက်လာလေ၏။

ကြာညိုကိုဖမ်းပြီး အခန်းထဲမှ ဆောင့်တွန်းထုတ်လိုက်သည်။

“နင်တို့ ဘယ်သူတွေလဲ။ ဇင်မင်းခိုင်းတာလား။ ငါ့အစ်ကို အခန်းကို ဘာဖြစ်လို့ မီးရှို့တာလဲ”

လူဆိုးက ဘာတစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြော။ ကြာညိုကိုသာ ချဲ့ထုတ် ကြိုးနှင့်တုပ်ထား၏။

“အောက်ထပ်မီးရှို့တော့ အပေါ်ထပ်လောင်မှ တွေးမိကြတာလား။ ရူးများနေကြသလား မသိဘူး”

လူဆိုးတွေ ဘာအကြံအစည်ရှိသည်မသိ။ ဒေါ်နအခန်းတစ်

အမုန်းနှင့်နှောင်ဖွဲ့ရစ်နွယ်သော ၂၄၁

တည်း မီးရှို့ခဲ့ပြီး ကြာညိုကိုဆွဲခေါ်ကာ အသင့်ပါလာသည့် ကားထဲသို့ ထည့်ကြသည်။ ကြာညိုပါးစပ်ထဲ အဝတ်ဆို့ကာ အပေါ်မှ အဝတ်နှင့် ထပ်စည်းထားသဖြင့် ကြာညို စကားပြောလို့မရတော့။

မျက်ရည်တွေသာ တွင်တွင်ကျရင်း သူမ ကိုယ့်အစ်ကို အတွက် သောက၊ ပရိဒေဝတွေနှင့် လောင်မြိုက်နေရ၏။

ရဲနှင့်မီးသတ် အချိန်မီရောက်လာပါ့မလား။ လူမိုက်မှာ ဆေး ခရိုဆိုတာ တယ်မှန်တာပဲ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင် မီးရှို့မည့် ငမိုက် သားတွေ။

ကြာညို ကားပေါ်ရောက်သည်နှင့် ကားက တစ်ဟုန်ထိုး ဆောင်းထွက်သွားတော့သည်။

အခန်း (၂၆)

ကြာညို...။

သူမကို ဘယ်သူတွေက ဘယ်အတွက် ချုပ်နှောင်ထားတာလဲ။ မြတ်နိုးသိမ့်လား။ ဇင်မင်းလား။ သူ့လူမိုက်တွေလား။

ကြာညို အိမ်ကသတင်း၊ အစ်ကိုဒေါ်နသတင်းကို သဖြင့် ရင်ထဲမှာ လောင်မြိုက်နေရသည်။ အစ်ကိုဒေါ်န သေပြီ။ အစ်ကိုရော ဘယ်ရောက်နေပြီလဲ။ အိမ်ရော မီးလောင်သွားပြီ။ မီးသတ်တွေ၊ ရဲတွေ အချိန်မီ ငြိမ်းသတ်နိုင်ကြရဲ့လား။

ကြာညိုကို ချုပ်ထားတာ မြေအောက်ခန်းတစ်ခုထဲမှာ မီးလည်း ဖွင့်မထား။ စိုထိုင်းထိုင်းအနံ့တွေနှင့် အေးစက်စက်။

နောက် အဲဒီအခန်းထဲမှာပဲ ဘာတွေသိုလှောင်ထားမှန်း ဘုရားရေ... ဘိန်းဖြူတွေလား။ စိတ်ကြွရူးသွပ်ဆေးတွေလား။

မင်းဟာ ဒီမူးယစ်ဆေးတွေပါ ရောင်းဝယ်နေတာလား။

သူမကိုရော ဘာလုပ်ဖို့ ဖမ်းထားတာလဲ။ သူ့အမှုအတွက် အရေးအကြီးဆုံး သက်သေတွေကို ဖျောက်ဖျက်ဖို့ ကြိုးစားတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

ခပ်မှောင်မှောင်အခန်းထဲမှာ ကြာညိုအသက်ရှူလို့မဝ။ အချိန် ဘယ်လောက်ရှိမှန်းလည်း မသိရ။ သူမမှာ ဖုန်းလည်း မပါ။

တစ်ယောက်တည်း ငရဲခံနေရသလို ဘဝကို စိတ်ဆင်းရဲ၊ ကိုယ်ဆင်းရဲနှင့် ဖြတ်ကျော်နေရ၏။ အပြင်ဖက်မှာလည်း ဘာသံမှ မကြားရ။ ဘုရားရေ... ဒါ လူမနေတဲ့ အိမ်ကြီးလား။ သရဲတွေ၊ တစ္ဆေတွေ၊ ဝိညာဉ်တွေများ ရှိနေမလား။

သူမ တစ်ယောက်တည်း သွေးပျက်လှမတတ် ကြောက်လန့် နေရာမှ ကြာညို အစ်ကိုကို သွားသတိရမိ၏။ အစ်ကိုတုန်းက အရှင် သတ်လတ် ခေါင်းထဲရောက်၊ မြေကြီးထဲရောက်နေရတာ။ ငါကမှ မြေတိုက်ခန်းထဲ။ သေဘေးနဲ့ အဝေးကြီးပါ။

မကြောက်နဲ့ ကြာညို... မကြောက်နဲ့။

တစ်နေ့လုံး အစာငတ်၊ ရေငတ်နှင့် နေနေရတုန်း ညနေ လောက်မှာ သူမ၏မြေတိုက်ခန်းထဲသို့ မျက်နှာဖုံးစွပ်ထားသည့် လူ (၂) ယောက် ဆင်းလာခဲ့သည်။

“ကဲ ဟေ့ ... လာ ... နင့်ကို ရွေးမယ့်လူ လာပြီ”

“ရှင်”

ဘယ်သူလဲ။ ဘယ်သူက သူမကို ရွေးမှာလဲ။ ဒါ ပြန်

ဆွဲတာလား။

“ကျွန်မ ... ကျွန်မအစ်ကိုတွေရော”

“မေးမနေနဲ့”

တစ်ယောက် လက်မောင်းကို အတင်းဆွဲကိုင်ပြီး ပြေးအောင်

ခန်းထဲမှ ထုတ်သလို တစ်ယောက်က သေနတ်နှင့် ချိန်ထား၏။

သူတို့အချင်းချင်းလည်း စိတ်ဝမ်းတွေကွဲလျက်။

“ဟေ့ကောင် ... သူ့ကို ပြန်ပေးလိုက်ရမှာ နှမြောစရာပြန်”

“ငါတို့က သိန်းငါးရာတောင်းထားပြီလေ”

“အဲဒီငွေလည်းယူ။ သူ့လည်း ရောင်းစားပေါ့။ ဘယ်ကွာ

သတ်သတ်လွတ် မစားနိုင်ပါဘူး”

“မင်းအဘက လည်တယ်နော်။ ငါ့အ မဟုတ်ဘူး”

ယုတ်မာကောက်ကျစ်သူတွေပါလား။ ကြာညို ဒေါသ

ဖြစ်ရသည်။

“ကျွန်မကို ရေပေးပါ”

“ပေးမယ် ... နေဦး။ နင့်လင်က နင့်ကို လာရွေး

သိန်းငါးရာကြီးတောင် ပေးမှာနော်။ နည်းတဲ့မေတ္တာမဟုတ်ဘူး”

“ရှင်တို့ မမိုက်ရိုင်းပါနဲ့။ ကျွန်မအစ်ကို ကိုဒေါနရော။ အိမ်

ကိုရော မီးရှို့တာ ရှင်တို့မဟုတ်လား။ ရှင်တို့ ဘယ်သူတွေလဲ။ ဇင်မင်း

လား။ မြတ်နိုးသိမ့် ခိုင်းတာလား”

“လျာရှည်လိုက်တာကွာ ... လူလိုဆက်ဆံနေလို့မရဘူး

... ပြန်”

“အား”

ကြာညိုကို ပါးတစ်ချက်ရိုက်ပစ်လိုက်သဖြင့် ကြာညို ငြိမ်

သွားရသည်။ လူမိုက်မှာ ဆေးမရှိ။ အရိပ်အခြည်ကြည့်ပြီးနေရုံ။

ကြာညို မြေတိုက်ထဲမှ အပေါ်သို့ရောက်လာပြီး အခန်းတစ်ခု

ထဲ ရောက်နေသည်။

“ထိုင် ... နင့်လူနဲ့ ည (၁၂) နာရီမှာ ချိန်းထားတယ်။ ခုမှ

ည (၈) နာရီပဲ ရှိသေးတယ်”

(၄) နာရီတောင် စောင့်စဉ်းမှာပါလား။ အခန်းထဲမှာလည်း

သူ (၂) ယောက်။ ပေါင်း (၄) ယောက်ပေါ့။ ကြာညို တဆတ်ဆတ်

ညှန်အောင် ကြောက်ရွံ့မိသည်။ သူမတစ်ကိုယ်လုံး ဒေါသတွေ၊

ဆာကတွေနှင့် ပြည့်သိပ်လျက်။

အစ်ကိုဒေါနရိုသေးလား။ အစ်ကိုကတော့ အသက်ရှင်မှာပါ။

သူတို့ပြောနေသည့် သိန်းဝါးရာနှင့် လာရွေးမှာဆိုတာ အစ်ကိုပဲ နေမှာပေါ့။

ကြာညို ဂျာနယ်ထဲမှာ ဖတ်ရသည့် သတင်းစာထဲမှာပါသည့် မုဒိမ်းသတင်းများကို သွားသတိရပြီး လူက နေရာမရှိ။

နေပြည်တော်မှာ ကောင်လေးကိုသတ်ပြီး ကောင်မလေးကို အုပ်စုဖွဲ့ အဓမ္မဇစ်ကားကြတာ။ သူမ့သော အစိုးရဆိုလျှင် ဒီလောက် မိုက်မိုင်းသည့်အကောင်တွေကို သေဒဏ်ပေးပစ်လိုက်မည်။

ထောင်ချနေလို့ကတော့ အပိုပဲ။ တရားသူကြီးက ထောင်ချလိုက်။ သမ္မတကြီးက လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ပေးလိုက်နှင့် တိုင်းပြည်ထဲမှာ လူဆိုး၊ သူခိုးတွေ ပေါများလွန်းလို့ လူကောင်းတွေ ခေါင်းပြာအောင် မအိပ်ရဲသည့်တာဝ။

ယခုလည်း အခန်းထဲမှာ ယောက်ျားကြီး (၄) ယောက် ကြာညို အခန်းထဲမှာ မတ်တတ်ရပ်နေရ၏။ လူက ကြောက်လွန်းတဲ့ တဆတ်ဆတ်တုန်နေတာကို သူတို့က မျက်စိအရသာခံပြီး ကြည့်နေရယ်ပွဲဖွဲ့နေကြသည်။

ကြာညို အသွင်က အိပ်ရာထဲမှ ပါလာသူမို့ ဂါဝန်အနက်အိပ်အိပ်လေးနှင့်။ ခန္ဓာကိုယ်ကောက်ကြောင်းများ ပေါ်နေမလား။

ကြာညို နေရာမှာပင် ကျုံ့ကျုံ့လေးထိုင်ချလိုက်၏။ သူ့

ဘတော့ အခန်းထဲမှာ ကုလားထိုင်များနှင့် ထိုင်နေကြသည်။

“ရော့...ရေ”

လူတစ်ယောက်က သူမကို ရေတစ်ပုလင်းပစ်ပေးလိုက်သဖြင့် ကြာညို ဖမ်းယူလိုက်ရသည်မှာ ကမန်းကတန်း။

ရေပုလင်းက အသစ်မဟုတ်။ တစ်ဝက်ပဲ ရှိ၏။ ကြာညို သောက်ရဲတော့။ ရေထဲမှာ ဆေးခတ်ထားပြီး သူမကို...

“ဟေ့ သောက်လေ”

ကြာညို ခေါင်းခါလိုက်ပါသည်။ ရေတစ်ခွက်အတွက် ဘဝကိုတော့ အဆုံးမခံနိုင်။ အခန်းထဲမှ လူတွေကတော့ သူမကို စူးစူးရှရှကြည့်နေကြသည်။

ကြာညို ဘုရားတနေမိပြီ။ သူမဘဝက ကျားသနားမှ ခွားခင်းသာရမှာလား။ လူဆိုးတွေ ခေါင်းချင်းရိုက်ကုန်ပြီ။ ကြာညို ဘယ်ထိကာကွယ်ရမှာလဲ။ အန္တရာယ်ကြုံလာရင် ဘယ်လိုဖောက်ထွက်ရမှာလဲ။

ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့်ပင် နာရီပေါင်းများစွာကို ကျော်ဖြတ်နေသည့်မှာ အသက်ပင် မရှူရဲ။ နောက်ဆုံး (၁၂) နာရီထိုးသွားသည်နှင့်

“ကဲ... ချိန်းထားတဲ့နေရာကို သွားကြစို့”

“မင်းတို့က မှန်မှန်ကန်ကန် လုပ်ကြမလို့လား”

“မှန်မှန်ကန်ကန်ပဲ ကောင်းပါတယ်ကွာ။ တော်ပါပြီ”

ကြာညိုကို မျက်နှာအဝတ်စည်းမည်ပြင်သဖြင့် သူမ တောင်းပန်ရသည်။

“ကျွန်မကို အဝတ်မစည်းပါနဲ့။ ရှင်တို့ တစ်နေ့လုံးလည်း ဘာအစာမှကျွေးတာမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မ ဘယ်နေရာမှလည်း သိတာမဟုတ်ဘူး။ ဘယ်ရောက်နေမှန်းတောင် မသိဘူး”

သည်တော့မှ မျက်နှာအဝတ်မစည်းဘဲ ခေါ်သွားဖော်ရသည် နေရာက လူနေကျကဲ့။ ည (၁၂) နာရီမို့ လူသံတွေ တိတ်ဆိတ်နေ၏။

ကြာညို အစ်ကိုကို စိတ်ပူနေမိသည်။ ဒီလူတွေက ဘယ်သူလဲ။ သိန်းငါးရာနှင့် ရွေးခိုင်းတာတော့ လွန်ပါသည်။ သူတော့ ရော သိန်းငါးရာတန်လို့လား။

“ဟော... လာပြီ”

ကားနှင့်ဝင်လာကတည်းက ဒါ အစ်ကိုကားမှန်း ကြာညို သိလိုက်သည်။ (၂) ယောက်က ရှေ့ထွက်ပြီး ချိန်းဆိုသည့်အသံ လက်ခံတွေ့ဆုံနေချိန်မှာ ကြာညိုကို ကျန် (၂) ယောက်က လက်ဖက်စိ ချုပ်ကိုင်ပြီး မှောင်ရိပ်မှာ စောင့်ကြည့်နေကြသည်။

အစ်ကိုပြည့်လက်ရုံး ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသည်နှင့်

“ဘယ်မှာလဲ ကြာညို”

“ငွေအရင်ပေး ဟောကောင်... မှန်မနေနဲ့”

“မင်းတို့လို လူဆိုး၊ လူမိုက်တွေမှာ ကတိတွေ၊ သစ္စာတွေ ရှိချင်မှရှိမှာ။ ကြာညိုကို ခေါ်လာခဲ့မှ ငွေပေးနိုင်မယ်”

“ငွေအရင်ပေးမှ ကြာညိုကိုပြမှာ”

“မင်းတို့စကားထဲမှာ ငွေနဲ့ကြာညိုလဲမှာ ကြာညိုကို ခေါ်ခဲ့”

နစ်ဖက်အခြေအတင်စကားတွေကို နားထောင်ပြီး ဒီလူတွေ ကလိမ်ကကွပ်လုပ်တော့မည်ဖြစ်ကြောင်း ကြာညိုသိလိုက်ရလျှင် လူက စိုးရိမ်မှုကြောင့် တုန်တုန်လှုပ်လှုပ်။

“မင်းတို့ မတရားမလုပ်ကြနဲ့။ ငါပြောတာ ရှင်းရှင်းလေးရယ်။ ငွေနဲ့ကြာညို လဲမှာ။ ကြာညိုကို မမြင်ရဘဲ ငွေမပေးနိုင်ဘူး။ နေစမ်းပါဦး... ငါက တစ်ယောက်တည်းပါ။ မင်းတို့ ဘာညစ်နေတာလဲ”

ပဋိပက္ခက တင်းမာလာချိန်တွင် သူမကို ချုပ်ကိုင်ထားသည့် (၂) ယောက် ကြာညိုကို မှောင်ရိပ်မှသည် ကားနားဆီသို့ ဆွဲခေါ်သွား၏။

“ဒီမှာဟေ့... ကြာညို... ပေး... ငွေအိတ်”

သည်တော့မှ ပြည့်လက်ရုံး ကားထဲမှ ငွေအိတ်ကို ထုတ်သည်။

“ကြာညို့ကို ဒီဖက်လွှတ်လိုက်”

“မင်း ငွေအိတ်လည်း ပေးလေ”

တကယ်ပင် ကြာညို့ကို လွှတ်ပြီး ငွေအိတ်ကို သူတို့ ယူလိုက်ကြစဉ် ရဲကားတစ်စီး ဝေါခနဲရောက်လာကြပြီး ရဲများ ဖျတ်ခနဲ ခုန်ဆင်းလိုက်ကြသဖြင့် လူဆိုး (၄) ယောက် ဖရိုဖရဲပျောက်ကွယ်သွားကြသည်။

“တောက် ...” ခေါက်သံတွေ၊ ကြိမ်းဝါသံတွေ ဆူညံကျန်ခဲ့၏။

“သူတို့အိမ်ထဲမှာ မြေအောက်ခန်း ရှိတယ်”

ကြာညို့ သတင်းပေးလိုက်ပြီး အစ်ကိုကို အငမ်းမရ ကမူးရှူးထိုးမေမိတာ ...

“အစ်ကိုဒေါနု သေပြီလားဟင်၊ အစ်ကိုအိမ်ရော ... မီးလောင်သွားပြီလား”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ဒေါနုလည်း မသေဘူး၊ အစ်ကိုအိမ်လည်း အချိန်မီ ငြိမ်းသတ်နိုင်ပါတယ်”

“တော်ပါသေးရဲ့”

“ကြာညို့ ဘာဖြစ်သွားသေးလဲဟင်၊ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးနော်”
ရဲများ ခြံကြီးထဲဝင်ပြီး လူဆိုးတွေ ဖမ်းဖို့ ကြိုးစားနေချိန်

သူမတို့ (၂) ယောက် ကားထဲဝင်ပြီး စိုးရိမ်တကြီး။

ရဲများ အင်အားသုံးပြီး ဖမ်းဆီးသည်မို့ ခဏကြာလျှင် လူဆိုး (၄) ယောက်လုံး ဖမ်းမိကြ၏။ မျက်နှာပုံးတွေကို ခွာကြည့်လိုက်တော့

“ဟင်”

မြတ်နိုးသိမ့်တို့အိမ်မှာ ကျက်စားနေသည့် ဗေဒင်ဆရာ၊ နတ်ကတော်နှင့် လူဆိုး (၂) ယောက်။

“ဒီလူတွေ ဇင်မင်းတို့ ခိုင်းတာတောင် ဟုတ်ရဲ့လား”

“ကဲ ... ရဲစခန်း ခေါ်သွားကြစို့”

ထို (၄) ယောက်က ပြည့်လက်ရုံးကို ကြိမ်းမောင်းနေကြ၏။ သူတို့အားလုံး ကားနှင့် ထိုနေရာမှ ခွာခဲ့ကြပြီး ရဲစခန်းသို့ အရင်ဝင်ကြရသည်။ ကြာညို့ကို စစ်ဆေးမေးမြန်းကြပြီး သူမတို့ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ မနက် (၅) နာရီပင် ထိုးပေပြီ။

အိမ်ထဲရောက်သည်နှင့် ကြာညို့ ဧည့်ခန်းဆိုဖာပေါ်မှာ အပုံလိုက် ပျော့ခွေသွား၏။ တင်းထားရသည့်စိတ်တွေ လျော့ချလိုက်ပြီး ငိုရှိုက်ရင်း ပြည့်လက်ရုံးကို ရန်တွေ့မိသည်။

“ဒီအိမ်မှာ ဆက်နေလို့ကတော့ ကျွန်မတို့မောင်နှမ သူတို့ရဲ့ ပစ်မှတ်ဖြစ်နေဦးမှာပဲ။ ဓားစာခံဖြစ်နေဦးမှာပဲ။ အစ်ကိုကျန်ခဲ့တော့။ ကျွန်မတို့ မောင်မနှမ တောပြန်မယ်”

“ပြောပြန်ပြီလား။ ဒီစကားပြောပြန်ပြီလား။”

ပြည့်လက်ရုံး ကြာညို့အနားသို့ ကပ်လာပြီး ကလေးလေးလို
ငိုရှိုက်နေသည့် ကောင်မလေးအား ပွေ့ချီလိုက်ပါသည်။

“ကြာညို့ မနေ့က ဘာမှမစားရဘူး အစ်ကို၊ စားစရာတွေ
ပြင်လိုက်ဦးမယ်”

“အစ်ကိုဒေါ်နရော”

သူ့အခန်းတံခါးမှာ မီးဟပ်ထားသဖြင့် မည်းနေရမှာပေမယ့်
ပြင်ဆင်ထားသဖြင့် မသိသာ။

“သူ... ဒီည ဝပ်ရှောမှာ ကောင်လေးတွေနဲ့ အိပ်တယ်”

“အစ်ကို ခိုင်းထားတာလား”

“ဟုတ်တယ်။ သူ့ကို စိတ်မချလို့။ ကဲ... လာပါ
ထမင်းစားခန်းထဲ သွားရအောင်”

“ဟင့်အင်း... အစ်ကိုပဲ စားစရာတွေ ယူလာခဲ့။ ကြာညို့
ဒီကစောင့်မယ်”

“အင်း... ဒါလည်း ကောင်းပါတယ်”

ပြည့်လက်ရုံး မီးဖိုထဲသွားပြီး ခဏကြာလျှင် ကော်ဖီပူပူနှင့်
မုန့်များ၊ သစ်သီးများကို ဗန်းလေးနှင့်ထည့်ယူလာခဲ့သည်။ နောက်
... ကြာညို့ကို တယုတယ ခွံကျွေးရှာသည်။

ကြာညို့ မျက်ရည်တွေစီးကျနေတော့ သူ့မှာ ပျာပျာသလဲ။

“ဘာဖြစ်လို့ ငိုနေတာလဲ ကလေးရယ်။ အစ်ကိုကို စိတ်ပျက်
သွားပြီလားဟင်။ အစ်ကိုဘဝကြီးကို စိတ်ပျက်သွားပြီလား”

“အစ်ကိုရယ်... သူတို့က အစ်ကိုကို မသေမချင်း အခါခါ
သတ်နေဦးမှာပဲ။ ကြာညို့ တစ်ခါတလေ ကယ်မိတာနဲ့ အသက်သခင်
ကျေးဇူးရှင်ရယ်လို့ ကျေးဇူးတွေလည်း တင်မနေပါနဲ့။ ကိုယ့်အသက်ပဲ
ကိုယ် ဘယ်လိုလွတ်မြောက်အောင် ကြိုးစားမလဲသာ စဉ်းစားပါ”

“ဟာကွာ... ကြာညို့တို့မောင်နှမရဲ့အခန်းကဏ္ဍကို မှေး
မှိန်ပျောက်ပျက်သွားအောင် မပြောပါနဲ့။ အစ်ကို အသက်ရှင်နေရတာ
ကြာညို့ကြောင့်ပါ။ ဒီလူတွေရဲ့လက်က လွတ်အောင် အစ်ကိုရှောင်
နိုင်ပါတယ်။ သူတို့လည်း ဂေါ်ဒီဗားသားကြီးတွေ မဟုတ်ပါဘူး။ နက်ဖြန်
သဘက်ပဲ ဇင်မင်းလည်း အချုပ်ထဲ ပြန်ဝင်ရမှာ။ အခု... ကြာညို့ကို
ပြန်ပေးဆွဲတဲ့အထဲမှာ သူ့ပယောဂပါမယ်ဆိုရင် ဒီကောင်အမှု ပိုကြီးပြီ”

“အဲဒီတော့ အစ်ကိုအစ်မကလည်း အစ်ကိုကို ပိုပိုပြီး မုန်း
ပြီပေါ့”

ကြာညို့ ထောက်ပြလိုက်လျှင် ပြည့်လက်ရုံး စိတ်ထိခိုက်
သွားရသည်။ ပြီးမှ... ဖြည်းဖြည်းချင်း...

“ဟုတ်တယ်... ညီအစ်ကိုမောင်နှမချစ်ထက် ယောက်ျားတို့

စုံလုံးကန်းအောင်ချစ်တဲ့အချစ်က ပိုသွားပြီ။ မမအဖြစ်က မှိုင်းမိနေပြီ။
တော်တော်မွန်နေပြီ။ ကြာညိုဆိုရင်ရော မမနေရာမှာ ကြာညိုဆိုရင်
ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ယောက်ျားနဲ့မောင် ဘယ်သူ့ကို ပိုချစ်မှာလဲ”

“မှန်မှန်ကန်ကန်ချစ်မှာပေါ့ အစ်ကို။ မောင်နေရာနဲ့
ယောက်ျားရဲ့နေရာ မတူသလို ကိုယ်ကလည်း သူ့နေရာနဲ့သူ ချစ်မှာ
ပေါ့။ ပြီး... ကြာညိုကတော့ အမှန်တရားကိုပဲ လိုလားတယ်။ သစ္စာ
မှန်ကန်ခြင်းကိုပဲ တန်ဖိုးထားတယ်။ အခုလို ကိုယ့်ယောက်ျားက
ကိုယ့်မောင်ကို လိုက်သတ်နေမယ်၊ သေကြောင်းကြံမယ်ဆိုရင်
ယောက်ျားဘက် ဘယ်ပါတော့မလဲ။ မှန်တဲ့ဖက်ကပဲ ရပ်တည်မှာပေါ့”

“ကြာညိုစိတ်မျိုး မမမှာ ရှိစေချင်လိုက်တာ။ ခုတော့
ယောက်ျားဖက်လိုက်ပြီး အမှန်မမြင်နိုင်တော့ဘူး”

“နောက်တော့ အမြင်မှန်ရသွားမှာပေါ့လေ”

စားသောက်ပြီးလျှင် ကြာညို အစ်ကိုကို ထားခဲ့ပြီး တစ်နေ့
လုံး စိတ်ပင်ပန်းခဲ့သမျှ အိပ်စက်အနားယူလိုက်ပါသည်။

အခန်း (၂၇)

ကြာညို အိပ်ရာမှနိုးတော့ နံနက် (၁၀) နာရီ ရှိပြီ။ သူမ
လှုပ်ရှားလိုက်သည်နှင့် အစ်ကိုက အခန်းပြင်မှ ...

“ကြာညို နိုးပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ရေချိုးအဝတ်လဲလိုက်၊ အစ်ကိုနဲ့အတူ အပြင်ခဏထွက်ရ
အောင်”

“စခန်းကိုလား အစ်ကို”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိစ္စလေးရှိလို့”

သူ့စကားအတိုင်း ကြာညိုရေချိုး၊ အဝတ်လဲ၊ သနပ်ခါး
လိမ်းလိုက်သည်။ ကြာညို မိတ်ကပ်မလိမ်းတတ်သေးပါ။ သနပ်ခါးကို
တော့ လှအောင် လှူးတတ်ပါသည်။ သူမရဲ့အသားဝါဝါလေးပေါ်မှာ

သနပ်ခါးပုံစံလေး လူးပြီး သစ်ရွက်ပါးကွက်လေးနှင့်မို့ မော်ဒယ်မင်းသမီး
မှာ သနပ်ခါးကြော်ငြာရိုက်နေတဲ့အတိုင်းပါပဲ။

အဝတ်အစားကလည်း ဝမ်းဆက်အိအိလေး။ ကချင်ဆင်
ပန်းဆီရောင်မို့ ကြာညိုအသွင်က ဝင်းဝင်းပပ။

သူမ ဆံပင်ကိုလည်း နှစ်ပတ်လျှိုလှလှလေး ထုံးထားသည်။
ဆံနွယ်လေးတွေ ဖွာရရာနှင့်ဆိုတော့ အလှမှာ အယဉ်ဆင့်သွား၏။

ကြာညိုအခန်းပြင်ထွက်လာတော့ ပြည့်လက်ရုံး ငေးခနဲ။
လှလိုက်တာ ကောင်မလေးရယ်။

ပြည့်လက်ရုံးအသွင်ကလည်း ရှုပ်အဖြူလည်ကတုံးလက်ရှည်
နှင့်။ ရခိုင်ပုဆိုးခရမ်းရောင်။

“သွားစို့... ကြာညိုမှာ ခရမ်းရောင်မရှိဘူးလား”

“ဟင့်အင်း... မရှိဘူး”

“မရှိလည်း ကိစ္စမရှိပါဘူး။ လမ်းကျမှ ဝယ်ပြီးလဲသွားမယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အစ်ကိုရဲ့”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး ဆင်တူဆိုရင်ကောင်းတာပေါ့။ ဒေါနက်
လည်း ဝင်ခေါ်ရဦးမယ်”

“အစ်ကိုဒေါန နေကောင်းပါတယ်နော်”

“ကောင်းတယ်... ကောင်းတယ်။ ကဲ... သွားကြမယ်”

ကားပေါ်တက်ပြီး သူတို့ (၂) ယောက် မောင်းထွက်ခဲ့ကြ
သည်။ ကားပေါ်ရောက်မှ ပြည့်လက်ရုံး ရှင်းပြခဲ့သည်။

“အခြေအနေတွေက မရောဘူး။ အမှူးပြီးပြီး မပြီးပြီး အစ်ကို
တို့ လက်ထပ်ထားမှဖြစ်မယ်။ အခု... အစ်ကိုတို့ တရားရုံးကို သွားမှာ။
အစ်ကိုမိတ်ဆွေခွဲ ဒေါနလည်း အဲဒီကစောင့်မယ်”

“ဟင်... အစ်ကိုကလည်း ဒီလောက်ပြဿနာတွေ ရှုပ်ထွေး
နေတာ ဖုတ်ပူမီးတိုက် လက်ထပ်လို့ ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဘာလို့မဖြစ်ရမှာလဲ။ အခြေအနေတွေက ရောတာမဟုတ်
ဘူး။ တော်ကြာ... ကိုယ့်ချစ်သူနဲ့တောင် မပေါင်းလိုက်ရဘဲ သေချင်
သေနေမှာ။ ကွေးသောလက်မဆန့်ခင်၊ ဆန့်သောလက်မကွေးခင်
သေခြင်းတရားဆိုတာ ရောက်ချင်ရောက်လာမှာ”

“အဲဒီလောက် သိနေရင်လည်း ဘုန်းကြီးဝတ်လိုက်ပါလား
အစ်ကိုရယ်”

“မဖြစ်ဘူး။ အစ်ကိုမှာ အာသဝေါက ကုန်သေးတာ မဟုတ်
ဘူး။ ဦးဖိုးကျားရေးတဲ့ ခြောက်ပစ်ကင်းထဲကလို သံဂယာမှာ ဒုတ်စ
လိုက် ဗလဗျစ်နဲ့ ဖျောနေချင်သေးတာလေ”

စိတ်ညစ်နေသည့်ကြားထဲမှပင် ကြာညို ရယ်မောမိပြီး
အစ်ကိုပန်းကို ထုရိုက်မိသည်။

“အစ်ကိုကလည်း ရှိတည်ကြီးနဲ့ ရယ်စရာတော့ ပြောတတ်သားပဲ”

“ထန်းသမားစားဖို့ ထန်းနို့က ကြံထွက်ရတာပေါ့ဗျာ။ ဒီက ထန်းတက်သမားကြီးက နေမညိုခင် တောင်စွယ်နေမကွယ်ခင် ထန်းပင်တက်ချင်လှပြီလေ”

“ဟာ ... အစ်ကိုကလည်း မပြောကောင်း၊ မဆိုကောင်း တောင်စွယ်နေကွယ်တယ်ဆိုတာ မပြောကောင်းဘူးလေ”

“အမှန်တရားပဲလေကွာ။ ဇင်မင်းက မစားရတဲ့အမဲ သဲနဲ့ ပက်ချင်ပက်ခဲ့မှာ။ သူ ထောင်ကျမယ့်အတူတူ အစ်ကိုတို့ကိုပါ ဒုက္ခပေးသွားမှာ”

“ဒီလောက် လူသတ်သမားကိုများ အာမခံပေးထားရတယ်နော်”

“ဪ ... ကိုယ့်အစ်မက ဘယ်သူ့ကို ဘယ်လောက် တောင် ပစ်ပေးထားသလဲမှ မသိတာ။ ဒါပေမဲ့ အချုပ်ထဲ ပြန်ဝင်တော့မှာပါ။ ယောက်ဖကို ထောင်ကျစေချင်လို့တော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ... ဒီလောက် ကိုယ့်ကို အကြိမ်ကြိမ်သတ်တဲ့ရာဇဝတ်သား တစ်ယောက်ကိုတော့ အစ်ကို ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး။ အခု ကြည့်ပြီး ပြန်ပေးခွဲတာလည်း သူ့လက်ချက်ပဲ ဖြစ်မှာပါ”

“အဲဒီကိစ္စတွေ ပြန်တွေးမိရင်း ရူးတောင် ရူးချင်ပါတယ် အစ်ကိုရယ်။ မြေအောက်ခန်းထဲမှာ မူးယစ်ဆေးဝါးတွေလား။ ဘာတွေ လှောင်ထားတယ် မသိဘူး။ ပြီး ... ကြည့်ကို သူတို့မတရားဖျက်ဆီးမှာလည်း သေမလောက် ကြောက်မိတယ်”

“ကဲ ... အဲဒီဒုက္ခတွေက လွတ်မြောက်သွားပါပြီ။ တရားရုံး ရှေ့မှာ အစ်ကိုမိတ်ဆွေတွေ စောင့်နေတယ် တွေ့လား။ အားကိုးရတယ်။ မင်္ဂလာတော့ နောက်မှ အခြေအနေတွေ အေးချမ်းတော့မှ ဆောင်ကြမယ်။ လောလောဆယ် အရေးကြီးတာ ပါမစ်ပဲ”

ပြည့်လက်ရုံး ခပ်တည်တည်နှင့် ပြောလျှင် ကြည့် နားမလည်။

“ဘာပါမစ်လဲဟင် အစ်ကို”

“ဪ ... ဝေးပါ့ ညီမရယ်၊ ပါမစ်ဆိုတာ လုပ်ပိုင်ခွင့်ပေါ့ကွာ။ အခု ... မြန်မာနိုင်ငံမှာ ခရိုနီတွေ ချမ်းသာနေတာ ပါမစ်လေ။ တစ်နိုင်ငံလုံးကို လုပ်ချင်သလို လုပ်ခွင့်ပါမစ်ရနေကြတာ”

“အစ်ကိုကလည်း စီးပွားရေးဘက်ရောက်သွားပြန်ပြီ။ ဘာလဲ သပ်ရှော့အလုပ်ကနေ ခရိုနီလုပ်တော့ မလို့လား”

“ခရိုနီတော့ လုံးဝမဖြစ်ချင်ဘူး။ ကျိကျိတက်အောင်၊ ထားရော မရှိအောင်လည်း မချမ်းသာချင်ဘူး။ ဘာလုပ်မလဲကွာ။ သေရင်

ထားခဲ့ရမယ့်ဥစ္စာ ပစ္စည်းတွေကို လောဘတကြီးရှာနေတာ အဓိပ္ပာယ် မရှိပါဘူး။ လူထုမေတ္တာတွေလည်း မခံယူချင်ပါဘူး”

တရားရုံးသို့ရောက်သဖြင့် ကားရပ်လိုက်ပြီး သူတို့ (၂) ယောက် ဆင်းလိုက်တော့ ရောက်နှင့်နေသည့် အစ်ကိုမိတ်ဆွေ (၂) ယောက်နှင့် ဒေါ်နကို တွေ့ရသည်။ ဒေါ်နမှာ မီးဟပ်လို့ လက်နဲ့ ခြေထောက်မှာ ဒဏ်ရာတွေနှင့်။

“အစ်ကို... အစ်ကိုဒေါ်န”

“ညီမလေး ဘာမှမဖြစ်လို့ တော်သေးတယ်။ အစ်ကိုလိုက် လာချင်တာ။ အစ်ကိုလည်း ဆေးခန်းမှာ နေရလို့”

“အင်း အစ်ကိုရယ်... ဒီလောက်နဲ့ ပြီးသွားတာပဲ ကျေနပ် တင်ရမလိုက်။ ညီမလေးက အစ်ကို မီးလောင်ပြီး သေသွားပြီထင်လို့ ရင်ထဲမှာ သောကာဝေ့ရောက်နေတာ”

“တို့မောင်နှမ မသေကောင်း၊ မပျောက်ကောင်းနော်”

မောင်နှမ (၂) ယောက် ရင်ထဲဆို့နှင့်နေကြပေမယ့် ခြေ လက်ရိုးမေတ္တာ၊ စေတနာတွေကတော့ မျက်ကွယ်ပြုလို့မရ။ ကြည့် ကို သိန်းငါးရာနှင့် လာရွေးတာ နည်းတဲ့စေတနာမဟုတ်။ နောက် ယာလည်း ညက်စေ၊ ကြက်လည်း မောစေ ဆိုသလို တရားခံတွေ့ လည်း ဖမ်းမိခဲ့ပေသည်။

သူတို့အားလုံး တရားသူကြီးရဲ့ရှေ့မှောက်မှာ လက်ထပ်စာ ချုပ်ကို လက်မှတ်ထိုးခဲ့သည်။ နောက် အားလုံးကို လက်ဖက်ရည်နှင့် မုန့်ကျွေးမွေးပြီး တရားရုံးမှ ပြန်ထွက်လာကြသည်။

အစ်ကိုဒေါ်နခမျာ ဆေးခန်းသို့ မပြန်ချင်ရှာ။ သို့သော် (၂) ရက်လောက် နေရဦးမည်မို့ ချော့မော့ပြီး ဆေးခန်းသို့ ပြန်ဖို့ပေးရ သည်။

“ကြာညို၊ စိတ်မကောင်းဖြစ်မှာစိုးလို့ ဝပ်ရှော့မှာလို့ ပြော ထားတာ။ စိုးရိမ်စရာတော့ မရှိပါဘူး။ နောက် ၂ ရက်၊ ၃ ရက်ဆို ဆေးခန်းက ဆင်းရပါပြီ”

သူတို့ (၂) ယောက်ကတော့ အိမ်ကိုပဲ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ ဆဋ္ဌခန်းထဲမှာ (၂) ယောက်နားကြပြီး ဝယ်လာသည့်အစားအသောက် တွေကို ထမင်းစားခန်းမှာ သွားစားကြသည်။

ကြာညိုခမျာ ယခုရက်ပိုင်းအတွင်း သောကာ၊ ဒုက္ခတွေ မှားလွန်းလို့ မျက်နှာလေး ညှိုးနွမ်းနေလျှင် ပြည့်လက်ရုံး သနားကြင်နာ သို့မဆို။

“အစ်ကို ဝပ်ရှော့မသွားဘူးလား”

“ဟင့်အင်း... အစ်ကိုလူတွေက စိတ်ချရပါတယ်”

“နည်းနည်းတော့ သွားကြည့်ဦးပေါ့”

“မကြည့်တော့ဘူး။ ကြာညိုတစ်ယောက်တည်း စိတ်မချဘူး”

“နေခင်းကြောင်တောင်တော့ ဘယ်သူမှ လာမသတ်ပါဘူး အစ်ကိုရယ်”

“မသိဘူးကွာ၊ ကြာညိုကို မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံချင်တာပဲ သိတယ်။ ဘဝဆိုတာ တိုတိုလေးရယ်။ သက်သောင့်သင်သာလည်း နေရဦးမှာပေါ့။ မိန်းမရယ် ... စီးပွားတွေချည်း ကျုံးနဲ့ နေတော့ရော ကိုယ်သေရင် ယူသွားလို့ရတာမှ မဟုတ်တာ”

ပြည့်လက်ရုံးမှာ ပါးစပ်ကလည်း ပြော၊ လက်ကလည်း အချို့အတွက် သစ်သီးတွေ ခွဲစိတ်၊ ပြင်ဆင်နေသည်။ ငှက်ပျောသီး ပန်းသီး၊ ပန်းသစ်တော်သီးတွေ။

သူက မိန်းမလို့ အသားယူလိုက်သည်မို့ ကြာညို တွန်းနှစ်သွား၏။

“အစ်ကိုကလည်း လူကိုများ”

“ဘာလဲ မိန်းမလို့ ခေါ်လို့လား။ အစ်ကို ခေါ်ချင်နေတာကြာပြီ။ ဟိုတစ်ခါ ညားပြီးကြကတည်းက”

“အာ ... ဒီလူကြီး ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ တော်ပြီး ... တော်ပြီ ... ဝပ်ရှော့သွားတော့။ ကြာညိုတစ်ယောက်တည်း အ

ယူကျွန်းခဲ့မယ်”

“ဘယ်ရမလဲ ... အတူတူနားမှာပေါ့။ ကဲ ... သစ်သီးစားဦး”

ရှက်လွန်းလို့ မျက်နှာလေး နီနေသည့် ကောင်မလေးကို ချစ်မြတ်နိုးစွာ ကြည့်ရင်း ပြည့်လက်ရုံး အချစ်ဒီရေတွေ တိုးနေမိသည်။ ခေါင်းထဲမှာ၊ မြေကြီးထဲမှာ သေရန် ရာနှုန်းပြည့်နေသည့် ဘဝမှ လွတ်မြောက်လာခဲ့ရတာ သူကလေးကြောင့် မဟုတ်လား။

ဘဝဟာ သမုဒ္ဒရာထက်က ရေပွက်ပမာ ခဏတာလေးမို့ ဦးရာစာလို ကြိုကို အဖျားပိုင်းကစပြီး စားနေလို့မဖြစ်တော့။ အရင်းပိုင်းကပဲ စားတော့မည်။

သစ်သီးလေးတွေ ခွဲကျွေးပြီးတော့ ကြာညိုလက်ကလေးကို သူ ယုယစွာ ဆွဲထူ၊ ဆွဲယူလိုက်သည်။

“လာ ... အဝတ်လဲ၊ သက်သောင့်သက်သာနေရအောင် နော်။ အစ်ကို မင်းကို တစ်ဘဝလုံး၊ တစ်သံသရာလုံး စောင့်ရှောက်မယ်။ တို့ (၂) ယောက်ရဲ့ဘဝ ဘယ်တော့မှ တောင်စွယ်နေမကွယ်စေချာနဲ့”

“အစ်ကိုရယ်”

အရှက်တွေနှင့် ပန်းရင့်ရောင်သန်းနေသည့်ကောင်မလေး

၂၆၄ ကြယ်စင်ပျံ့ဝေ

ခမျာ သူ့ဘဝသံခင်၊ အသည်းသခင်ရဲ့လက်ထဲမှ ရှမ်းမထွက်လာ။

“အစ်ကိုအခန်းက ကျယ်တယ်။ အစ်ကိုအခန်းမှာ နားမယ် နော်”

“အာ... အစ်ကိုကလည်း အစ်ကိုဒေါ်နုကို လေးစားပါဦး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဪ... သိပြီ၊ သိပြီ၊ ဟိုစကားပုံ... ဟိုစကားပုံ... ဘာတဲ့... နှမလင်နေ မောင်ဖင်ကျိန်းဆိုတာကြောင့် လား”

“အာ”

သူ့စကားပုံကြီးက ပွင့်လင်းမြင်သာရှိလွန်းသဖြင့် ကောင်းလေး သူ့လက်ကို ဖြုတ်ချပြီး သူမရဲ့အခန်းထဲသို့ ဝင်ပြေးလေလျှင်-

ပြည့်လက်ရုံးကလည်း အချိန်မီ၊ သူကလေး တံခါးပိတ်ပြီး မကျင့်သုံးမီ သူကလေးရဲ့အိပ်ခန်းထဲ ကိုယ့်ဘဝကို ထိုးအပ်ဖို့ ခြေပစ်၍ ဝင်လိုက်လေတော့သည်။

အခန်း (၂၈)

အမှုတွေ မီးခိုးကြွက်လျှောက်...

လူတစ်ယောက်ထဲကို (၂) ခါ ပြန်သတ်ခဲ့တာအပြင် သက်သေတွေ ဖျောက်ဖျက်ရန် ကြိုးစားမှု၊ ပြန်ပေးဆွဲမှုတွေ အားလုံးပါ ဇင်မင်းရဲ့လက်ချက်ဖြစ်နေလေတော့ရာ...

အမှန်တကယ်အားဖြင့် ပြည့်လက်ရုံးကသာ သူ့ရန်သူတော် ဇင်မင်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး မြတ်နိုးသိမ့်ကို စိတ်နာရမှာ။

ယခုကျ ငါးဖယ်က ပြောင်းပြန်ဆိုသလို ဇင်မင်းအမှုတွေ တိုးလေ မြတ်နိုးသိမ့်က ပြည့်လက်ရုံးကို စိတ်နာလေ။

တရားရုံးမှာ တရားလိုပြသက်သေတွေအဖြစ် ဒေါ်နုနှင့် ကြာညိုက အစစ်ခံခဲ့သည်။

မြတ်နိုးသိမ့်မှာ ပြည့်လက်ရုံးတို့ (၃) ယောက်ကို မျက်စောင့်

တထိုးထိုး။ ဇင်မင်းက မျက်ရည်လည်၍နှင့် ပလီတာကို အဟုတ်ကြီး မှတ်နေ၏။

“အလကား... မဘာရားသက်သေတွေနဲ့ မတရားအမှုဆင် တယ်။ ကိုယ့်အစ်မမျက်နှာမှ မထောက်။ မွေးလာမယ့် တူလေးရဲ့ မျက်နှာကိုမှမထောက်။ နင်တို့ကို တစ်သက်မကျေဘူး”

တရားရုံးရှေ့မှာ ကားပေါ်တက်ခါနီး မီးဝင်းဝင်းတောက်သည့် မျက်လုံးများနှင့် ကျိန်ဆိုသွားတာတွေ၊ ပြည့်လက်ရုံးကတော့ ကိုယ့် အစ်မအပေါ် အပြစ်မမြင်နိုင်ပါ။

“အချစ်ကြောင့် လူဟာ စုံလုံးကန်းတတ်ကြတယ်။ ရူးသွပ် သွားတတ်ကြတယ်။ အစ်ကိုအစ်မမချာ ဒေဝဒတ်လိုလူမျိုးကို ချစ်မိ တော့လည်း သူပါ ဒေဝဒတ်ဖြစ်သွားရတာ မဆန်းဘူးပေါ့။ ခွင့်လွှတ် ပေးလိုက်နော် မိန်းမ”

သူ မိန်းမလို့ တစ်ခွန်းခေါ်တိုင်း ကြာညိုမှာ တွန့်ခဲတစ်ခါ ဖြစ်ရဲ့။ ယခုထိကို အသားမကျသေး။ လူရှေ့ သူရှေ့ခေါ်လျှင် ပိုရှက် သေး။

နှစ်ယောက်အတူ ကားနှင့် ပြန်လာခဲ့ကြတော့ လမ်းမှာ ကားတစ်စီးက အတင်းဝင်တိုက်မည်ပြုသဖြင့် ပြည့်လက်ရုံး သေပြေး ရှောင်လိုက်ရ၏။

“ဇင်မင်း... အချုပ်ထဲရောက်နေတာတောင် အန္တရာယ် တွေက မကုန်သေးပါလား။ ဒါ... ဘယ်သူတွေက ဆက်လုပ်ကြံနေ ကြတာလဲ”

“သူ့အဆက်အသွယ်တွေနေမှာပေါ့ အစ်ကိုရယ်။ သူ့အမှု တွဲထဲမှာ သူ့လူမိုက်တွေ၊ ဗေဒင်ဆရာတွေ၊ နတ်ကတော်တွေပါ ပါ နေပြီလေ။ အဲဒီအဆက်အသွယ်တွေက မစားရတဲ့အမဲ သဲနဲ့ပက်ကြ မှာပေါ့”

“သတိတော့ထားပါ အစ်ကိုရယ်။ ကြာညိုတို့မောင်နှမ အစ်ကိုကို အားကိုးနေရတာပါ”

“သိပါတယ် မိန်းမရယ်... အားကိုးစမ်းပါ။ ဪ... ယောက်ဖတော်ရဲ့ကျေးဇူးတော်ကြောင့် အစ်ကိုတို့လင်မယားမချာ ဟန်းနီးမွန်းတောင် မထွက်ရရှာဘူး”

“အာ... အစ်ကို အခုတလော စကားပြော တအားကြမ်း တာပဲ။ ဇနီးမောင်နှံလို့ သုံးပါလား။ တကတဲ”

“ဪ... မိန်းမရယ်... စကားပြောတဲ့ ကြားရခက်သတဲ့။ အစ်ကိုက ပွင့်လင်းမြင်သာရှိအောင် စကားကိုပြောတာပါ။ အပြော မတတ်လို့ ဆဲသလိုဖြစ်သွားခဲ့ရင်လည်း ခွင့်လွှတ်ပါနော်”

“တော်ပြီ... တော်ပြီ။ အစ်ကိုနဲ့ စကားမပြောတော့ဘူး”

၂၆၈ ကြယ်စင်မှူးဝေ

အားကြီး ကြမ်းတယ် ... ဟင်”

“ကဲ ... ကဲပါ ... ကျောင်းအစ်မရယ် မကြိုက်ရင် မပြော
တော့ပါဘူး။ တရားရုံးမှာ အချိန်ကုန်နေရတာနဲ့ လမ်းမှာ မီးပွိုင့်မိနေ
ရတာနဲ့ ညစာ အပြင်မှာပဲ စားသွားကြရအောင်”

“ဟာ ... အစ်ကိုကလည်း အပြင်မှာစားတော့ ဘာမှလည်း
မဟုတ်ဘဲနဲ့ ငွေကုန်ပါတယ်”

“ဪ ... ခက်တော့တာပဲ။ ကုန်သင့်ကုန်ထိုက်ရင်လည်း
ကုန်ရမှာပေါ့ မိန်းမရဲ့။ ဟော ... မီးရောင်မှိန်မှိန်လေးနဲ့ အခန်းတစ်
ခန်းယူပြီး ညစာစားကြတော့ ရင်တွေ၊ ဘာတွေခုန်ပြီး ပျော်စရာကောင်း
တယ်လေ မိန်းမ”

“တော် ... တော် အိမ်ကျမှ စား။ သမီးရည်းစားလည်း
မဟုတ်ဘဲနဲ့”

သည်တော့မှ ကောင်မလေးရဲ့အမိန့်အတိုင်း အိမ်ကို တည့်
တည့်မတ်မတ်ရောက်တော့သည့်အဖြစ်။

အမုန်းနှင့်နှောင့်ပွင့်စွယ်သော ၂၆၉

သူတို့ (၃) ယောက် အခန်းက (၂) ခန်း၊ ဒေါန ညွှတ်ခန်း
ထဲမှ တီဗီထိုင်ကြည့်နေပြီး ပြည့်လက်ရုံးနှင့်ကြာညိုကတော့ ကိုယ့်အခန်း
ထဲမှာပဲ တီဗီကြည့်ကြသည်။

ယခုရက်ပိုင်း ပြည့်လက်ရုံးအိမ်မှာပဲ နားနေဖြစ်တာ ကိုယ့်
အစ်မကိုလည်း စိတ်မချလို့ပါ။ မမမေမှာ ကိလေသာ အမှိုက်မှောင်တွေ
ဖုံးလွှမ်းပြီး အမှန်မမြင်နိုင်ဖြစ်နေရှာသည်မို့ သူ့အိမ်မှာ ယခုထိ ဝင်မုင်းရဲ့
အဆက်အသွယ် လူမိုက်တွေ၊ နတ်ကတော်တွေ ဝင်ထွက်သွားလာ
ကြတုန်း။

ဟိုတစ်နေ့က ပြည့်လက်ရုံး မပန်းချီနှင့် ခြံထဲမှာ တွေ့သည်။
မြတ်နိုးသိမ့် အပြင်သွားနေတုန်းမို့ အခြေအနေတွေ မေးစမ်းခွင့်ရ
သည်။

“မပန်းချီ မမ ဘယ်ကလူဆိုး၊ သူ့ခိုးတွေကို လက်ခံနေ
တာလဲ။ သရဲမွေးတဲ့ လူလို တော်ကြာ သူ့ကို ကုပ်ချိုးသတ်သွားလိမ့်
မယ်။ ကြားထဲက နင်ပါ ဒုက္ခရောက်နေဦးမယ်”

“မမလေးကတော့ မွန်နေပါပြီ အစ်ကိုလေးရယ်။ ကိုယ့်
ဘေးလည်း မမြင်တော့ဘူး။ စုန်းယောင်ယောင်၊ နတ်ယောင်ယောင်
တွေကိုပဲ ယုံကြည်ကိုးစားပြီး ယတြာချေတာတွေကလည်း ကြောက်
စရာကြီး”

“ဘယ်လိုတွေ လုပ်နေလို့လဲ”

“ရှင်တာ၊ နာမ်တာ၊ လွှဲတယ်ဆိုပြီး မမလေးက အခေါင်းထဲ
ဝင်၊ မသာလို့ သနပ်ခါးတွေ လိမ်း၊ ပန်းတွေပန်နဲ့ အစ်ကိုလေးရယ်
... မမလေးကြည့်ရတာ ရူးများနေပြီလား မသိပါဘူး”

“အရှုံးဆေးတွေ၊ ဘာတွေများ တိုက်သလား မသိဘူး
အစ်ကိုလေးရယ်”

“ဟဲ့ ... အရှုံးဆေးရယ်တော့ ရှိမယ်မထင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့
တစ်နေ့ ... တစ်နေ့ အအိပ်မမှန်၊ အစားမမှန်ရင်တော့ ကိုယ်ဝန်ရှိခါ
စမှာ သွေးလေချောက်များတတ်တယ်။ နှင် သေသေချာချာကရုစိုက်
အကြောင်းကြီးငယ်ရှိရင် ငါ့ဆီ ဖုန်းဆက်”

“ကျွန်မမှာ ဖုန်းမရှိဘူးလေ။ မမလေး သိမ်းသွားတာ။ သူက
အစ်ကိုလေးနဲ့ အဆက်အသွယ်လုပ်မှာစိုးလို့”

“မမကတော့ အကြီးကြီးကို လွှဲနေပြီ။ သူ့ခိုးခားရိုးကမ်းနေ
ပြီ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ ငါကတော့ သွေးသားဆိုလို့ ဒီအစ်မပဲရှိတော့
တဲ့ဟာ။ စိတ်မနာနိုင်ပါဘူး။ ရော့ ... ဒီဖုန်းကို ဂုဏ်ကိုက်။ အကြောင်း
ရှိရင် ငါ့ဆီဆက်။ ရော့ ... ငွေငါးသောင်း။ နှင် ဈေးသုံးဖို့ပေးတာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်ကိုလေးရယ် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

မပန်းချစ်ကို စည်းရုံးထားလိုက်ပြီမို့ ပြည့်လက်ရုံး မအတွက်

လိုအပ်တာတွေ ကူညီပေးနိုင်ပါလိမ့်မည်။ သူ့မှာ ယခုတလော စိတ်
အေးချမ်းသာသာကို မနေရ။

မမဟာ ကိုယ့်အန္တရာယ်လည်း ကိုယ်မတွက်တော့ပြီလား
မသိ။

သည်နေ့လည်း ညနေပိုင်းမှာ နတ်ကတော်တစ်ယောက်နှင့်
သူ့နောက်လိုက် အခြောက်တစ်ယောက် အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွား
ကြသည်။

မမတို့မှာ မိန်းမသား (၂) ယောက်ပဲ ရှိသည်မို့ သူကတော့
စိတ်မချ။ အိမ်ရှေ့ထွက်ပြီး အပေါ်ထပ်ကိုသာ ခရေပင်ရိပ်မှ စောင့်
ကြည့်နေမိသည်။ တစ်ခုခုဆို ကူညီရအောင်ပါ။

သို့သော် မကြာမီ ပြန်ဆင်းလာသဖြင့် ပြည့်လက်ရုံး ရေ
လောင်းသလိုလို ရေဆေးသလိုလို လုပ်နေရ၏။

ခဏအတွင်းပင် မပန်းချစ်ထံမှ ဖုန်းဝင်လာသဖြင့် ပြည့်လက်
ရုံး နားထောင်လိုက်သည်။

“အစ်ကိုလေး ဒီနေ့ည မမလေးကို မင်းလေးနဲ့ ပေးစားမလို့
တဲ့။ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ”

“ဟေ ... ဘယ်အချိန်လဲ”

“ည (၉) နာရီတဲ့။ အဲ”

၂၇၂ ကြယ်စင်များ

တစ်ဖက်မှ အသံပြတ်သွားသဖြင့် မပန်းချစ် ဖုန်းခိုးဆက်နေတာ မိသွားပြီမှန်း ပြည့်လက်ရုံး သိလိုက်ရသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အကျိုးအကြောင်း သိလိုက်ရလို့ တော်သေး၏။

ညကျ ဘယ်လိုလုပ်ပေးရမလဲ။ ဘယ်လိုကာကွယ်ပေးရမလဲ။ ပြည့်လက်ရုံး စဉ်းစားရသည်။ ကိုယ့်အစ်မပေမယ့် ကိုယ့်ကို ရန်သူလို သဘောထားသဖြင့် ပြည့်လက်ရုံး သတိထားနေရသည်။

အခန်း (၂၉)

ညကျတော့ ညနေကလာသည့် နတ်ကတော် (၂) ယောက်နှင့် ရုပ်ချောချော အခြောက်တစ်ယောက်။ ကေန္တ မင်းလေး ယောင်ဆောင်ဖို့ဖြစ်မည်။

သူတို့ အိမ်ပေါ်တက်သွားကြတော့ ပြည့်လက်ရုံး ဒေါ်နနှင့် ကြာညိုကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြရ၏။

“မမ ဘယ်လောက်ပဲ အစ်ကိုကို ရန်လိုလို့ အစ်ကိုကတော့ စောင့်ရှောက်ရမယ့် ဝတ္တရားရှိတယ်။ အပေါ်ထပ် ခိုးတက်ပြီး သူတို့ကို အရိပ်အခြည်ကြည့်ပြီး ကူညီဈေးမယ်”

“အစ်ကိုရယ် ... ကိုယ်က စေတနာထားပေမယ့် သူက ရန်သူလာရင်ရော အစ်ကိုပဲ ဒုက္ခရောက်နေပါဦးမယ်။ ကိုယ့်ဘေးလည်း ကိုယ် ကြည့်ပါဦးနော်”

“အစ်ကိုသိပါတယ် ကြာညိုရယ်၊ ကဲ ... အစ်ကိုတော့ အစ်မလိမ္မာကြီးကို ဘယ်လိုကူညီရမလဲလို့ သွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်၊ ဒေါနက မင်းညီမကို စောင့်ရှောက်၊ အိမ်တံခါးတွေ ပိတ်ထား”

ပြောပြီး အင်္ကျီအမည်း။ ဘောင်ဆီအမည်းတွေနှင့် အစ်ကို အပေါ်ထပ်သို့ နောက်ဖက် ရေပိုက်မှ တွယ်တက်သွားလျှင် ကြာညို စိတ်မချ၊ လက်မချနှင့် ကြည့်နေရသည်။

“အစ်ကိုဒေါန ... အစ်ကိုနောက် လိုက်သွားပါလား။ စိတ်မချဘူး။ တော်ကြာ ... ဟိုက အုပ်လိုက် ရန်ပြုနေလို့”

“အောင်မယ် ... နှင့်တစ်ယောက်တည်း မထားခဲ့နိုင်ပါဘူး။ သူက သူ့အစ်မ စိတ်မချသလို ငါကလည်း ငါ့ညီမကို စိတ်မချနိုင်ဘူး။ ဒီအိမ်က မိစ္ဆာအိမ်လိုဖြစ်နေပြီ။ စုန်းတွေ၊ နတ်တွေ၊ ကဝေတွေ အောက်လမ်း၊ အထက်လမ်းတွေနဲ့”

“အစ်ကိုကလည်း ဒီခေတ်ကြီးထဲ ဒါတွေ ယုံစရာလား”

“အောင်မယ် ... ယုံရတာပေါ့၊ ဘုရားလက်ထက်ထဲက ထဲလောက်၊ ပိညာဉ်လောက်ဆိုတာ ရှိတာပဲ။ ပြိတ္တာတွေ၊ သရဲ တတွေ ရှိခဲ့တာပဲ”

“ကဲ ... တော်ပြီ ... တော်ပြီ၊ ကြောက်ပါတယ်ဆိုမှ လျှို့ဝှက်မနေနဲ့၊ နားတော့ စွင့်ထား။ အကူအညီလိုရင် ရဲစခန်းနဲ့

ဆက်တာတို့၊ လိုသလိုလုပ်ပေးရမှာတို့ ရှိသေးတယ်”

မောင်နှမ (၂) ယောက် နီးနီးကြားကြားနှင့် အောက်ထပ်မှာ အသင့်အနေအထားဖြင့် ထိုင်စောင့်နေကြစဉ် ...

အပေါ်ထပ်မှာလည်း ပြည့်လက်ရုံး နောက်ဖက်အခန်းတစ်ခုထဲသို့ ရောက်သွားခဲ့ပေပြီ။ မပန်းချစ် တံခါးဖွင့်ပေးတာ။ သူမ မျက်စိမျက်နှာပျက်နေသဖြင့် ပြည့်လက်ရုံး ဝေဝေဝါဖြစ်နေတုန်း မြတ်နိုးသိမ့်နှင့် နတ်ကတော်တွေ အခန်းထဲသို့ ဝင်လာကြသည်။

“ဘယ်လိုလဲ သူရဲကောင်းကြီး။ ဘာအကြံအစည်နဲ့ ငါ့ပိုင်နက်ထဲ ဝင်လာတာလဲ”

“မမကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်မလို့ပါ”

“မလိုဘူး၊ ငါ့မှာ ဆရာတွေ ရှိတယ်။ အတားအဆီး၊ အစီအရင်တွေ ရှိတယ်”

“အဲဒီဆရာတွေက မမကို အစီစီရောက်အောင် ပို့ပေးကြမှာ။ မမ မှားနေပြီ”

“ငါ မမှားဘူး။ ငါ ဘယ်တော့မှ မမှားဘူး။ နင်သာ ဒေဝဒတ်။ နင်သာ ငါ့ဘဝအတွက် အနှောင့်အယှက်။ ဟိုဘဝက ငါက ဥဿာမင်းသမီး၊ မောင်က ကျန်စစ်သား။ နင်က ငါ့ကိုရော ငါ့ယောက်ျား ကျန်စစ်သားကိုပါ နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးတဲ့ ဂျမ်းစစ်သည့်

သူပုန်ဗိုလ်”

“အင်း”

သူ့မမတော့ ယဉ်ယဉ်လေးနှင့် ရူးပြီလား။ ရာဇဝင်တွေ
ဇာတ်လမ်းတွေ ဆင်လို့။ သူတို့လင်မယားက ကျွန်စစ်သားနှင့် ခင်ဦး
လုပ်ပြီး သူ့ကျတော့ သူပုန်ဗိုလ်၊ ဂျမ်းစစ်သည်တဲ့ ဇာတ်နာလိုက်တာ။

“နင် ... ငါ့ကို မနှောင့်ယှက်နဲ့၊ မဖျက်ဆီးနဲ့၊ သွား ...
အောက်ပြန်ဆင်း။ ဒါမှမဟုတ် ရဲခေါ်လိုက်ရမလား။”

အခြောက်တစ်ယောက်က ဝင်နှောက်ပေး၏။

“မမလေး ... ရဲလက်သာ အပ်လိုက်။ ဒါမှ ဒီကောင်
ထောင်ကျအောင်။ မမလေးယောက်ျား ထောင်ကျသလို သူလည်း
ထောင်ကျမှ အေးမှာ”

“ငါ့မှာ အစီအစဉ်တွေ ရှိသေးတယ်။ သူ့ကို ရဲလက်မအပ်
သေးဘူး”

“ဒါဆိုလည်း ဒီနေ့ည အစီအစဉ်ဖျက်လိုက်တော့”

“မဖျက်ပါဘူး။ လုပ်စရာရှိတာ ဆက်လုပ်ပေး။ ငါ့ကို မင်း
လေးနဲ့ လက်ဆက်ပေးသလို မောင့်ကိုလည်း အမေဂျမ်းနဲ့ လက်ဆက်
ပေး။ ဒါမှ မောင့်ကိုလည်း အမေဂျမ်းက စောင့်ရှောက်နိုင်မှာ”

“သူရှိနေတော့ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေမှာပေါ့”

“မဖြစ်ပါဘူး။ သူက ငါ့ရဲ့ငယ်ကျွန်တော်ကြီးပဲ။ ငါ့မင်္ဂလာပွဲ
မှာ ဆင်ယင်ခွင့်ရမှာပေါ့”

ပြည့်လက်ရုံး သူ့အစ်မကို စိတ်ဆင်းရဲ၊ စိတ်ထိခိုက်စွာ
ကြည့်နေမိပါသည်။ မမဟာ ဂေါက်သွားပြီလား။ ယောက်ျားက ထောင်
ထဲရောက်နေပြီး အိမ်မှာ သူတစ်ယောက်တည်း မပန်းချစ်နှင့် နေရလို့
များ အားငယ်ပြီး စိတ်ကတောက်ကတက်ဖြစ်သွားတာလား။ ကိုယ်ဝန်
ကလည်း နုနု။

ဇင်မင်းကို သူ ခွင့်လွှတ်ချင်တောင် တရားဥပဒေက ခွင့်
မလွှတ်ကြောင်း သူ့အစ်မ သိအောင် ဘယ်လိုပြောရမလဲ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့အစ်မ နတ်နှင့်မင်္ဂလာဆောင်မှာ သူ ငယ်
ကျွန်တော်ကြီးအဖြစ် ပါဝင်ဆင်နွှဲရပေဦးတော့မည်။

အပြန်အလှန် အရက်တွေတိုက်၊ နတ်ကတော်က မင်္ဂလာ
ဆောင်ပေးပြီးသည်အထိ သူ့ထိုင်ကြည့်နေရသည်။ သူတို့ကလည်း
နတ်ကတော်အလုပ်၊ နတ်အလုပ်လုပ်သလို ပြည့်လက်ရုံးကလည်း

သူ့အစ်မကို စိတ်ရောဂါကုဆရာဝန်နှင့် ကုသဖို့ သူနှင့်အတူ တစ်အိမ်တည်း ပြန်နေဖို့တွေ စိတ်ကူးနေမိသည်။

အမွှေးတိုင်တွေ မွန်နေအောင် ထွန်းထားသဖြင့် သူ နှာခေါင်းပိတ်ထားလည်း မရ။ ခေါင်းထဲမှာ မူးလာပြီး လူက ဒယ်မီး၊ ဒယ်ပိုင် ဖြစ်လာသဖြင့် ဒါဟာ ထောင်ချောက်တစ်ခုမှန်း ထိတ်လန့်စွာ သိရှိလိုက်သည်။

သူ မမနှင့် မပန်းချစ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ (၂) ယောက်လုံး လဲနေပြီ။ သူ နေရာမှ ထရပ်မည်ပြင်ဆဲ အခြောက်တစ်ယောက်က နောက်မှ ဒုတ်ခနဲ ရိုက်ချလိုက်သည်ကိုသာ နောက်ဆုံး သိလိုက်ရသည်။

သူ သတိရလာတော့ သူ့အနားမှာ ကြာညို။

“မိန်းမ ကိုယ် ဘယ်ရောက်နေလဲ။ အချုပ်ခံရပြန်ပြီလား မမတို့ရော”

“မမတို့ ဟိုဖက်ခန်းထဲမှာ ဆရာဝန်လည်း ရောက်နေတယ်”

“နတ်ကတော်တွေရော”

“နတ်ကတော်တွေ ရဲလက်အပ်လိုက်ပြီ။ အစ်ကိုတို့ကို စစ်ဆေးဖို့ ဧည့်ခန်းထဲမှာ စောင့်နေတယ်”

“ဘာတွေဖြစ်ကြတာလဲကွာ။ အစ်ကိုတော့ ကြာညိုတို့ မောင်နှမကို ဘယ်လိုကျေးဇူးတင်ရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး”

“အစ်ကို တော်တော်နဲ့ ပြန်ဆင်းမလာလို့ ကြာညိုတို့ လှေကားကနေ တက်ပြီး ချောင်းကြည့်ကြတယ်။ အစ်ကိုတို့ (၃)ယောက်လုံး အိပ်ငွေ့ချခံထားရလို့ သတိလစ်နေကြပြီ။ နတ်ကတော်တွေက အစ်ကိုတို့ရဲ့ဝတ်ဆင်ထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ချွတ်ယူနေကြပြီ။ ကြာညိုတို့ ရဲကို အကြောင်းကြားပြီး မောင်နှမ (၂) ယောက် သူတို့ထွက်မယ့် အပေါက်ကနေ စောင့်နေကြတယ်”

“သူတို့ လွတ်မသွားပါဘူးနော်”

“မလွတ်ပါဘူး။ ခိုးရာပါပစ္စည်းတွေနဲ့ကို မိတာ။ ဘယ်လိုမှ မငြင်းသာဘူး”

“အင်း... ခုလောက်ဆို မမလည်း အမြင်မှန်ရချင် ရနေရောပေါ့။ ကဲ... အစ်ကိုကို တွဲ၊ အစစ်ဆေးခံမယ်”

ကြာညို ပြည့်လက်နဲ့ကိုတွဲပြီး ဧည့်ခန်းထဲသို့ ထွက်ခဲ့သည်။ သူတို့အားလုံး အပေါ်ထပ်မှာပါပဲ။ အောက်ထပ်သို့ မပြန်ရသေးချေ။

ပြည့်လက်ရုံးကို စစ်ဆေးပြီးချိန်မှာပင် မြတ်နိုးသိမ့်နှင့် မပန်းချစ်တို့လည်း သတိရသွားကြပြီ။ ဧည့်ခန်းထဲသို့ ရောက်လာကြသည်။ ရဲများရှင်းပြသဖြင့် အခြေအနေတွေ့ နားလည်သွားကြလျှင် မြတ်နိုးသိမ့် ပြည့်လက်ရုံးကို ညှိုးဖျော့စွာ ကြည့်မိသည်။ သူ ရှင်းပြရပါ၏။

“မမရယ်... ကျွန်တော် မမကို တစ်ယောက်တည်း စိတ်မချပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့မောင်နှမ အတူပြန်ပါရစေ။ ဇင်မင်း လွတ်လာရင်လည်း စီစဉ်ပေးပါမယ်။ ခုခေတ်က ထောင်ကျလည်း လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်တွေ ခဏ၊ ခဏပေးနေတော့ မကြာခင် ပြန်လွတ်မှာပါ။ သိပ်ပြီး စိတ်မပူပါနဲ့”

“ဇင်မင်းအမှုတွေကို ကျွန်တော် ခွင့်လွှတ်လည်း တရားဥပဒေအရ အပြစ်ဒဏ်ခံရမှာပါ။ ကျွန်တော့်ကို အထင်မလွဲပါနဲ့နော်။ ဇင်မင်းပြန်မလာခင် မမကို ကျွန်တော် စေတနာသန့်သန့်နဲ့ စောင့်ရှောက်ပါရစေ။ နတ်တွေ၊ စုန်းတွေ၊ ဗေဒင်တွေလည်း တစ်ဖက်စွန်းရောက်အောင် မကိုးကွယ်ပါနဲ့။ အားမကိုးပါနဲ့တော့။ သူ့ဘာသာ ဖြစ်ချိန်တန်ဖြစ်၊ ပျက်ချိန်တန်ပျက်၊ လွတ်ချိန်တန်လွတ်ပါလိမ့်မယ်”

“မမ ရေလိုက်လွှဲတော့ အဲဒီလူလိမ်၊ လူညာတွေကပဲ ဒုက္ခအမျိုးမျိုးပေးကြတာ မဟုတ်လား။ အမှန်တွေ မြင်ပါတော့ မမရယ်”

ပြည့်လက်ရုံး ရှင်းပြသည်ကို နားထောင်ပြီး မြတ်နိုးသိမ့်တွေဝေစဉ်စားနေတာ။ အကောင်းဖက်ကို စိတ်လည်ပါစေ။ အမှောင်ထုတွေ ကင်းပျောက်ပါစေလို့ ပြည့်လက်ရုံး ဆုတောင်းနေမိပါသည်။

အခန်း (၃၀)

(၇) နှစ်ကြာပြီးသည့်နောက်မှာ ...

ဇင်မင်းတစ်ယောက် လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ထဲပါပြီး ထောင်မှ လွတ်မြောက်လာခဲ့သည်။

ထောင်မကျခင်က လူပေါ်ကြော့၊ လူကောက်ကျစ်တစ်ယောက်အဖြစ် သူများ မျက်နှုံးမွှေးပေါ် စကြ လျှောက်ခဲ့လေသဖြင့် ထောင်ထဲမှာ ဒဏ်ရာ၊ ဒဏ်ချက်တွေနှင့် ရင့်ထော်ကြမ်းကြုတ်ခဲ့ပြီး

တက်စီတစ်စီးနှင့် ခြံရှေ့ရောက်လာခဲ့လျှင် သူမြင်လိုက်ရသည်မှာ အလယ်မှ အိမ်ထီးတည်းနှင့် ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်စီမှ တိုက်လှ လှ (၂) လုံး။

“အောင်မာ ... ငါ့ခြံထဲများ တိုက်တွေဆောက်ထားလိုက်တာ။ မြေပိုတောင် မရှိတော့ဘူး။ တောက် ... ဒါ ဟိုကောင်လက်

ချက်ဖြစ်မယ်”

ဇင်မင်း ကြည့်နေတုန်း အိမ်တွေရှေ့ မြက်ခင်းပြင်ပေါ်သို့ ကလေး (၃) ယောက် ပြေးလွှားထွက်လာကာ ဆော့ကစားနေကြသည်။

ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်နှင့် မိန်းကလေး (၂) ယောက်။ (၆) နှစ်အရွယ်လောက်လေးတွေ။ အမြွှာပူးလေးတွေကျနေတာပဲ။ ဒါ ... ဘယ်သူ့ကလေးတွေလဲ။

သူ့မိန်းမရော မလုပ်တတ်၊ မကိုင်တတ်နှင့် ဂိုဏ်းမှ စီးပွားတွေများ ကုန်ပြီလား။

သူ ခြံရှေ့မှ ဘဲလံနှိပ်လိုက်လျှင် ဒေါနလာပြီး တံခါးဖွင့်ပေးသည်။

အောင်မာ ကောင်းစားနေလိုက်ကြတာ။ ပြည်လက်စုံခေါ်လာတုန်းက ရုပ်မျိုးမဟုတ်တော့ဘဲ မွန်မွန်ရည်ရည်။

ဒေါန သူ့ကိုမြင်သည်နှင့် အိမ်ဖက်သို့ လှမ်းပြီး သတင်းပေး၏။

“မမသိမ့် ... ကိုဇင်မင်း ... ပြန်လာပြီဗျို့”

အလယ်အိမ်ထဲမှ မြတ်နိုးသိမ့် မျက်ရည်များနှင့် ပြေးထွက်လာပြီး သူ့ကို ယုယကြင်နာစွာ ဧည့်ခန်းထဲသို့ ခေါ်သွားခဲ့သလို

ကလေးတွေကိုလည်း အော်ခေါ်လိုက်၏။

“မောင် လွတ်လာပြီနော်။ လမ်းဘေးဖုန်းကနေ အကြောင်းကြားလိုက်ရောပေါ့။ ဒီမှာလေ ... မောင့်သမီး။ မောင်လေးက သား။ ဒေါနနဲ့ မပန်းချစ်က သမီးလေးမွေးကြတယ်။ လုပ်ငန်းတွေလည်း မောင်လေးကပဲ အားလုံးအဆင်ပြေအောင် လုပ်ကိုင်ပေးထားတယ်။ မောင် ဘာမှစိတ်မပူနဲ့နော်”

မြတ်နိုးသိမ့်က သူ့ယောက်ျားကို ရေပုတ်မဝင်ပြောနေရင်း ပိန်ချုံးချည်နဲ့လာသည့် လင်တော်မောင်အတွက် ယူကျုံးမရ။

ချက်ချင်းပင် မိသားစု ဆရာဝန်လှမ်းပင့်၊ အစားကောင်းအသောက်ကောင်းတွေ စီမံနှင့် ပျာယာခတ်နေလေ၏။

ဇင်မင်းမှာ ခြံထဲ အိမ်တွေထပ်ဆောက်တာ မကျေနပ်၊ ပြည့်လက်ရုံး သူ့အလုပ်တွေ ဦးစီးပေးနေတာလည်း မကျေနပ်သဖြင့် လူက မောဟိုက်နေရသည်။ ဒေါသကြောင့် သွေးတိုးနေတာ ဖြစ်မည်။

“တောက် ... မမနဲ့လို့ ဟိုကောင်ကုပ်ပေါ် ခွစီးတာ ခံနေရတာ”

“အမြန်မှန်ရပါတော့ မောင်ရယ်။ မောင် ထောင်ထဲရောက်တော့ မမှာ ကိုယ်ဝန်နဲ့ မောင်လေးပဲ အဆင်ပြေအောင် စောင့်ရှောက်ရတာ။ ဦးလေးသောင်းကလည်း အားကိုးရပါတယ်”

“အိမ်တွေ ဘာဖြစ်လို့ အဆောက်ခံတာလဲ။ ဒီခြံဟာ မင်းတို့ မောင်နှမနဲ့ပဲ ဆိုင်တာ။ ဒေါနနဲ့ ဘာဆိုလို့လဲ။ တောက် ... ခုခေတ်မြေဈေးတွေ ဘယ်လောက်ကောင်းတယ်ဆိုတာ ဘာမှနားမလည်တဲ့ မိန်းမ”

စားပွဲပေါ်မှ ပစ္စည်းတွေ ပေါက်ခွဲရင်း ဇင်မင်းသောင်းကျန်းနေသမျှ မြတ်နိုးသိမ့်နှင့် ကလေးများ မျက်လုံးပြူးကြည့်နေရသည်။

သည်စဉ် သူပြန်လာပြီဆိုလို့ ရောက်လာကြသည့် ပြည့်လက်ရုံးနှင့်ကြည့်၊ ဒေါနနှင့် မပန်းချစ်တို့၏လှပစုံပြည့်သည့်ရုပ်နှင့် အဆင်ပြေနေပုံရသည့် အဆင်အပြင်တို့ကို မြင်လိုက်ရလျှင် မနာလိုစိတ်တွေ၊ မကျေနပ်စိတ်တွေနှင့် ဇင်မင်းတစ်ယောက် သွေးတွေဆောင့်တိုးကာ ခေါက်ခနဲ လန်ကျသွားခဲ့သည်။

ထောင်မှထွက်ထွက်ချင်းပင် ဒေါသ၊ မောဟ၊ လောဘတွေနှင့် ပေါက်ကွဲပျက်စီးသွားခဲ့ရသည့်အဖြစ်။

နိဂုံး

ဇင်မင်း သတိပြန်ရတော့ ရေခဲတိုက်ထဲမှာ။

ထောင် (၇) နှစ်ကျခဲ့သဖြင့် ကျန်းမာရေးမကောင်းတာရယ်၊
လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတွေနှင့် ရောထွေးပြီး သူ သတိလစ်သွား
ခဲ့သလား။

ဘယ်နေ့ကလဲ။ ဘယ်တုန်းကလဲ။

သူ့မျက်လုံးတွေ ချဉ်နွဲ့စွာ ဖွင့်လိုက်တော့ ခေါင်းထဲမှာ
ရောက်နေမှန်း၊ ရေခဲတိုက်ထဲရောက်နေမှန်း သိလိုက်လျှင် ဇင်မင်း
တစ်ကိုယ်လုံး ရေခွေးဖျောခံလိုက်ရသလို ပူလောင်သွားရပြီး စိုးရိမ်
စိတ်က အတိုင်းအဆမဲ့။

သူက တရားမဲ့သူမို့ ကြောက်လန့်စိတ်နှင့် ဒေါသတွေက
လုံးထွေးရောယှက်လျက်။

“တောက် ... ငါ့ကို သေ၊မသေတောင် သေချာမကြည့်ဘဲ
ခေါင်းထဲထည့်လိုက်ကြသလား။”

ကြောက်လွန်းလို့ တစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ဆတ်တုန်ပြီး ခေါင်း
မွှေးတွေ အကုန်ထောင်ကုန်ရာမှ ... သူ သတိရလိုက်တာ ယောက်ျား
တော် ပြည့်လက်ရဲ့။

အိပ်ဆေးခတ်ပြီး အရှင်လတ်လတ် ခေါင်းထဲထည့် မြေမြှုပ်
ခဲ့တာ။ ငါ ခံစားနေရတာ ဝဋ်လား။ ငရဲလား။

“အား ... ကယ်ကြပါ။ ကယ်ကြပါ။”

သူ အော်လိုက်ပေမယ့် ဘာသံမှမထွက်။ ဘယ်သူမှလည်း
မကြား။

ဘယ်နတ်သမီးမှလည်း ကယ်လာမည်မထင်။

“ကယ်ကြပါဦး ... ကယ်ကြပါဦးဗျာ။ နောက် ... ကျွန်
တော် သူများကို မသတ်တော့ပါဘူး။ မယုတ်မာတော့ပါဘူး။ မကောက်
ကျွန်တော့ပါဘူး။”

“ကျွန်တော့်ကို ခေါင်းထဲက ထုတ်ပေးကြပါ။ ထုတ်ပေးကြ
ပါ ... ပါ ... ပါ။”

သူ့သွေးတွေ ဆောင့်မတိုးတော့ဘူးလား။ အသက်ရှူတွေ
ကျပ်လွန်းလို့ လူက အရုတ်တွေ ကွဲထွက်တော့မတတ်။

၂၈၈ ကြယ်စင်မှူးဝေ

ဒီလိုနဲ့ပဲ လူမသိ၊ သူမသိ...သူ ထပ်မံပြီး သေဆုံးရတော့

မှာ။

နောက်...မီးရှို့ခံရ၊ အခိုးအငွေ့ဖြစ်၊ ကမ္ဘာမြေကြီးထဲက
ပျောက်ကွယ်။ဘဝဆိုတာ ဘာအဓိပ္ပာယ်ရှိသလဲ။ အားလုံးကို မုန်းတယ်။
မုန်းတယ်... မုန်းတယ်ဗျာ။သူ့မွန်းကျပ်မှုတွေ ချုပ်ငြိမ်းပြီး တစ်ကိုယ်လုံး ပေါ့ပါးသွား
ချိန်မှာတော့ သူဟာ ခေါင်းထဲက လွတ်မြောက်ပြီး ကမ္ဘာကြီးထဲ
လျှောက်ပြေးနေခဲ့တာ။ ။

ကြယ်စင်မှူးဝေ

၂၁-၁၀-၂၀၁၄

ရွှေပဒေသာစာပေ

မမသဒ္ဓါမောင်

ယုယတွယ်တာချင်လို့ပါ...

ကြယ်စင်မှူးဝေ

အမုန်းနှင့်နှောင့်ပွဲရစ်နွယ်သော

မယ်ခိုင်

ပန်းလက်ဆောင်

မိုးခက်ပွင့်

ထောင့်လွဲခြံ

အလင်းသစ်

သန္တာပန်းများ ပွင့်လေပြီ

လှိုင်းကြာဖြူ (လားရှိုး)

ချစ်ခြင်းရယ် ကိုယ်ရယ် မင်းရယ်

လုံမ

အချစ်ကြောင့်